

Kim Chủ Định Đoạt

Contents

Kim Chủ Định Đoạt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	26
5. Chương 5	33
6. Chương 6	42
7. Chương 7	50
8. Chương 8	58
9. Chương 9	66
10. Chương 10: End	72

Kim Chủ Định Đoạt

Giới thiệu

“Có phải là chỉ có tiền, mới có thể khiến cho cô hứng thú?” Kim chủ hỏi cô như vậy. “Đúng vậy. ” C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-chu-dinh-doat>

1. Chương 1

Nghe nói anh ta rất có tiền...

Hôm nay nếu không phải sư tỷ (học tỷ = chị học chung trường, để là sư tỷ nghe hay hơn) nhờ cậy, thì cô – Bàng Tử Lê – đời này tuyệt đối không thể có dịp ngồi chung với kẻ giàu sang.

Len lén ngược mắt nhìn người đối diện đẹp trai, lạnh lùng, không kiên nhẫn kia, cô ngồi ăn món ngon với tâm trạng phức tạp, nếu anh ta có thể cười một cái, vậy thì thật sự rất hoàn mỹ.

Có điều đối phương im lặng, ngược lại khiến cô càng thoải mái, cô không cần phải nói gì, chỉ cần nghiêm túc, tập trung ăn uống thật tao nhã, sau đó còn có tiền cầm, như vậy chẳng phải là quá tuyệt vời sao?

Anh ta nghĩ anh ta là người có tiền hả? Cô giỏi nhất là ứng phó với người có tiền, nên cô đã cố ý chọn món ăn đắt tiền nhất, cộng thêm tiền thù lao của sư tỷ nữa, cực kỳ có lợi đó.

“Cô Quý, xin nói thẳng, tôi không phải là đối tượng kết hôn lý tưởng của cô, đối với chuyện hôn nhân tôi cũng không có hứng thú.” Mạc Hạo Cấp không thêm để ý tới cô gái nhút nhát đang ngồi đối diện kia, phát hiện ánh mắt cô buồn bã, ai! Anh thật sự cảm thấy vừa chán nản vừa đáng thương hại.

Đôi mắt Bàn Tử Lê sáng lên, chính là như vậy! Thật tốt quá, anh ta không có hứng thú với chuyện hôn nhân, điều này làm cho cô nghĩ đến một cách kiếm tiền khác, cô che miệng lại, tránh để người khác thấy mình đang cười.

Mạc Hạo Cấp nhíu mày, không phải cô ta muốn khóc chứ? “Cô Quý, cô không sao chứ?” Cô gái này thật là yếu đuối, bị một chút kích động đã muốn khóc rồi. Phiền phức quá!

Cô tốt đến không thể tốt hơn rồi, chỉ là cô đang nghĩ xem nên nói như thế nào cho hợp lý một chút? Dù sao thân phận bây giờ của cô là cô chủ của tập đoàn tài chính lớn, ít nhiều cũng phải chừa chút sĩ diện cho sư tỷ.

Hay là nên nói sự thật cho anh ta biết trước, sau đó sẽ nói chuyện hợp tác với anh ta? Không được, không được, sư tỷ đã dặn rồi, dù thế nào cũng không được để anh ta phát hiện mình là giả mạo, nhưng mà cô thật sự muốn có khoản tiền này quá...

“Cô Quý, hình như cô đang buồn.” Anh lạnh lùng nhìn cô, từ đầu tới cuối, cô chỉ dùng ánh mắt vô tội nhìn anh, anh ghét nhất là loại con gái yếu đuối này.

“Anh Mạc, tôi...” Về mặt cô muốn nói lại thôi.

Nói chuyện ấp a ấp úng, anh không nói câu nào, cũng chẳng muốn nói chuyện với cô nữa.

“Anh Mạc, tôi biết anh không thích việc xem mắt này, mà tôi lại có cách để không phải đi xem mắt nữa.” Cô tin rằng sư tỷ chắc sẽ thông cảm việc cô không muốn lo lắng vấn đề tiền bạc nữa.

“Sao?” Anh kiên nhẫn nghe cô nói, tốt nhất không phải ý kiến ngu xuẩn là muốn anh cưới cô ta.

“Không phải là anh không muốn kết hôn sao? Chi bằng chúng ta giả vờ quen nhau, để anh có thể ăn nói với cha mẹ anh, nếu không anh vẫn phải liên tục đi xem mắt, rất phí thời gian đó.” Theo quan sát của cô, người này bề ngoài đẹp trai lại có tiền, nếu không, với dáng vẻ cậu ấm ngạo mạn như vậy, cô không tin lại có người coi trọng anh ta!

“Như vậy thì cô có lợi gì?” Anh bĩu môi, nếu cô ta thật sự muốn như thế, đến lúc đó chẳng phải càng khó giải quyết sao!

“Cho tôi một chút thù lao là được rồi.” Ngón trỏ và ngón cái của cô chỉ cách nhau một mili.

“Cô muốn tiền?” Anh nhướn mày, thật đúng là kỳ lạ, hòn ngọc quý trên tay một tập đoàn tài chính danh tiếng lại muốn tiền của anh?

Ai – nói thẳng thắn như vậy, người này nói chuyện sao không suy nghĩ một chút chứ?

“Bởi vì một vài chuyện riêng, tôi không thể tiết lộ.” Cô nhút nhát e lệ cười, tỏ vẻ rất vô hại.

“Cô muốn như thế nào?” Hứng thú của anh bị khơi dậy, coi như là cứu giúp cô chủ nhỏ đang gặp hoàn cảnh khó khăn đi.

“Tôi nói với người nhà của anh, chúng ta đang tìm hiểu nhau, nhưng mỗi lần anh phải đưa cho tôi... Hai ngàn.” Cô cố ý làm bộ khó xử, chịu thiệt, đáng về uất ức như bị anh chiếm hết lợi thế.

“Một ngàn, không muốn thì thôi vậy.” Nói dối còn muốn lấy của anh hai ngàn? Cô ta lại dám ra giá.

“Được rồi!” Một ngàn thì một ngàn, người đàn ông này, so với tưởng tượng của cô thì thật là nhỏ mọn mà.

“Nếu để tôi biết cô còn ý đồ khác, một xu cô cũng đừng mong lấy được.” Anh cảnh cáo cô trước.

“Tôi không có.” Trời có thể chứng giám, cô không hề có “ý đồ khác”, cô chỉ muốn kiếm tiền mà thôi.

Tuy nhiên cũng coi như là kim chủ (đại gia, ông chủ nhiều tiền), anh có cần thiết phải xem thường người khác như vậy không? Thấy anh có giá trị lợi dụng để kiếm tiền, tạm thời không so đo với anh.

“Điện thoại?” Mạc Hạo Cấp bình tĩnh lấy điện thoại di động ra, lười biếng giương mắt nhìn cô.

Bàng Tử Lê nhanh chóng nói số điện thoại của mình, sợ làm cậu chủ không vui, khoản thu vào sẽ ít đi.

“Được rồi, tôi phải đi.” Mạc Hạo Cấp mặc áo khoác, ở đây đối diện với cô gái này, vừa buồn bực lại không thể nói chuyện được, anh về nhà đọc sách còn thú vị hơn.

“Anh... Anh đi thông thả.” Cô cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt của anh; đợi sau khi anh đi rồi, trên mặt cô lộ ra nụ cười, không nghĩ rằng còn kịp thời gian đi làm.

Cô yêu sự ít nói của anh đến chết mất, để cô có thể được ăn no nê, quan trọng nhất là, cô còn phải cảm ơn Quý Yên Như tốt nghiệp đã nhiều năm, không ngờ còn nhớ đến sư muội (học muội = em học cùng trường) này, khiến cô kiếm được một khoản không tệ.

Tiền tiền tiền tiền tiền, nghĩ đến sau này có thể liên tục thu vào, Bàng Tử Lê uống một ngụm rượu, nghe nói một chai rượu đỏ là tám vạn, đắc ý cười.

* * *

“Bác Mạc, chào bác, cháu là Tiểu Như.” Bàng Tử Lê kẹp điện thoại trên vai, tay thì bận rộn bấm máy tính.

Ăn uống ba ngàn, cộng thêm ba ngàn tiền thuê nhà, còn có điện và nước, tiền bảo hiểm,... A! Thật sự quá tốt rồi, chi tiêu vẫn giữ nguyên trong một vạn.

“Anh Mạc rất quan tâm đến cháu.” Cô nũng nịu trả lời điện thoại, cộng thêm khoản tiền lúc này, túi tiền tháng này của cô sẽ dày lên trông thấy, “Dạ phải! Ngày mai anh ấy sẽ ra ngoài với cháu, anh Mạc rất tốt.” Hm ~ người này lại lấy cô làm bia đỡ đạn, tận dụng cô triệt để luôn mà, lấy của anh ta một ngàn thực sự là quá ít rồi.

“Dạ được! Tất nhiên rồi, cháu chào bác ạ.” Cô ngắt điện thoại, trên giấy ghi một dãy số, tám ngàn rồi, phui!

A! Thời gian trôi nhanh quá, Bàng Tử Lê vội vàng thu xếp, một rưỡi phải đến quán trà làm thêm, gần đây bà chủ luôn gây khó dễ với cô, phải nhanh lên một chút mới được.

Bàng Tử Lê đạp xe đến quán, nhìn thấy bà chủ đang nghiêm mặt dạy dỗ sinh viên mới tới làm việc, cô vội vòng đi chỗ khác, đến cửa sau đỗ xe, lén mò vào phòng nghỉ của nhân viên, thay đồng phục.

“Tử Lê, cuối cùng cô cũng tới, tôi vừa bị bà chủ mắng ột trận, hôm nay bà ta rất nóng tính đó, toàn bởi mớ những chuyện xấu, thật chịu không được mà!” Cậu đồng nghiệp Tiểu Nhật vừa giao cơm xong, thấy Bàng Tử Lê bước ra, bất mãn cầu nhàu với cô.

“Gần đây bà ấy cãi nhau với ông xã, cậu nhịn chút đi.” Bàng Tử Lê cầm khăn lau bắt đầu công việc, “Tốt nhất cậu nên kiểm tra nguyên liệu nấu ăn xem còn đủ hay không, nếu không lại bị bà ấy mắng cho coi.”

“Thiếu chút nữa tôi quên mất!” Tiểu Nhật vỗ đầu, thừa dịp bà chủ còn đang mắng người, vội vàng đi chuẩn bị các thứ.

Bàng Tử Lê lắc đầu, đi vào trong, theo thói quen nhìn người đàn ông bên cửa sổ, khẽ mỉm cười, anh thật là đúng giờ.

Cô say mê nhìn người ta, cô rất thích nhìn anh từ xa như vậy, thấy anh tập trung đánh máy tính, thỉnh thoảng ngừng lại uống ngụm nước, thỉnh thoảng gạt tàn thuốc, đôi khi lại cầm quyển tạp chí lật xem.

Khi cô đến đưa nước cho anh, nói chuyện vài câu, nhìn anh mỉm cười như gió xuân, gặp anh mới biết, nụ cười của người này còn đẹp hơn hoa.

Có điều cô chỉ biết anh là nhà thiết kế nội thất, cùng người bạn mở công ty, còn lại thì cô không biết gì cả; hôm nay phải tìm cơ hội xin số điện thoại của anh, Bàng Tử Lê thầm nghĩ.

Một người đàn ông đi vào trong quán, nhìn thấy bạn tốt đang ngồi bên cửa sổ, kéo cái ghế ngồi xuống trước mặt anh.

“Lâm Trọng Lương, sao cậu lại hẹn gặp ở nơi như thế này?” Giọng của người đàn ông hơi khó chịu.

“Trong quán của người ta, lịch sự chút đi.” Lâm Trọng Lương cười, nhẹ nhàng trách người kia.

Sao lúc này lại có kẻ làm kì đà cản mắt chứ, Bàn Tử Lê thầm rửa, nhưng mà cô cũng biết tên người đàn ông đẹp như hoa này rồi, Lâm Trọng Lương, nghe thật êm tai.

Cô lập tức đưa nước đến cho cái tên chết tiệt kia, dám làm hỏng chuyện tốt của cô, nhưng cũng gật đầu cười nói: “Hai người dùng gì thêm thì gọi một tiếng là được.”

Thật bực mình! Tên chết tiệt kia đầu cũng không thèm ngẩng lên, tốt thôi, cô cũng không muốn nhìn thấy anh ta.

“Cám ơn.” Lâm Trọng Lương gật đầu dùm bạn tốt.

Giọng nói thật dễ nghe, cô hơi cảm động nghĩ; ai như tên đáng ghét này, không lịch sự chút nào, ‘nơi như thế này’ là có ý gì? Đáng ghét hơn chính là, anh ta lại quen biết với người tốt như Lâm Trọng Lương.

Bàn Tử Lê lúc này mới lên nhìn trộm tên chết tiệt kia, thoáng nhìn qua, cô tròn to mắt sao lại là tên Mạc Hạo Cấp keo kiệt đó!

Bàn Tử Lê vội vàng chạy đến nhà bếp, nói nhỏ với Tiểu Nhật đang kiểm tra nguyên liệu nấu ăn: “Tiểu Nhật, giúp tôi một việc đi.”

“Chuyện gì?” Tiểu Nhật không ngẩng đầu lên, đang bận rộn.

“Cậu giúp tôi tiếp khách, nguyên liệu để tôi kiểm tra được rồi.” Cô ngồi xổm xuống, cướp việc của cậu ta.

“Tại sao?” Tiểu Nhật khó hiểu hỏi.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, cậu nghe theo là được.” Nếu tên keo kiệt kia phát hiện cô không phải Quý Yến Như, bao nhiêu công sức chẳng phải đổ bỏ hết? Nói sao cũng không thể bị vạch trần!

“A ~ được rồi!” Tiểu Nhật đứng lên, cầm thực đơn đi về phía bàn khách bên cửa sổ, trong lòng vô cùng thắc mắc, Tử Lê không phải rất thích người khách nhã nhặn kia sao? Không phải hôm nay uống nhầm thuốc chứ?

Bàn Tử Lê không biết làm sao chịu đựng khoảng thời gian này, cô vẫn cố giấu giấu diếm diếm làm việc, bất đắc dĩ mới phải cúi đầu bưng cơm.

“Tử Lê, lại đây!”

Chết chắc rồi! Bà chủ đang ở ngoài cửa gọi cô.

Bàn Tử Lê vội lên tiếng, dáng vẻ như đang chăm chú đọc thực đơn, rất nhẹ nhàng đi ra ngoài, cô và tên keo kiệt chỉ cách nhau một cánh cửa sổ, điều này khiến cô cảm thấy kinh hồn táng đảm (sợ mất mặt, đảm = mặt), chỉ sợ anh ta đột nhiên nhìn ra ngoài.

“Nghe nói gần đây cậu hẹn hò cùng đối tượng xem mắt phải không?” Giọng nói Lâm Trọng Lương tràn ngập vẻ thích thú và ý trêu chọc.

“Sống ở đây đúng là chẳng thể giấu được chuyện gì cả.” Mạc Hạo Cấp uống một ngụm nước rồi để sang một bên, thứ này ngọt đến phát ngán.

“Cậu vẫn kén chọn như vậy!” Lâm Trọng Lương cười nói.

“Lần sau đừng hẹn ở chỗ này nữa.” Anh uống nước, vị ngọt đáng ghét lan ra trong miệng.

“Nơi này không tệ mà! Rất yên tĩnh.” Lâm Trọng Lương chân thành nói.

Mạc Hạo Cấp đưa mắt nhìn xung quanh, cảm thấy ánh mắt chờ đợi của bạn tốt tăng mạnh.

“Những tài liệu này cậu lấy về xem, ngày mai đến công ty bàn bạc kĩ hơn.” Lâm Trọng Lương nhận ra bạn tốt của mình không thích nơi này, cũng không muốn giữ anh lại quá lâu, lập tức lấy tài liệu đưa cho anh.

“Cậu phải liên lạc lại với tớ đấy!” Mạc Hạo Cấp đứng dậy, cầm tài liệu, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bàng Tử Lê thấy anh đi tới, cúi đầu thấp đến không thể thấp hơn được nữa, trong lòng liên tục cầu nguyện, cầu mong anh ta đừng phát hiện cô ở đây!

“Tử Lê, người mới giao cho cô quản lí, có vấn đề gì không?”

“Không có.” Thật tốt quá, xem ra tên keo kiệt không hề phát hiện, theo phản xạ, cô nhìn qua cửa kính thấy Mạc Hạo Cấp đi ngày càng xa.

“Thế thì trước tiên cứ vậy đi.” Thấy cô cúi đầu, bộ dáng khiêm tốn nghe dạy bảo, bà chủ rất hài lòng để cô trở lại làm việc.

“Cám ơn bà chủ.” Cô nói.

Mạc Hạo Cấp nghe được giọng nói, nghi ngờ quay đầu lại, chỉ thấy cô phục vụ kia vội vàng đi vào quán.

Sao mà vẫn cảm thấy giọng nói của cô phục vụ kia hình như anh đã nghe ở đâu rồi, anh đã nghĩ nhiều quá rồi ư? Mạc Hạo Cấp không suy nghĩ nữa, bước nhanh đi khỏi đó.

“Xin chào, tôi tới giúp anh thêm nước.” Bàng Tử Lê đợi quán thưa khách thì bước đến chỗ Lâm Trọng Lương, rót nước cho anh.

“Hôm nay cô có vẻ rất bận rộn? Rất ít thấy cô bưng cơm ra vào.” Lâm Trọng Lương đóng laptop lại, quan tâm hỏi thăm.

“Một chút thôi.” Cô không muốn nói là phải trốn người kia, nhưng trong lòng thầm vui vẻ, không ngờ anh lại chú ý tới việc này. “Tôi nghe bạn của anh gọi anh là Lâm Trọng Lương, sau này tôi có thể gọi anh là anh Trọng Lương được không?”

Cô hồi hộp mỉm cười, hi vọng anh ấy không cảm thấy mình quá tùy tiện.

“Đương nhiên có thể.” Lâm Trọng Lương nhẹ nhàng cười, “Tôi có thể biết tên của cô không?”

“Tôi là Bàng Tử Lê, bạn bè thân thiết thường gọi tôi là Tử Lê.” Bàng Tử Lê e lệ cười.

“Đây là danh thiếp của tôi.” Anh lấy từ trong ví da ra.

“Chúng ta có thể xem như bạn bè không?” Cô cẩn thận đưa hai tay nhận lấy, phần chân nhìn tên công ty và địa chỉ liên lạc.

A ha! Cô có được số điện thoại rồi.

“Đương nhiên.” Nói chuyện với cô, anh cảm thấy rất nhẹ nhàng thoải mái, làm bạn bè có gì là không thể. “Hôm nay lần đầu em thấy có người khác đến, là bạn của anh sao?” Cô tìm chủ đề, muốn tán gẫu với anh một chút.

“Đúng vậy, cậu ấy là đối tác của anh, anh hẹn riêng cậu ấy tới đây là để lấy tài liệu.” Lâm Trọng Lương chỉ vào tài liệu trên bàn.

“Cảm giác rất thú vị.” Bọn họ mới nhìn giống như những phần tử trí thức cao cấp, đang bàn luận những chuyện rất cao siêu.

“Chờ khi có dự án mới, lúc đó nhờ em cho bọn anh chút ý kiến.” Anh khiêm tốn nói.

“Không thành vấn đề.” Cô cười híp mắt, trong lòng vui mừng hoan hô.

“Em thì sao? Ngoài làm việc ở đây, còn bận gì không?” Chỉ gặp được cô vào những lúc xế chiều, cô luôn vừa đến lại vội vàng đi khỏi.

“Em?” Cô vì được quan tâm không khỏi kinh ngạc, chỉ vào đầu mũi của mình.

“Như là sau khi tan tầm em đi đâu? Em thích cái gì ...”

“Em tan tằm thì sẽ đến chỗ khác làm tiếp, còn thứ em thích... là nghe nhạc.” Và kiếm tiền, chỉ là cô chọn nói ra sở thích hơi thanh ọt chút.

“Em còn làm việc ở chỗ khác nữa?” Anh nghĩ rằng cô đang là sinh viên.

“Ừ, thời gian không cố định, có lúc giúp bạn bè thay ca, có lúc làm thời vụ.” Cho nên cô đi khắp nơi, nơi nào có tiền thì nơi đó có cô.

“Sao không tìm inh một công việc ổn định?” Anh nghĩ vừa làm vừa học có vẻ không ổn định.

Việc làm ổn định kiếm tiền tương đối chậm, có khi phải tăng ca, thời gian và công việc rất khó phối hợp với nhau... Trong đầu xuất hiện một đồng lý do, nhưng Bằng Tử Lê chỉ gượng cười.

“Xem ra anh nói hơi nhiều rồi, hi vọng em bỏ qua cho.” Lời nói của Lâm Trọng Lương tràn ngập áy náy.

“Không sao!” Cô say mê nhìn đôi mắt sâu sắc của anh.

“Đã sáu giờ rồi, em không về sao?” Anh nhắc nhở.

“A ” cô hoảng hốt la lên, nói chuyện vui quá, nhất thời quên mất thời gian. “Ngại quá, em còn có việc, khi khác sẽ nói chuyện với anh.” Cô hấp tấp trở lại quầy bàn giao công việc cho đồng nghiệp.

Tuy rằng trò chuyện với nhau rất vui, muốn ngừng mà không được, nhưng tiền bạc là trên hết, Bằng Tử Lê vội vàng tan ca, quyến luyến nhìn bạch mã hoàng tử bên cửa sổ, trong lòng tự nhắc nhở: kiếm tiền thực tế hơn.

* * *

Mạc Hạo Cấp mặc âu phục màu xám, thân hình cao lớn đứng khuất tại một góc hội trường, anh khẽ nhếch môi, không kiên nhẫn chờ đợi.

“Anh Mạc, đã lâu không gặp.” Một người đẹp diễm lệ, ăn mặc gợi cảm, khuôn mặt trang điểm đậm, cầm ly rượu, bước đến chào hỏi anh.

Anh chỉ lạnh nhạt gật đầu một cái.

“Hình như không thấy bạn gái của anh?” Cô gái muốn dò hỏi xem cây này đã có chủ hay chưa.

“Có lẽ sắp tới rồi.” Anh nhàn nhạt nói, liếc sơ cách ăn mặc của cô gái này, chỉ tiếc anh không có lòng dạ nào nhìn ngắm, từ trước đến giờ anh luôn cảm thấy chán ngán những hoạt động xã giao này.

Mà người đẹp nói chuyện với anh được vài câu, nhận ra thái độ lạnh nhạt của anh, không muốn tự làm mất mặt mình, tìm lý do rời khỏi.

Mạc Hạo Cấp nhìn chủ tiệc đã vào trong hội trường, khẽ nhíu mày, cô chủ nhỏ thiếu tiền kia đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng, chẳng lẽ cô ta không sợ chuyện bọn họ giả quen nhau sẽ bị lộ sao?

“Cô Quý à, cô đang ở đâu?” Anh gọi điện thoại cho cô, giọng điệu rõ ràng là không vui.

Lần đầu Bằng Tử Lê nhận được điện thoại của Mạc Hạo Cấp, vội trả lời “Tôi ở bên ngoài.” Cậu ấm này thật đúng là kỳ quái, lại gọi điện hỏi thăm cô đang ở đâu.

“Tôi đã đến hội trường rồi.” Cô ta lại còn đang ở bên ngoài? Cô ta uống nhầm thuốc hay sao, Thái Thượng Hoàng (là ông nội á, để vậy hay hơn)cũng sắp đọc diễn văn rồi, cô ta dám không đến?

“Hội trường gì?” Cô cảm thấy khó hiểu, cậu ấm này nói chuyện luôn không đầu không đuôi.

“Cô không cần phải giả bộ, hôm nay là sinh nhật Thái Thượng Hoàng nhà cô, đừng nói cô không biết nha.” ‘Thông minh’ quá, phải nói ba lần nghe mới hiểu.

Cô giật mình hốt hoảng, tiêu rồi! Cô không biết có chuyện này

“Hạo Cấp Sao không đi cùng cô Quý chào hỏi mọi người?” Bà Mạc tươi cười đến bên cạnh con trai.

“Cô ấy ”

Tút tut tut... Anh trừng mắt nhìn di động, cô gái này dám ngắt điện thoại của anh. Thật sự anh đã quá xem thường lá gan chuột nhắt của cô rồi!

“Sao vậy?” Bà Mạc thấy vẻ mặt con trai trở nên cực kì khó coi.

“Cô Quý sẽ không tới.” Anh nghiêm mặt, lần đầu tiên bị phụ nữ ngắt điện thoại, trong lòng cảm thấy vô cùng tức giận.

“Con đang nói gì vậy?” Bà Mạc cười thành tiếng “Mắt của con để ở đâu vậy? Cô Quý đang đứng cạnh Chủ tịch Quý đó!”

Thời gian này nhờ có cô Quý nói chuyện với bà, khiến cuộc sống của bà không còn quá nặng nề, chờ chút nữa đến nói chuyện với cô ấy vài câu mới được.

Bên cạnh Chủ tịch Quý? Mạc Hạo Cấp nhìn vào trong hội trường, thấy bên cạnh Chủ tịch Quý là một cô gái xinh đẹp nho nhã.

“Cô ấy là người mặc chiếc đầm màu vàng nhạt?” Anh nheo mắt, cô gái kia gương mặt lạ hoắc, anh chắc chắn trước giờ mình chưa từng gặp qua.

“Nếu không thì là ai? Con bận rộn đến không tỉnh táo rồi, ngay cả bạn gái mình cũng không nhận ra.” Bà Mạc vỗ vai con mình.

“Con đến gặp Yến Như một chút.” Anh vỗ vỗ tay mẹ mình, bước nhanh đến giữa hội trường.

“Gọi cô ấy tới đây nói chuyện nha!” Bà Mạc cười ha hả nhắc nhở.

“Cô Quý, tôi có việc muốn hỏi cô.” Mạc Hạo Cấp đợi Quý Yến Như còn lại một mình thì đến chặn trước mặt cô.

“Xin hỏi anh là?” Quý Yến Như vẫn lễ phép mỉm cười hỏi.

“Tôi là Mạc Hạo Cấp.” Anh nhìn chằm chằm vào mặt cô, quan sát thật kĩ phản ứng của cô.

“Mạc Hạo Cấp?” Cô đọc đi đọc lại vài lần, lúc này mới nhớ người này chính là một trong những đối tượng xem mắt của cô, hoảng hốt tới mức la lên, xấu hổ nhìn anh, không biết phải làm sao mở lời.

“Cô gái đi xem mắt với tôi là ai?” Anh nghiêng răng hỏi.

“Là sư muội của tôi, anh đừng trách nó, bởi vì tôi đã có người trong lòng, nhưng lại không thể từ chối sự sắp xếp của cha mẹ, đành nhờ cậy nó.” Cô mềm mỏng giải thích.

“Tên?”

“Bàng Tử Lê.” Quý Yến Như lo lắng nhìn anh, không phải là anh ta muốn tìm sư muội của cô trả thù chứ?

“Cô có biết sư muội của cô dùng tên cô, giả mạo lừa bịp khắp nơi không?” Anh không giận, ngược lại còn cười.

“Thật ra sư muội này rất tốt, chỉ là nó ham kiếm tiền chút thôi.” Quý Yến Như cố gắng biện hộ dùm sư muội.

“Cho nên cô không hề để ý việc mình bị lợi dụng?” Cô gái này, vẫn còn muốn bao che cho cô gái lừa đảo kia.

“Chuyện này... Thật ra, nó có xin phép tôi.” Cô á ngại, cười nói, vốn dĩ cô cũng cảm thấy không ổn, nhưng sư muội vẫn cố...

Tất cả đều là cá mè một lứa, anh cố nén tức giận, lấy di động ra, ấn phím rất nhanh. “Bàng Tử Lê phải không?” giọng gắt gỏng hỏi.

“Ặc... Không có người này...” Người bên kia đã biết mọi chuyện bị vạch trần rồi, vẫn cố che giấu, hi vọng tìm đường sống.

“Tôi đã nói, nếu gạt tôi thì một xu cũng không lấy được!”

“Anh không nói câu này nha, anh chỉ nói không được có ý đồ khác.” Cô gấp gáp nói.

“Như nhau thôi.” Còn dám tìm đường lắc léo. “Vừa rồi cô còn tắt điện thoại của tôi?” Anh rất chấp nhất việc này.

“Không phải tôi cố ý đâu, vừa rồi tôi chỉ là hoảng quá.” Hành vi này hoàn toàn vô thức mà.

“Tóm lại giao dịch (thỏa thuận, mua bán) giữa chúng ta hủy bỏ, từ giờ không cần liên lạc, cũng không cần gặp mặt nữa.” Anh ngắt điện thoại, không để cho cô nói thêm câu gì.

“A ” Bên kia điện thoại, Bàn Tử Lê kêu lên thảm thiết.

“Tử Lê, sao vậy?” Đồng nghiệp cùng phòng ôm ngực, thiếu chút nữa bị tiếng kêu của cô hù chết.

“Phiền cậu làm thay tờ một lúc, tờ có việc gấp.” Bàn Tử Lê cởi tạp dề, cầm túi xách chuẩn bị đi khỏi.

“Cậu có chuyện gì sao?” Đồng nghiệp thấy vẻ mặt cô nghiêm trọng cũng lo lắng thay cho cô.

“Tờ gặp phải cướp rồi, tờ phải đi đòi lại tám ngàn kia.” Cô vỗ vai đồng nghiệp, vẻ mặt nghiêm túc.

“Bốn giờ bà chủ sẽ tới.” Đồng nghiệp nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, nhỏ giọng ngập ngừng nói.

“Không sao hết.” Xắn tay áo lên, Bàn Tử Lê chuẩn bị đi đòi nợ.

Bàn Tử Lê lợi dụng quan hệ với bà chị Quý Yến Như, dễ dàng vào được hội trường, cô gọi điện thoại cho tên keo kiệt kia, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn mọi người.

Vừa thở phì phò, vừa đợi bên kia bắt điện thoại, cô nghĩ thầm, không phải là tên keo kiệt này điện thoại cũng không muốn nghe chứ? Cầm hận nheo mắt lại.

“Cô Bàn Tử Lê, có việc gì sao?” Điện thoại vang ra một nói giọng lạnh lẽo.

“Tôi muốn nói chuyện với anh!” Cô tức giận, hỏn hển nói, cuối cùng cũng thấy bóng dáng tên keo kiệt ở một góc hội trường.

“Tôi đang bận.” Mạc Hạo Cấp nhẹ nhàng gạt đầu, chào hỏi với người lớn.

“Tôi biết, nên tôi tới rồi, tôi đang ở sảnh chiêu đãi phóng viên phía trước nè.” Hừ! Nếu không thỏa thuận được, anh hãy đợi lên báo đi!

Mạc Hạo Cấp xoay người, nhìn về phía chiêu đãi phóng viên, một cô gái đang lên cơn thịnh nộ trừng mắt nhìn anh.

Anh nhẹ nhàng đến gần cô gái, thái độ bình tĩnh.

Bàn Tử Lê còn đang thở hỏn hển, ánh mắt không biết sợ nhìn thẳng vào anh.

“Đồ lừa đảo.” Anh lạnh lùng mở miệng nói.

Cô kinh ngạc, người này nói chuyện không nể mặt chút nào.

“Không cãi được chứ gì?” Anh bấu môi, với người phụ nữ lòng tham không đáy, anh tuyệt đối không đồng cảm.

“Tôi lừa anh cũng là bắt đắc dĩ, nhưng anh có cần thiết tỏ thái độ như vậy không?” Cô khó chịu nói, không thích ánh mắt xem thường người khác của anh.

“Có chuyện gì?” Anh cẩn thận để ý, lúc này mới phát hiện cô không phải loại người yếu đuối như anh vẫn nghĩ, ít nhất khi bị vạch trần là nói dối, người có lá gan đến tìm anh cũng không nhiều.

“Tôi lừa anh là tôi không đúng, giờ tôi nói xin lỗi; nhưng tôi giúp anh làm nhiều việc là sự thật, tại sao anh không trả công cho tôi?” Cô xét theo việc để nói.

“Cô tới để đòi tiền?” Anh nhướn mày, không ngờ rằng cô cũng thật can đảm!

“Đúng, anh phải đưa tôi tám ngàn.” Cô không ngại ngần đưa tay ra.

“Ban đầu là tôi nói chuyện với cô Quý Yến Như. Cô là người đó sao?” Anh cười lạnh, thấy cô nói không ra lời, anh liền quay đầu đi khỏi.

“Chờ một chút!” Cô gấp gấp, kéo áo khoác của anh không buông.

“Bằng Tử Lê, thật khó coi.” Cô gái này khỏe thật, nắm chặt quá.

“Dù tôi không có công lao cũng có khổ lao, sao anh có thể nói không trả là không trả?” Cô liếc mạng giữ chặt anh.

Xem như anh được mở rộng tầm mắt, lần đầu tiên trong đời gặp được cô gái đối với tiền lại cố chấp như vậy.

“Anh không trả tiền, tôi sẽ không buông, trước khi anh giải thích, tôi không ngại lên báo đâu.” Để lấy được tiền công, cô bất chấp tất cả.

“Cô đang uy hiếp tôi sao?” Anh cau mày, đã có người chú ý nơi này.

“Tôi là đang nói lý với anh, tôi nói chuyện với bà Mạc cũng cần thời gian mà.” Anh ta không biết mẹ của anh ta rất thích nói chuyện sao?

“Trả cũng được, nhưng phải trừ tiền.” Cô nói cũng có lý, nhưng anh vẫn phải dạy dỗ cô một chút.

“Sáu ngàn.” Một lần giảm bốn ngàn, anh ta có cần phải ác như vậy không?

“Không cần thì thôi.” Anh cảm thấy như vậy đã là có lương tâm lắm rồi.

“Năm ngàn rưỡi?” Cô miễn cưỡng khấu trừ năm trăm, trong lòng xót xa.

“Thiếu năm trăm, cô cũng kêu!” Anh bật cười, thật sự phục cô rồi.

“Năm trăm cũng là tiền mà.” Cậu ấm này làm sao mà biết khó khăn của dân thường, tốt nhất là cả đời anh không cần lo nghĩ chuyện ăn mặc.

“Một nửa, nếu còn nói, tôi sẽ lấy hết.” Anh nhướng mắt, không muốn lãng phí thời gian ở đây nói chuyện tiền bạc.

Cô không cam tâm trừng mắt nhìn anh, không nói được một lời.

“Còn không buông tay ra!” Áo khoác vẫn bị cô túm chặt.

Cô không tình nguyện buông lỏng tay “Tiền đâu?” Chỉ còn lại bốn ngàn, lấy tiền mặt chắc là không có vấn đề chứ?

Anh lấy ví, đưa ra bốn tờ tiền mệnh giá lớn. “Cầm lấy đi.”

Cô nhận tiền, sau khi chắc chắn là bốn tờ tiền thật, cẩn thận cất vào trong túi xách của mình, giương mắt nhìn anh.

“Còn muốn nói chuyện sao?” Anh hơi nhếch môi cười, không nghĩ rằng lúc này cô còn hăng hái như vậy.

“Tên, Keo, Kiệt!” Cô rõ ràng, chậm rãi nhìn anh nói, sau đó bỏ chạy nhanh như chớp.

Mạc Hạo Cấp tức giận đến mặt mày lúc trắng lúc xanh, cô gái này, lần sau đừng để anh gặp được!

2. Chương 2

“Tâm trạng không vui sao?” Người pha rượu Hiểu Nhạc buồn cười nhìn Bằng Tử Lê biểu lộ vẻ mặt nản chí, hiếm thấy trong giờ làm việc mà cô ấy lại thế này, ngạc nhiên quá.

Bình thường khoảng thời gian này, Bằng Tử Lê không về nhà làm việc thì cũng chạy tới chạy lui làm thuê, hôm nay có chuyện gì xảy ra?

“Mình gặp cướp rồi.” Cô ngồi trước quầy bar, uể oải gục xuống bàn.

“Uống đi.” Hiểu Nhạc đưa cho cô một ly rượu màu lam. “Có thể kể tớ nghe được không?” Từng làm việc với nhau một năm, biết rõ tính cô rất tiết kiệm, đoán chắc là tranh cãi về tiền bạc rồi.

“Không nói, nhắc đến là bực mình rồi.” Bàn Tử Lê nói, quấy quấy cục đá, nhìn màu sắc đẹp đẽ trong ly rượu, giọng buồn bực.

“Hôm nay cậu có thời gian đến đây, chờ một chút có mấy anh đẹp trai đi qua, cậu có thể mở rộng tầm mắt.” Hiểu Nhạc nhìn cô.

“Cho tớ xem tiền mặt còn hơn.” Cô thật sự nghĩ như vậy. “Hơn nữa, cậu không phải là có bạn trai rồi sao?” Bàn Tử Lê cãi một tiếng “Cẩn thận tớ đi mách.”

“Hoan nghênh quý khách ——” Hiểu Nhạc chào vị khách đang đẩy cửa bước vào, sau đó nói nhỏ với Bàn Tử Lê “Đến rồi kìa.”

Bàn Tử Lê chán nản quay đầu, vừa nhìn, tâm trạng càng tệ hại hơn, thật sự là oan gia ngõ hẹp (kẻ thù gặp nhau) “Tớ phải đi.” Cô đưa ly cho Hiểu Nhạc “Cảm phiền tính tiền hộ.”

“Thấy tôi đã muốn đi, thiếu tự tin đến vậy sao?” Mạc Hạo Cấp bước vào quán, nhìn thấy kẻ lừa gạt ngồi trong này, anh bước đến phía sau cô, khoe miệng khê nhếch, đây không phải là để cho anh gặp được sao.

Người này đẹp trai ở đâu chứ? Miệng toàn nói những lời đáng khinh, lại keo kiệt như vậy, cùng lắm là có khuôn mặt dễ nhìn, như vậy là có thể hấp dẫn người khác sao? Thật sự tức chết mà.

Cô quay đầu, đang muốn cay độc cãi lại thì nhìn thấy một anh chàng nhã nhặn khác “Anh Trọng Lương, anh cũng tới!” Nét mặt lập tức vui vẻ.

“Thật là trùng hợp, hai người biết nhau sao?” Lâm Trọng Lương vui vẻ kéo cái ghế trước quầy bar ngồi xuống.

“Em không quen anh ta, mới gặp mặt vài lần thôi.” Cô ngồi sát bên cạnh, quyết định xem Mạc Hạo Cấp như không khí, từ đầu tới cuối ánh mắt chỉ chú ý đến Lâm Trọng Lương.

Cô gái này mê trai sao? Cười giống yêu quái quá, Mạc Hạo Cấp không vừa ý ngồi xuống, nhìn cô gái ngu ngốc thay đổi thái độ 180° kia, trong lòng cảm thấy khó chịu, cô ta cùng Lâm Trọng Lương quen biết khi nào?

“Thì ra tất cả mọi người đều biết nhau.” Lâm Trọng Lương nhận rượu, uống một ngụm.

“Lâm Trọng Lương, sao cậu lại biết người này?” Anh hất cằm chỉ vào Bàn Tử Lê.

“Tử Lê làm phục vụ trong quán trà lần trước.” Anh nhìn Mạc Hạo Cấp và Bàn Tử Lê nói chuyện, đoán hai người có gì đó không giống bạn bè.

“Là quán trà lần trước cậu hẹn tớ?” Mạc Hạo Cấp suy nghĩ một chút, mới nhớ tới ngày đó cảm thấy có giọng nói hơi quen, hóa ra là cô chủ nhỏ lừa gạt mình. “Đồ uống là do cô làm?”

“Không phải.” Cô thật sự không muốn để ý tới anh, nhưng lại có anh Trọng Lương ở đây, không thể không trả lời.

“Cũng may là không phải, nếu không tôi nghi ngờ có phải là cô bị mất vị giác không.” Mùi vị khó uống, hại anh qua một thời gian không dám uống trà.

Đáng ghét! Khoe miệng Bàn Tử Lê co giật, tự nhủ thầm: không cần để ý đến anh ta! Cô sẽ tìm đề tài nói chuyện với anh Trọng Lương: “Anh Trọng Lương, buổi tối anh cũng tới nơi này sao?”

“Thỉnh thoảng, không phải em cảm thấy mỗi ngày anh không có việc gì làm, chỉ biết uống trà, nói chuyện chứ?” Anh nói đùa.

“Anh Trọng Lương ở trong quán lúc nào cũng làm việc rất nghiêm túc nha! Em làm sao có thể cảm thấy anh không có việc gì làm.” Cô vội vàng giải thích.

Cô gái này, còn cố ý dùng giọng dịu dàng như thế nói chuyện, thật là muốn ói mà, Mạc Hạo Cấp uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

“Tôi đi toilet chút, hai người cứ nói chuyện đi.” Lâm Trọng Lương vỗ vỗ vai bạn, rời khỏi chỗ ngồi.

Bàn Tử Lê nhàn nhã cầm cuốn tạp chí lật xem, thực chất là không muốn để ý tên keo kiệt kia.

“Bằng Tử Lê, nếu như anh Trọng Lương của cô biết cô vì tiền mà nói dối, cô nghĩ cậu ấy sẽ nhìn cô như thế nào?” Mạc Hạo Cấp cố ý lợi dụng hài âm(đồng âm) trong tên cô, đặt cho cô một biệt danh. (Bàn tử: người mập)

Ai là Bằng Tử Lê —— cô thở phì phì trừng mắt với anh, cô mập chỗ nào chứ?

“Im lặng là đồng ý nha!” Anh nâng cằm, trên khuôn mặt tuần tú rõ ràng có ý giễu cợt.

“Anh đừng mơ tưởng chia rẽ được tình cảm của tôi với anh Trọng Lương.” Tên keo kiệt lòng dạ xấu xa, bốn ngàn cũng không so đo với anh ta, anh ta còn kiêu ngạo như vậy.

“Chia rẽ? Tôi không có rảnh rỗi như vậy.” Mạc Hạo Cấp nhếch miệng.

“Thật sao? Tôi lại thấy như vậy nhà!” Cô uống ngụm nước cho hạ hỏa. “Anh một mực nhắm vào tôi là có ý gì?” Dứt khoát đem chuyện nói thẳng ra.

Anh thành thật nói: “Đơn giản là thấy cô không vừa mắt.”

“Thật tốt quá, xin anh tiếp tục giữ phong độ thế này, anh không cần để ý đến tôi, tôi đương nhiên cũng sẽ không quấy rầy anh.” Cô ngoài cười nhưng trong không cười nói, sau đó cầm tạp chí, quyết tâm không để lời nói của anh ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

* * *

Sáng sớm rảnh rỗi, Mạc Hạo Cấp lười biếng lật tạp chí ra xem, thấy quảng cáo tốn mấy ngàn tiền mặt, trong đầu hiện lên cô gái kì lạ ham tiền như mạng kia.

Tên kì lạ, tính cách cũng kì lạ.

Lần đầu tiên thấy có người vì kiếm tiền, làm đến khổ cực như vậy, cô ta nhất định rất giận chuyện bị anh lấy lại bốn ngàn!

Anh lắc đầu bật cười, thấy quán gia đi vào, nụ cười chợt tắt “Có chuyện gì không?”

“Ông chủ mời cậu đến phòng khách.” Quán gia cung kính nói.

“Tôi sang đó ngay, bác cứ đi trước!” Mạc Hạo Cấp gấp quyển tạp chí lại, anh có thể đoán được cha anh muốn nói gì.

Anh đặt tạp chí xuống, đến phòng khách, trông thấy cha đang pha trà.

“Hạo Cấp, lại đây ngồi đi.” Ông Mạc rót hai chén trà nóng, tự mình cầm một ly, hài lòng uống.

“Con đứng cũng được rồi.” Anh đã quen giữ khoảng cách với người khác, cho dù là cha mình cũng vậy.

“Cuối tháng họp hội đồng quản trị, nhân dịp này, công ty đề cử con làm quản lý, cũng là để cho con từ từ tiếp quản công ty.” Ông nhìn con trai, đáy mắt có tia tự hào.

“Con đã cùng bạn mở một công ty, bây giờ chỉ muốn kinh doanh công ty thật tốt.” Mạc Hạo Cấp từ tốn nói.

“Con không có ý định tiếp quản công ty đó là được rồi!” Sắc mặt ông Mạc trầm xuống, không nghĩ rằng con trai ông vẫn chưa từ bỏ ý nghĩ kia.

“Trước đây con đã nói với cha rồi mà.” Thái độ của Mạc Hạo Cấp vẫn rất đúng mực.

“Cha nghĩ rằng mấy ngày nay suy nghĩ của con sẽ tiến bộ hơn.” Ông Mạc nhíu mày, ông còn tưởng rằng con trai ông sẽ biết phân biệt nặng nhẹ.

Mạc Hạo Cấp cúi đầu nghe lời dạy bảo, trong lòng cảm thấy không biết phải làm sao mới tốt.

“Con muốn mở công ty hay xây nhà thì tùy con, nhưng con phải lấy việc phát triển công ty làm trọng tâm.” Ông Mạc ngụ ý sâu xa nói.

“Con không cảm thấy con là người thích hợp duy nhất.” Thực tế là hiện giờ Tổng giám đốc Hà đang làm rất tốt, anh cũng yên tâm.

“Cha biết con chỉ lấy có mà thôi.” Ông Mạc tức giận vỗ xuống bàn, con của mình có năng lực như thế nào chẳng lẽ ông không biết sao!

“Con chỉ nói sự thật thôi.”

“Mày ——”

“Xem ra chúng ta không có cùng quan điểm, có lẽ con không nên ở đây, tránh cho cha cảm thấy phiền.” Mạc Hạo Cấp lễ phép nói.

“Mày không làm tao tức chết đã là tốt rồi!” Ông Mạc quát lớn.

“Con nghĩ hai người chúng ta đều cần không gian yên tĩnh.” Anh gạt đầu chào cha mình, ra khỏi cửa chính nhà họ Mạc.

Mâu thuẫn với cha càng lúc càng nghiêm trọng, anh cũng không muốn làm cha mẹ đau lòng, nhưng lại không muốn vì vậy mà thỏa hiệp, Mạc Hạo Cấp mệt mỏi lau mặt.

Đột nhiên có trận mưa nặng hạt đổ xuống, những người đi trên đường vội vàng tìm chỗ trú, Mạc Hạo Cấp chậm chậm chạy vào dưới mái hiên một cửa hàng, chừng năm phút đồng hồ, mưa lớn dần, anh đang định đội mưa về nhà, nhưng lại thấy trước mắt có một cô gái, bất giác khé miệng nhếch lên.

Bàng Tử Lê vui vẻ nghe tiếng mưa rơi xuống cây dù, cô cố gắng giữ chặt cây dù, mang đôi dép lê mua ở chợ đêm (100 đồng 3 đôi), thông thả đi ra ngoài ngõ mua chai xì dầu (nước tương); khi cô tới gần cửa hàng thì trông thấy người đã chọc giận cô, xem như là không nhìn thấy anh, ung dung vào trong cửa hàng, sau khi mua đồ, trả tiền xong thì về nhà ngay.

“Cô kia, đứng lại.” Mạc Hạo Cấp không hài lòng khi bị cô xem thường, cố ý gọi cô lại.

Cô coi như không nghe thấy gì, tiếp tục bước đi.

“Bàng Tử Lê, tại cô bị điếc sao?”

Đúng, cô bị điếc đó.

“Bàng Tử Lê, cô quay lại!”

Không nghe thấy, không nghe thấy.

“Cô Bàng Tử Lê, xin cô quay lại.” Anh tức giận nói.

Cô xoay người, từ từ đến trước mặt anh, “Có chuyện gì sao?” Về mặt của cô rất khó chịu, cô có mập chút nào đâu, anh ta cứ khăng khăng gọi là Bàng Tử Lê, Bàng Tử Lê, quả thực chói tai mà.

“Đưa tôi một đoạn đường đi.” Anh thản nhiên sai bảo cô.

“Không rảnh.” Với thái độ khó ưa như vậy mà cũng muốn cô giúp đỡ, cô cũng không rảnh rồi tới mức không có việc gì làm đâu.

Anh bực bội gỡ tóc, “Thôi, cô về đi!”

Gì? Tâm trạng tên keo kiệt hình như rất tệ, Bàng Tử Lê đi một đoạn ngắn, chợt dừng bước, vòng trở lại “Này” cô giơ cao cây dù “Vào đi!”

Coi như hôm nay cô làm việc thiện vậy.

Anh không khách sáo đi vào trong dù, cầm lấy cây dù, tâm trạng cũng tốt lên.

“Anh muốn đi đâu?”

Anh vốn định trở về nhà trọ của mình, nhưng thấy vẻ mặt chán ghét của cô, ý nghĩ trong đầu thay đổi, lập tức có ý muốn trêu đùa cô nàng này.

“Anh mất trí hả? Không nhớ muốn đi đâu sao?” Cô châm chọc, khiêu khích.

Đột nhiên, người Mạc Hạo Cấp mềm nhũn, thân hình cao lớn ngã xuống vai của cô.

“Anh bị sao vậy?” Cô vội giữ lấy thân thể của anh, cũng cầm lấy cây dù.

“Chóng mặt quá.” Anh nhắm mắt lại, ủ rũ nói.

“Không phải là anh muốn ngắt xỉu chứ?” Cô kẹp cán dù trên vai, lấy cùi chỏ đẩy anh, “Nhà của anh ở đâu? Tôi gọi taxi đưa anh về, trên người anh có tiền chứ?”

Nhưng anh không có chút động tĩnh nào. “Này, như anh vậy, tôi không nhúc nhích được.” Cô không muốn bị mắc kẹt không thể nhúc nhích trên đường cùng với một người đàn ông đâu.

“Tôi... Mệt quá.” Anh liếc trộm cô, cố nén cười.

“Cho dù có mệt, nhưng chân của anh cũng nên tự đi, nhà của tôi ở phía trước, anh cố chịu chút, đi đến chỗ đó, anh muốn ngắt xỉu hay muốn ngủ thì tùy anh.” Cô thở hổn hển nói.

Anh gật đầu, trên đường, anh bước theo cô, dùng tốc độ như rùa từ từ trở về nhà cô.

“Cạch ——”

Mạc Hạo Cấp xoa xoa cái ót, cô gái này thật là thô bạo mà!

“Tôi xin lỗi.” Cô nói không ra hơi, Bàn Tử Lê rã rời ngồi trên sàn nhà.

“Quần áo của tôi ướt rồi.” Anh cử động, cả người dính dính làm anh cảm thấy rất khó chịu.

“Cởi ra, rồi tự anh hong khô.” Cô đứng lên, vào bếp rót ỉnh cốc nước, thở hổn hển, “Anh muốn uống nước không?”

“Muốn.”

“Tự rót đi.” Cô không quên mối thù bốn ngàn kia.

Mạc Hạo Cấp tức giận nhìn cô gái không biết thông cảm kia, “Tôi bị chóng mặt!”

“Biết rồi.”Ồn ào chết được, chóng mặt sao còn không im miệng đi, cô tức giận dùng sức đặt mạnh cốc nước lên bàn.

“Tôi muốn nước nóng.” Ngay cả chạm anh cũng không chạm vào.

“Anh ngâm nước trong miệng, lâu một chút sẽ nóng lên.” Cậu ấm này quá lẩm rồi, lại còn ngại đông ngại tây, cô không đá anh ta ra ngoài, anh ta nên dập đầu tạ ơn mới phải.

“Ở đây không có nước nóng?” Anh ngạc nhiên nhìn cô.

“Đúng vậy.” Tốt nhất là anh ta uống nước rồi biến cho nhanh, cô đã bắt đầu hối hận mình nhất thời mềm lòng.

“Tại sao?” Anh miễn cưỡng uống một ngụm.

“Không có là không có, không có tại sao tại trắng gì hết.” Hỏi nhiều như vậy, thật sự là anh ta không khỏe sao? Bàn Tử Lê bắt đầu nghi ngờ, “Anh còn chóng mặt không?”

“Đỡ hơn rồi.” Anh cởi áo ra, trực tiếp đưa cho cô, “Cầm đi sấy khô.”

Cô lấy tay che mắt mình, không muốn nhìn anh ta lộ liễu như vậy, “Để tự khô cũng được rồi, máy sấy phải dùng điện, lãng phí.” Cô không muốn lãng phí tiền cho anh.

” Cô ——” Anh giận tái mặt, “Tôi trả tiền, được chưa?” Chưa thấy người phụ nữ nào ngạo mạn như vậy.

“Dĩ nhiên là được.” Cô cố ý muốn chọc giận anh, vào phòng lấy máy sấy. “Năm phút, anh chỉ có năm phút, quá thời gian thì tôi sẽ lấy thêm tiền.”

“Cô——” Anh sẽ bị cô chọc tức đến ói máu mất.

“Bắt đầu tính giờ.” Cô nhìn đồng hồ.

“Khoan đã, cô làm đi, tôi trả tiền cho cô.” Anh đưa máy sấy cho cô.

“Được! Một vạn đồng.” Cô nói xong cũng cầm lấy máy sấy.

“Tôi sẽ tự làm.” Chưa từng thấy loại gian thương như cô, anh vội mở chốt máy sấy, tự mình làm.

Bàng Tử Lê nhún vai, về phòng, thay bộ quần áo bị ướt mưa, sau đó cầm chìa khóa và túi xách, nhìn cậu ấm đang cố gắng hong khô quần áo, nói: “Tôi phải đi làm, tiền nước, tiền điện, tiền ở nhờ, tính anh năm trăm được rồi. Anh để trên tủ giày, nhớ khóa trái cửa đó.”

“Năm trăm?” Anh nhúm mày, vừa nghe cũng biết giá tiền thật sự rất không hợp lý.

“Tôi biết, cửu ngư nhất mao (chín trâu mất sợi lông: không đáng kể), đúng là hơi ít.” Cô đứng trước cửa liếc nhìn anh, lấy của anh năm trăm coi như là nhân từ lắm rồi. “Anh không cần cảm ơn tôi, tạm biệt.”

“Bàng Tử Lê —— cô quay lại!” Cô cứ như vậy bỏ anh lại ở đây? Đây là kiểu tiếp khách gì vậy chứ?

Đột nhiên cửa lại mở ra, “Tôi quên cho anh biết, hết năm phút, tôi lấy lại máy sấy.” Cô đóng cửa lại, không thèm để ý đến tên keo kiệt đang gào thét.

Tan tầm trở về, Bàng Tử Lê mang theo bữa tối bước vào trong phòng tối đen như mực, cô tìm công tắc trên tường, mở đèn lên, không ngờ thấy có người nằm trên sàn nhà, cô che miệng thiếu chút nữa hét toáng lên, sau khi bình tĩnh lại, đi qua, nhìn thấy mặt của tên đó, nhin không được rửa thắm trong miệng.

Cô để túi xách xuống, ngồi xổm trên sàn nhà, thấy cậu ấm nhà họ Mạc gối đầu lên một mảnh gỗ trên sàn nhà ngủ ngon lành.

“Anh nên cảm ơn cha mẹ của anh, cho anh bộ dạng đẹp đẽ khỏe mạnh, hoàn cảnh gia đình cũng tốt.” Tên keo kiệt này may mắn là có tiền, nếu không với tính cách tệ hại của anh ta, thật sự là không thể cứu được.

“Này, tên keo kiệt, tỉnh lại đi.” Cô lắc lắc anh, không phải là hôm nay anh ta sẽ ngủ ở đây chứ? Cô còn phải làm ca đêm, không ở đây lâu được.

Bàng Tử Lê trừng mắt nhìn người đàn ông ngủ say như heo kia, quyết định mặc kệ anh.

Cô bày chiếc bàn gỗ nhỏ ra, vào bếp lấy chén đũa, đổ thức ăn còn nóng ra chén, ngồi ở trước bàn, bắt đầu ăn.

Mất nhìn người đàn ông đang ngủ ngon lành kia, cô để đũa xuống, lấy một tấm đệm đắp lên người Mạc Hạo Cấp.

“Đến lúc bị cảm lạnh, thì đừng có viện cớ.” Cô chống nạnh nói lảm nhảm, rồi lại cầm đũa lên tiếp tục ăn.

Đột nhiên cô cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, Bàng Tử Lê quay đầu, thấy khuôn mặt đẹp trai của tên keo kiệt ở gần sát mặt mình “Hừ!”

Cô ôm ngực “Anh sẽ hù chết tôi đó!” Cô đá vai của anh, bị hù hai lần liên tục, trái tim sắp kiệt sức rồi.

“Thơm quá.” Mạc Hạo Cấp chậm rãi tới gần cô.

“Anh muốn làm gì?” Cô cảnh giác, chuẩn bị trạng thái đề phòng.

“Tôi đói bụng.” Bởi vì cãi nhau với cha, đến cơm trưa anh cũng chưa ăn, cho nên bây giờ anh đang thèm thuồng bữa tối của cô.

“Anh tự lo đi.” Cô che cái chén lại, đừng có mơ cô sẽ chia bữa tối cho anh.

“Tôi có tiền mà.”

“Tôi không có đồ để bán.” Cô giống như ma đói, vội vàng ngoạm thức ăn đầy miệng, muốn cho anh biết rằng sẽ không có phần của anh.

“Cho tôi ăn một miếng là được rồi.” Nhìn cô ăn có vẻ rất ngon.

“Có nước miếng đó, mất vệ sinh.” Bàng Tử Lê cầm chén bằng hai tay, duy trì khoảng cách ba thước an toàn với anh.

“Tôi không ngại đâu.” Anh bước tới một bước.

“Tôi có lòng tốt cho anh ở nhờ, anh còn muốn lấy đồ ăn của tôi!” Cô nóng nảy la hét.

“Một miếng thôi.” Anh lại bước tới một bước.

Bàng Tử Lê thấy anh muốn đưa tay cướp đồ ăn của mình, đang cầm chén, cô tức giận uống hết canh trong chén.

“Này —— Để lại một chút cho tôi chứ!”

“Hết sạch rồi.” Cô đắc ý để chén xuống, vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm môi.

“Oa ~” Vì không được ăn, cho nên anh tức giận, “Một chút nữ tính cũng không có.” Anh lạnh lùng phê bình.

“Còn phải xem đối tượng là ai nữa.” Cô dọn dẹp chén đĩa, thuận tay xếp chiếc bàn gỗ nhỏ lại, cất vào tủ, rõ ràng không muốn giữ vị khách kia lại.

“Chỗ này cô thuê hả?” Anh ở đây đợi cả buổi chiều, phát hiện cô gái này không phải tiết kiệm bình thường đâu, giấy vệ sinh trong toilet là hàng giảm giá, trong ống đựng bút, mấy cây bút mực chỉ còn 1cm cũng vẫn giữ, ban công còn phơi túi nhựa, anh có cảm giác đây là khu dân nghèo.

Kì lạ hơn chính là anh lại có thể ngủ ở nơi tồi tàn như thế này.

“Không phải anh không vừa mắt tôi sao? Vậy anh còn ở chỗ này làm gì?” Còn ở chỗ của cô ngủ ngon lành nữa! Cậu ấm à.

“Vốn dĩ không vừa mắt, nhưng bây giờ...” Anh vuốt cằm, “Tốt hơn một chút rồi.” Đã thuận mắt hơn, tuy nhiên tính cách của cô vẫn rất đáng ghét, nhưng miễn cưỡng có thể chấp nhận được.

“Trời ạ! Anh làm ơn sửa lại đi, tiếp tục xem tôi không vừa mắt đi!” Cô kinh hoảng la hét, bị tên hư hỏng này bám lấy, khổ thân cô rồi.

“Cô còn rất thú vị, muốn tôi sửa cái gì?” Cô gái ngốc không biết tốt xấu này, không biết nhân lúc này nắm lấy cơ hội, còn bày ra vẻ mặt khó coi như vậy với anh!

Vì anh nói một câu thú vị, nên cô phải khóc lóc cảm ơn sao? Bàng Tử Lê tặng anh một ánh nhìn khinh bỉ, đi vòng qua anh, đem tấm đệm trên sàn nhà cất vào phòng. “Anh cũng đã ngủ no rồi, còn có việc sao?”

“Tôi muốn về.” Anh đẩy cửa ra, muốn đi khỏi.

Cô dừng bước, nhưng nhớ tới một chuyện rất quan trọng, vội giữ lại. “Khoan đã! Năm trăm của tôi đâu?” Thiếu chút nữa bị anh ta quỵt tiền rồi.

“Hôm nay tôi quên mang tiền, ngày mai cô tới lấy.”

Có lầm hay không? Anh quên mang tiền, còn bắt cô phải qua đó lấy tiền? Nói anh ta là cậu ấm, da mặt anh ta đúng là dày mà, thật không biết xấu hổ!

“Cô tới lấy, tôi sẽ đưa tiền xe cho cô.” Anh chậm rãi nói.

“Tôi sẽ đi.” Dù sao tiền của anh cũng nhiều, cô chỉ lấy có một chút à. “Ngày mai mấy giờ?” Cô lập tức lấy giấy ghi lại.

“Bốn giờ chiều cũng được.” Vào thời gian này hình như anh rảnh.

“Trễ quá vậy!” Vừa đúng giờ cô làm ca tiếp theo, như vậy là làm khó cô mà!

“Hay là bây giờ cô đi cũng được.” Anh thì sao cũng được.

“Không được! Tôi còn phải đi làm.”

“Đã trễ vậy rồi, cô còn đi làm? Không sợ nửa đêm gặp ma sao?” Anh nhú mày, cô luôn phải đi làm trễ như vậy?

“Ai cần anh lo! Có thể chuyển lên ba rưỡi không?” Gặp ma? Miệng của anh ta toàn nói lời không hay, cũng may cá tính cô mạnh mẽ, nếu không nhất định sẽ bị lời nói của anh hù dọa.

“Tùy cô, mà cô làm ở đâu?” Anh đột nhiên hỏi.

“Hỏi làm gì?” Cô đề phòng nhìn anh.

“Tôi đưa cô đi.” Để cô đi đường một mình ban đêm, anh nghĩ thế nào cũng cảm thấy không ổn.

“Không cần.” Đi chung với anh, cô sợ sẽ bị tức chết.

“Bây giờ không phải lúc cho cô khoe khoang sự ngu ngốc đó!”

“Khoe khoang ngu ngốc?” Cô cao giọng, rất ít người dám trước mặt cô mà nói cô ngu ngốc, anh ta thật sự đáng đánh đòn; nếu không phải vì đánh người sẽ đền tiền, cô đã sớm cho anh vài cú đấm.

“Dù sao cô cũng là con gái!” Sao mà không có chút cảnh giác nào hết vậy.

“Tôi đi đường lớn, sẽ không gặp ma đâu, anh yên tâm.” Biết được vì sao anh lo lắng, nhưng cô vẫn nhin không được cãi lại.

“Nếu như cô còn muốn lấy tiền, tốt nhất làm theo lời tôi.”

“...” Mặc dù biết anh là vì muốn tốt cho cô, nhưng lấy tiền để uy hiếp cô, vẫn khiến cô tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Sao hả?”

“Hừ!” Không tình nguyện cầm túi xách, mang giày, “Còn không đi mau!” Cô quyết định đi đường vòng, để người thích đưa như anh ta đi một lần cho đã ghiền luôn.

Mắt anh có ý cười vui vẻ, chiêu dùng tiền uy hiếp này đối với cô đúng là lần nào cũng hiệu nghiệm.

* * *

Bàng Tử Lê đi theo sau nhân viên tiếp tân, chăm chú quan sát xung quanh, thì ra nơi này chính là công ty của anh Trọng Lương, nhìn qua không chê vào đâu được.

“Cô Bàng, Anh Mạc chờ cô bên trong.” Nhân viên tiếp tân cười nói.

“Cám ơn.” Bàng Tử Lê gật đầu, cô gõ cửa, nghe người ta mời mới đẩy cửa bước vào.

“Cô ngồi trước đi.” Mạc Hạo Cấp cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Phải đợi bao lâu? Tôi còn phải về đi làm.” Kỳ lạ? Anh ta làm bộ làm tịch cái gì chứ, rõ ràng hẹn ba giờ rưỡi, vì sao còn muốn cô phải chờ?

Thật là một cô gái không có kiên nhẫn, Mạc Hạo Cấp gấp tài liệu lại, nghĩ cách đối phó cô nàng khó trị này.

“Anh Trọng Lương ở đâu?” Hôm nay ở quán không gặp được anh, từ lúc vào công ty đến bây giờ, cũng không thấy bóng dáng anh ấy đâu.

“Cô có thể đừng gọi kiểu mắc ới như vậy không?”

“Ai mắc ới?” Đúng là một kẻ vớ vẩn, ngay cả việc cô gọi anh Trọng Lương thế nào cũng để ý.

“Không phải cô nói còn đi làm tiếp sao? Tìm cậu ấy làm gì?” Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang bắt mắt của cô, đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

“Tôi quan tâm anh ấy không được sao?” Cô chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, anh có cần giống bà già hủi lung tung như vậy không.

“Cô kia, đừng nói là cô thích cậu ấy nha?” Mạc Hạo Cấp không khỏi bật cười, cô gái này sẽ không ngốc đến vậy chứ?

“Thì đã sao nào!” Cô hát hăm, thẳng thừng thừa nhận, cô đúng là thích anh Trọng Lương gần gũi dễ mến đó.

Cốc cốc cốc ——

“Thật ngại quá, làm phiền rồi.” Lâm Trọng Lương nhẹ nhàng đẩy cửa ra, “Tớ tới lấy bản kế hoạch.”

“Anh Trọng Lương.” Bàn Tử Lê vui mừng lên tiếng.

“A? Thật trùng hợp, ở đây lại gặp được em, em tới tìm Hạo Cấp sao?”

“Em tới lấy đồ.” Ở trước mặt anh Trọng Lương, cô không muốn nói chữ “Tiền” thô tục này. “Anh Trọng Lương, phòng làm việc của anh ở đâu vậy?”

Mạc Hạo Cấp liếc xéo cô, cô gái này đúng là nói một đằng làm một nẻo mà, cô ta không phải còn đi làm sao? Vậy mà vẫn còn thời gian tán gẫu.

“Phòng làm việc của anh ở bên kia, lúc nào cũng hoan nghênh em tới thăm.”

“Thật tốt quá, cảm ơn.” Cô nhớ lại, “... Hôm nay sao anh không tới quán trà?” Hại cô cảm thấy trong lòng có chút mất mát.

“Vừa rồi anh và bạn gái đến cửa hàng áo cưới chọn đồ.”

“A?” Cô... Cô đang nghe lầm đúng không? Bạn gái? Áo cưới? Bàn Tử Lê như bị sét đánh trúng, cả người cứng lại.

“Cô không biết sao? Anh Trọng Lương của cô sắp kết hôn, cô còn không chúc mừng cậu ấy.” Ánh mắt Mạc Hạo Cấp mang ý trêu tức, nhìn nét mặt của cô thay đổi thật đặc sắc nha.

“Chúc... Chúc mừng anh.” Cô lắp bắp nói.

Mạc Hạo Cấp nhin cười, cô ta thật là ngu ngốc, ngay cả người mình thương thâm đã có nửa khác cũng không biết.

“Cảm ơn, đến lúc đó anh sẽ đích thân đưa thiệp mời, nhất định phải đến đó.” Lâm Trọng Lương cầm bản kế hoạch “Anh đi trước, tạm biệt.”

“Tạm biệt...” Anh ấy còn đích thân đưa thiệp mời... Cô có thể không nhận sao?

“Nè cô ngốc, cô đã tỉnh chưa?” Mạc Hạo Cấp thoải mái dựa vào ghế, tâm trạng tốt vô cùng.

“Tiền.” Cô ử rử chìa tay ra, cô thất tình rồi, thì ra đây là nỗi khổ của đời người, trên đời này đúng chỉ có tiền mới đáng tin cậy.

“Cầm lấy đi.” Mạc Hạo Cấp lấy năm trăm đã chuẩn bị sẵn ra khỏi ngăn kéo, cảm thấy có vẻ cô đã chịu một cú sốc rất lớn.

Kì lạ, tên Lâm Trọng Lương kia tốt như vậy sao?

Bàn Tử Lê như người máy cầm lấy, “Tôi phải về.” Cô nặng nề bước ra ngoài.

“Không tiền nha.” Anh lười biếng nói.

Đi ra ngoài không đến ba phút, cô đã quay trở lại.

“Chuyện gì vậy?” Nhìn vẻ mặt của cô nghiêm trọng như vậy, không phải là muốn anh giúp cô theo đuổi Lâm Trọng Lương chứ?

“Tiền xe của tôi.” May mà còn tỉnh táo, vừa nãy thiếu chút nữa đã quên rồi.

“Khó trách anh Trọng Lương của cô không để ý đến cô.” Anh cố ý đâm vào vết thương của cô.

Miệng của anh ta thật hèn hạ, cô tức giận trừng mắt nhìn anh. “Năm ngàn! Bao gồm phí chữa trị tổn thương tinh thần.”

“Hai trăm.” Tổn thương tinh thần? Thấy cô còn có thể đòi tiền của anh, đủ biết ‘thương tích’ của cô không đáng ngại nữa, hai trăm sao có thể để cô lấy chứ.

Cô liếc anh, càng nghĩ càng không cam lòng, cô mới lấy có hai trăm, lại còn bị anh châm chọc một phen.

“Sao hả? Muốn mắng tôi là tên keo kiệt nữa chứ gì?” Anh nói, giọng lạnh lạnh.

Khi xác định tiền đã đến tay, cô nhìn quanh bốn phía, không có người thứ ba, không có camera theo dõi, đôi mắt cô hiện lên một tia gian ác, thấy Mạc Hạo Cấp vẫn đang đắc ý thì chân cô dùng sức đạp xuống chân anh một cái, lập tức chuồn mất.

“Bằng Tử Lê ——” Mạc Hạo Cấp liên tục rửa thầm, cô gái ngu ngốc, lần sau gặp mặt, nhất định anh sẽ làm cho cô phải hối hận vì đã làm những chuyện ngu ngốc này.

Mạc Hạo Cấp tự hứa với lòng như vậy.

3. Chương 3

Giờ ăn trưa, Bằng Tử Lê xách một túi thức ăn nhan lớn, nhìn chăm chăm vào bảng hiệu công ty, nếu như tên keo kiệt biết cô ở đây, nhất định cô sẽ bị ‘sửa’ te tua. (nguyên văn: chỉnh = sửa, bị bắt bớ, bị chèn ép, đại loại như vậy)

Cô lo lắng đi tới trước quầy, kéo mũ thấp xuống, nhỏ giọng nói: “Tôi đưa thức ăn nhanh đến.”

“Cô để ở đây là được rồi, bao nhiêu tiền?” Cô tiếp tân cười hỏi.

“Hai trăm.” Cô thấy Mạc Hạo Cấp đi tới, lập tức cúi đầu xuống thấp hơn, tim đập thành thịch.

“Cám ơn cô.” Cô tiếp tân đưa tiền cho cô.

Bằng Tử Lê nhanh chóng gật đầu nói cảm ơn, lao tới cửa thang máy ấn nút.

Thấy thang máy chậm chậm đi lên, Mạc Hạo Cấp cũng từ văn phòng bước tới, cửa thang máy trùng hợp mở ra, cô đi vào, cửa thang máy lập tức đóng lại.

“Chờ một chút.” Mạc Hạo Cấp ấn giữ lại, bình tĩnh đi vào thang máy.

Cô đứng sau lưng anh, nhìn chăm chăm xuống sàn, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì dường như anh không phát hiện sự tồn tại của cô.

“Muốn tới lầu mấy?” Đột nhiên anh miễn cưỡng hỏi.

“Lầu... Lầu một.” Đột nhiên lên tiếng, hù chết cô rồi.

“Trưa nào cũng đến đưa đồ hả?” Anh dùng giọng điệu tán gẫu nói.

“Ừ.” Thì ra tên keo kiệt cũng có thể tán gẫu với người ta, thật sự nhìn không ra đó.

“Làm việc đến mấy giờ?” Anh ta đang đến gần sao? Không đúng! Đến gần thì phải thấy mặt chứ...

“Tôi nói này, không phải cô vẫn cho là tôi không biết cô chính là kẻ giẫm chân tôi mấy hôm trước, sau đó chạy trốn mất dạng, Bằng Tử Lê sao?” Anh xoay người, cúi đầu áp sát gương mặt cô.

“Ai, thật trùng hợp.” Cô cười ngượng ngập.

Tiêu rồi! Với tính cách hay so đo của anh ta, nhất định anh ta không dễ dàng bỏ qua cho cô đâu.

“Đúng vậy! Thật trùng hợp, cô nghĩ tôi nên làm gì cho phải đây?” Ngón tay của anh véo nhẹ mặt cô, cười thật dịu dàng.

“Này này này, sao lại động tay động chân chứ?” Cô cố gắng đẩy anh ra.

“Là ai động tay động chân trước?” Anh cười lạnh, cái giẫm chân của cô ta không hề nhẹ đâu.

“Được rồi! Tôi nói xin lỗi là được chứ gì.” Cô phải tránh được kiếp nạn này đã rồi tính sau.

“Chỉ nói xin lỗi thôi sao?” Cô gái này thay đổi nhanh như gió, không hề giống với dáng vẻ kiêu ngạo lúc trước.

Phải, cô đang muốn dàn xếp ổn thỏa mà, “Nếu không để cho anh đánh lại nha!” Cô trừng mắt nhìn anh, tên này đúng là lưu manh quá.

“Tôi không đánh phụ nữ, cô nợ tôi một lần.” Cô ta là kẻ ngốc sao? Lại muốn người ta đánh mình.

Chết tiệt, sao tự nhiên cô lại phải nợ anh ta chứ? “Thật ra tôi không phải phụ nữ, anh cứ đánh đi!” Ai cô cũng có thể thiếu nợ, nhưng anh ta thì không được.

Cô cắn chặt môi, nghênh mặt lên, ra vẻ rất có khí phách của đàn ông.

“Cô đã nói như vậy, được thôi!” Trên mặt anh lộ vẻ gian ác.

“Anh thật sự sẽ đánh phụ nữ sao?” Cô thở hốc vì kinh ngạc, anh ta không thể bỏ qua cho cô sao?

“Cô không phải mà.” Chính cô ta nói, anh rất vui lòng chịu ý cô.

“Anh để tôi chuẩn bị tâm lí đã, tôi muốn đổi vị trí.” Cô nhìn thấy thang máy đã đến lầu ba.

“Sau đó cửa mở thì chạy trốn đúng không?” Cô gái ngu ngốc, đầu óc cũng chỉ có vậy thôi sao?

“Không đâu.” Ý của cô không phải chỉ như vậy.

“Tùy cô.” Anh bước lại phía sau theo yêu cầu của cô, muốn xem cô chơi trò gì? “Nhắm mắt lại, tôi đánh.”

Thật ra anh chỉ muốn dọa cô thôi, anh không phải loại người hay đánh phụ nữ, ai bảo cô nhiều lần chọc giận anh.

Đình —— cửa thang máy mở ra.

Cô thấy thời cơ đến, lấy tay đẩy anh, không ngờ đối phương giật mình, nhanh tay kéo cô lại, cô hét lên, mất thăng bằng, cả người nhào về phía anh.

Mà sau gáy của Mạc Hạo Cấp vì cô nên hôn lên tường sắt, khốn khổ ngã xuống.

Môi có cảm giác mềm mại, anh nghi ngờ mà tỉnh táo lại, thấy cô mở to mắt, kinh ngạc nhìn anh bằng đôi mắt tròn xoe.

Hôn... Hôn ư!

Cái đầu nhỏ của cô hoảng loạn, vội vàng lui về sau, che miệng, mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Đáng đời!” Anh phải quần đứng lên, không khỏi giật mình khi nhìn thấy người ngoài thang máy. “Cha, sao cha lại tới đây?”

“Đây là cái mày gọi là gây dựng sự nghiệp? Giờ làm việc lại làm trò bày bạ cùng một cô gái kì quái?” Ông Mạc giận run, ông đã nghe theo lời đề nghị của vợ, tới công ty con trai tìm hiểu mọi việc, kết quả làm ông vô cùng thất vọng.

“Ông à, tôi không có làm trò bày bạ với con của ông!” Cô vội vàng đứng lên, đi khỏi thang máy, vành tai nóng lên, hung dữ trừng mắt Mạc Hạo Cấp, anh chết chắc rồi!

“Hai người theo tôi về nhà giải thích.” Ông Mạc quay đầu bước đi, không ngờ lại bị mất mặt trước mọi người như vậy, mất cả hứng đi thăm công ty con trai.

Bàng Tử Lê càng nghĩ càng tức, “Cướp nợ hôn đầu của tôi, khốn kiếp, biến thái!” Cô tức giận mắng, cũng vừa đá Mạc Hạo Cấp một cái.

“Này, cô đủ rồi nha!” Anh nổi giận một tay ôm lấy cô, khiến cô không còn cách nào đá anh được. “Đây là cô tự làm tự chịu.”

“Thả tôi xuống, tôi muốn bồi thường về tinh thần, hai ngàn.” Đều là lỗi của anh ta, hại cô bị chê cười, còn bị mất nợ hôn đầu.

“Là cô tự ngã về phía trước, tôi cũng cần phải được bồi thường về tinh thần, ba ngàn.” Thấy cô có thể nhắc đến tiền, chắc là tỉnh táo hơn rồi, anh mới thả cô xuống.

“Sao anh có thể xấu xa như vậy?” Cô tức giận nghiêng răng nghiêng lợi mắng anh.

“Cô kia, tự cô muốn động tay động chân, có thể không đỏ mặt, không hồi hộp nói tôi xấu xa, thật làm cho người ta bội phục đó!” Anh bĩu môi cãi lại.

“Cút ngay!” Cô đi vòng qua anh, cô tự nhận mình xui xẻo được chưa!

“Mọi việc là cô gây ra, cô phải nghĩ cách giải quyết chứ.” Anh giữ chặt cô, “Theo tôi về.” Đừng nghĩ rằng mình không có liên quan.

“Tôi còn phải đi làm.” Cô cố gắng rút cổ tay đang bị anh nắm chặt, anh ta thật bạo lực mà!

“Thiếu tiền, tôi sẽ bù cho cô.” Anh không để ý cô đang giãy giụa, kéo cô đi.

“Cứu với ——” cô kêu to.

Một tay anh che miệng cô, tay kia giữ lấy đôi tay không an phận của cô, “Cô muốn để tôi khiêng đi? Hay là muốn tự mình đi?” Anh lạnh lẽo cười nhìn cô.

“A a a ——” Mắt của cô mở lớn, nói không rõ ràng.

“Cô tự mình đi chứ?” Anh hỏi. Cô lập tức gật đầu như giã tỏi.

“Nếu cô còn làm ồn nữa, tôi đây cũng không nói chuyện tử tế nữa đâu, hiểu chưa?” Anh hài lòng nhìn cô gật đầu đồng ý, lúc này mới buông tay ra, nhưng lại nắm tay cô.

Cô hổn hển, còn chưa kịp thở, lại bị anh lôi đi về phía trước, “Này, tôi có chân, anh buông ra.”

“Tôi sợ chuyện ngoài ý muốn.” Cô gái này nhiều mưu mô, giữ chặt một chút có lẽ sẽ không gặp bất trắc.

Không phải anh muốn lợi dụng thời cơ ăn đậu hũ của cô chứ (sàm sỡ á)! Cô bất mãn chu miệng nói: “Này, anh hứa sẽ bù tiền lương cho tôi, tôi muốn hai ngàn.”

“Cái này còn phải xem biểu hiện của cô.” Anh cũng không quay đầu lại nói, đã quá rõ cách đối phó với cô nàng này.

Tên keo kiệt này... Bàn Tử Lê thì thảo mắng chửi. “Này, đi chậm một chút!” Cô không theo kịp.

Trên đường đi, cô gái liên tục mắng chàng trai ác đến cực điểm, đồng thời trong lòng vô cùng thương tiếc nụ hôn đầu bị mất.

“Cô và Hạo Cấp có quan hệ như thế nào?” Ông Mạc đeo kính, dùng ánh mắt khôn khéo đánh giá cô gái trước mặt.

“Chúng tôi chỉ gặp nhau mấy lần, nói chuyện chưa được vài câu, tôi và anh ta không quen biết.” Bàn Tử Lê cười giả tạo.

“Phải không?” Ông Mạc nhìn về phía con trai, “Từ khi nào con lại cãi nhau ầm ĩ với người không quen biết?”

“Chuyện vừa rồi là ngoài ý muốn.” Ở chung với cô gái ngu ngốc này, chuyện gì cũng đều trở nên nghiêm trọng. “Huống chi chuyện cãi nhau là vì cô gái này.” Mạc Hạo Cấp nói, mặt không có chút cảm xúc.

“Này, anh nói chuyện lịch sự một chút.” Cô trừng mắt liếc anh, cô sẽ không ngậm đắng nuốt cay nhận lời vu khống đâu.

Ông Mạc nhíu mày, cô gái này sao lại không có dáng vẻ của một cô gái chút nào?

“Được rồi, tôi đã giúp anh nói rõ mọi chuyện, tôi có thể về rồi chứ?”

“Con và cô ta không có quan hệ là tốt rồi.” Ông Mạc gật đầu, “Cô có thể về.” Ông thấy con trai mình đối xử với cô gái này khác với những người khác, nên mới lăm lăm tưởng giữa hai người có gì đó.

Cô không nói một lời đi ra khỏi phòng, quen biết Mạc Hạo Cấp, cô cũng rất uất ức mà? Nếu không phải hôm nay đang ở nhà người ta, cô trở mặt lâu rồi.

“Cô xuống phòng khách chờ một chút.” Trước lúc cô muốn đóng cửa, Mạc Hạo Cấp gọi cô lại.

“Có chuyện gì?” Cô quay đầu liếc anh, thời gian của cô cũng là thời gian chứ bộ? Kể có tiền chết tiệt, anh ta về đến nhà lập tức thay đổi thành bộ dạng lạnh như băng, trông thật khó ưa mà.

“Cô không lấy tiền công sao?” Chỉ có điều, anh không muốn cô đi khỏi nhanh như vậy.

“A ~ vậy phiền anh nhanh một chút.” Cô luôn bị anh ta chọc giận đến quên cả lấy tiền, tất cả điều là lỗi của anh ta, cô đóng cửa lại, đến phòng khách chờ.

“Cô ơi, mời dùng trà.” Quản gia rót một cốc nước ấm cho cô.

“Cám ơn.” Cô cẩn thận cầm cốc trà, liếc trộm quản gia, tò mò hỏi: “Bác luôn làm việc ở đây sao?”

“Phải”

Cô vỗ vỗ vai của ông “Bác đã phải vất vả rồi.” Điều là người cùng khổ, cô có thể hiểu cảm giác bất đắc dĩ vì cuộc sống của quản gia.

Trong phòng sách vọng ra tiếng quát lớn của ông Mạc, Bàn Tử Lê hơi sợ một chút, đầy thắc mắc nhìn quản gia “Bọn họ đang cãi nhau sao?”

“Ông chủ đang nói chuyện với cậu chủ.” Về mặt quản gia không thay đổi, giải thích.

“Đó là nói chuyện à...!” Cô chặc lưỡi ngạc nhiên.

Quản gia cầm lấy ống nghe, nhấn nút, “Làm phiền bà chủ xuống phòng sách một chút.”

“Bác gọi bà chủ tới làm gì?”

“Để nói chuyện dễ dàng hơn.”

“Hmm, bác thật thú vị!” Khuyên can thì khuyên can, dùng nhiều chữ diễn tả như vậy không mệt sao?

Cửa phòng bị đẩy ra, Bàn Tử Lê và quản gia cùng nhìn về phía cửa phòng.

Chỉ thấy Mạc Hạo Cấp nghiêm mặt, nhanh chóng rời khỏi phòng sách.

Bàn Tử Lê thấy anh quên sự tồn tại của cô, vội vàng kêu: “Này, tôi còn chưa lấy tiền!” Rồi đuổi theo.

Anh nhìn cô một cái, nắm tay cô lôi đi.

“Anh đi chậm chút coi!” Cô vội vàng quay đầu lại, nhìn về phía quản gia, “Cám ơn bác đã tiếp đãi, hẹn gặp lại.” Vẫy tay nói tạm biệt.

“Đi thông thả.” Quản gia gật đầu thăm hỏi.

“Xin hỏi... Anh có thể buông tay ra chưa?” Bàn Tử Lê theo Mạc Hạo Cấp đi khỏi nhà họ Mạc, cô thấy tâm trạng anh không vui, giọng điệu từ tốn lại, nhưng nếu anh cứ nắm tay cô như vậy, hôm nào cô mua cho anh trái cà tím, để anh tha hồ mà nắm.

Mạc Hạo Cấp buông cô ra, vẫn không nói lời nào.

“Này, anh sao vậy?” Bàn Tử Lê chậm chậm đuổi theo.

“Tôi bị cha tôi đuổi khỏi nhà.” Anh nhếch miệng, nhưng mà không có ý cười.

Hả! Mọi chuyện nghiêm trọng đến như vậy! Cô chú ý quan sát sắc mặt của anh “Anh... Không sao chứ?” Mặc dù rất ghét tên keo kiệt này, nhưng bị đuổi ra khỏi nhà, cảm giác rất thê thảm.

Anh quay đầu, nhìn thẳng cô, cô gái ngu ngốc này không phải là đang thông cảm cho anh chứ?

“Tôi... Có vấn đề sao?” Anh nhìn chằm chằm vào cô, khiến cô thấy không tự nhiên.

“Không sao hết.”

“Được rồi ~ Chuyện của nhà anh, tôi là người ngoài không thể giúp gì được, chỉ có thể chúc anh may mắn, còn việc kia...” Cô cười cười, trên mặt đầy vẻ tham quan nịnh bợ.

“Muốn tiền?”

“Ai ——” Anh nói thẳng thừng như vậy, hại cô thấy ngại ngại.

“Về nhà cô trước đi!” Anh thản nhiên nói, “Bây giờ trên người tôi không có đồng nào, cho tôi mượn điện thoại gọi về nhà, bảo người mang tiền tới.”

“Biết rồi.” Tội nghiệp cho cô, muốn lấy tiền mà cũng khó khăn, cô có chút không tình nguyện nhìn anh, “Tiền điện thoại anh trả.”

Mạc Hạo Cấp nói với người trong điện thoại một chuỗi địa chỉ, dặn dò thêm vài câu, mới cúp điện thoại.

“Mang tiền đến chưa?” Bàn Tử Lê lo lắng hỏi.

“Chúng ta ở chỗ này, cô còn sợ tôi chạy mất sao?” Mạc Hạo Cấp miễn cưỡng mở miệng.

Nói thật, cô hi vọng ở đây là tiền chứ không phải người.

“Bàn Tử Lê, tôi chưa ăn cơm, cô đi nấu gì ăn đi.” Anh dùng chân đá cô gái đối diện.

Thật là quá đáng, chỉ biết sai bảo cô. “Tôi không biết nấu cơm, ở đây cũng không có thức ăn.” Lời nói của cô mang vẻ tiếc nuối trêu chọc anh.

“Cô đi mua.” Tính cách cậu ấm ngang ngược của anh đã lộ ra rõ ràng.

“Anh tự đi đi.” Cô đâu phải người hầu hèn mọn, sao phải đi hầu hạ tên cậu ấm này.

“Cô còn đang nợ tôi tiền đấy.” Nhìn thái độ miễn cưỡng của cô, Mạc Hạo Cấp cảm thấy cô gái này hoàn toàn không coi anh ra gì.

“Tôi có sữa, anh tự đi pha.” Cô chỉ vào bếp.

“Không phải là không có nước nóng sao?”

“Đun nước sôi là được rồi, anh tự pha mà uống.” Cô nói qua loa.

“Tôi không muốn.” Cô gái này rốt cuộc có biết thế nào gọi là đãi khách không vậy?

“Không muốn thì thôi.” Đỡ phiền hà đến cô, “Này, anh bị đuổi ra khỏi nhà, vậy sau này ở đâu? Anh có muốn gọi điện cho bạn bè không?” Về mặt cô đầy lo lắng, sợ anh ở lì không chịu đi.

Trên TV đều như vậy — sau khi bị đuổi ra khỏi nhà, toàn bộ mọi thứ của tên phá gia chi tử (đứa con phá của) đều bị cấm vận, tài khoản cũng bị khóa lại, chỉ có thể dựa vào sự tiếp tế của những bà mẹ cưng chiều con, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, trước tiên cô phải đuổi tên xấu xa này đi rồi tính.

Mạc Hạo Cấp liếc nhìn cô, hoàn toàn không nghĩ rằng cô đang lo cho anh, anh vốn định đến công ty ở tạm, nhưng thấy cô rất nôn nóng muốn thoát khỏi anh, không kiềm được thay đổi ý nghĩ thăm hại lúc đầu. “Tôi bị đuổi ra khỏi nhà, chẳng lẽ cô không có trách nhiệm sao?” Anh quyết định tiếp tục ở lại từ từ hành hạ cô gái không biết tốt xấu này.

“Đó là chuyện nhà của anh.” Cô gạt hết mọi liên quan đến mình.

“Xảy ra chuyện như vậy, tôi cũng rất đáng tiếc.” Giọng điệu rất hách dịch.

“Tôi không có nơi nào để đi, hay là cứ ở lại đây!” Anh đứng lên, mở cửa sổ, xem xét kỹ hoàn cảnh xung quanh, ừ ~ xem ra cũng được.

Sắc mặt Bàn Tử Lê chợt thay đổi, “Không được! Chỗ của tôi không có chỗ ngủ.” Trong đầu cô đã nghĩ ra tám trăm lý do từ chối.

“Cô còn một phòng mà.” Lần trước đến anh đã nhìn thấy.

“Đó là nhà kho, hơn nữa bên trong không có giường chiếu; huống chi trai đơn gái chiếc ở chung nhà, sẽ có điều tiếng không hay.” Cô cười đầy áy náy rồi đứng lên, “Tôi nghĩ ngày mai tôi sẽ đến công ty lấy hai ngàn kia.”

Bắt lấy cánh tay của anh, “Bây giờ tôi muốn dọn dẹp nhà cửa, anh về đi! Lớn như vậy rồi, đừng hờn dỗi với cha mình như vậy nữa.” Cô dùng hết sức kéo tay anh tới cửa, cố gắng mở cửa ra.

Mạc Hạo Cấp lấy chân chặn cửa, nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Cô muốn đuổi tôi đi?”

“Còn chưa đủ rõ ràng sao?” Cô nghiêng răng nói.

“Cô muốn tiền, tôi đưa cho cô.”

“Đầu tư kiểu này rất mạo hiểm!” Cô không phải kẻ dễ bắt nạt, sẽ không bị vài câu nói của anh hù dọa.

“Nếu tôi ở đây..., mỗi tháng trả cô năm vạn tiền thuê, mà cô chỉ cần lo ba bữa cơm và chỗ ở cho tôi.” Anh đưa ra những điều kiện hậu hĩnh.

“Anh có tiền trả sao?” Thật là một tên phá gia chi tử, bị đuổi ra khỏi nhà rồi mà vẫn còn hào phóng như vậy.

“Cô quên tôi còn có một công ty sao?” Anh nhẹ nhàng nhắc nhở.

Cô nhìn anh, vài giây sau, “Cậu Mạc, mời vào, mời vào, chúng ta vào trong nói chuyện.” Cô mặt này hớn hở kéo anh vào trong nhà.

Mạc Hạo Cấp cười nhạt, cô gái này quá thực tế.

“Đến đây, anh cứ tự nhiên ngồi đi.” Mặt cô tươi cười “Đợi tôi một chút.” Lấy máy tính trong ngăn tủ, lạch cạch bấm bấm.

“Tôi đếm tới ba, cứ coi như tôi chưa nói gì, tôi đi là được.” Anh nhìn thấy mắt cô có tia sáng khác thường, biết cô đã động lòng tham rồi.

Lạch cạch lạch cạch lạch cạch... Cô nhanh chóng tính lợi nhuận thực tế.

“Một — hai —” Anh bắt đầu đếm ngược thời gian.

“Đồng ý.” Cô buông máy tính ra, hai tay nắm bàn tay của anh, “Nói là phải làm.”

“Không phải cô không có phòng khách sao?” Anh nhướn mày, cố ý nói lại những lời cô vừa nói.

“Cũng vì không có người ở nên nó mới biến thành nhà kho, tôi dọn dẹp một chút là được.”

“Không có giường.” Anh lạnh lùng nói.

“Giường lớn ấm áp của tôi có thể cho anh, chỉ sợ anh nằm không quen.” Chuyện này nhỏ như hạt vừng, đừng hòng ngăn cản đường tiền tài của cô.

“Không phải cô không biết nấu cơm sao?” Anh rất nghi ngờ điều này, với tính cách tiết kiệm của cô, mọi việc đều phải tự làm mới đúng.

“Cậu chủ đừng để bị tay nghề nấu nướng của tôi hù dọa đó!” Cô rất thân thiết vỗ vai anh, sau đó nói nhỏ: “Mọi người đều nói tôi có đủ tư cách lập gia đình.”

“Trai đơn gái chiếc, nếu để người khác nói...” Về mặt anh do dự, chính là không muốn dễ dàng bỏ qua cho cô.

“Không không không, anh là anh hai, tôi là em gái, người khác làm sao có thể nói lung tung! Đúng không? Anh hai.” Cô cười thật nịnh nọt.

“Ai là anh hai của cô?” Anh liếc nhìn cô, phát hiện cô đúng là mặt dày.

“Được rồi!” Cô cúi đầu “Lần trước không phải tôi nói tôi là đàn ông sao? Nhưng thật ra đúng là như vậy.” Cô biết anh có ác ý muốn gây khó dễ, nhưng vì tiền, cô chịu khó một chút là được.

Mạc Hạo Cấp cố nhịn cười, cố gắng không để trên mặt biểu lộ gì, vì kiếm tiền, đúng là cô có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, “Được rồi!”

Anh miễn cưỡng gật đầu. “Tôi đói bụng.”

“Thần cáo lui... Không... Ý của tôi nói là, tôi sẽ lập tức chuẩn bị.” Cô cười, thấy hoàng thượng đồng ý, vui vẻ lui ra.

* * *

“Bằng Tử Lê, có người nhấn chuông cửa.” Cậu ấm như anh ngồi trên sàn gỗ, lưỡi biếng dựa vào tường, xem sách giải trí, nhàn nhã sai người.

“Đến ngay, đến ngay!” Cô từ phòng khách chạy ra mở cửa, thở hổn hển nhìn người phụ nữ xa lạ hỏi: “Xin hỏi có chuyện gì?”

“Tôi tìm Hạo Cấp, tôi là mẹ nó, xin hỏi cô là?” Bà Mạc tươi cười hỏi.

“A —— mời bà chủ vào.” Người mẹ cứng chiu con trai đã xuất hiện, tiền của cô đến rồi. “Tôi là bạn anh ấy.”

Cô đưa bà Mạc vào phòng trong, cũng lớn tiếng gọi người bên trong, “Mạc Hạo Cấp, mẹ anh đến rồi.”

Bà Mạc hơi tò mò nhìn cô gái trước mắt, bà thấy cô gái này với cô gái quen với con trai bà lần trước có gì đó giống nhau.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Mạc Hạo Cấp có chút kinh ngạc, việc mẹ xuất hiện là ngoài dự liệu của anh.

Bà Từ Lê mang bàn gỗ nhỏ ra, đặt xuống; lại vào bếp rót hai ly nước, đặt trên bàn, “Bà chủ, mời bà uống trà.” Sau đó kéo ngăn tủ, lấy nệm êm chuyên dụng cho khách quý, “Mời ngồi.”

“Cám ơn.” Bà Mạc cảm thấy rất mới lạ, ngồi xồm trên nệm.

“Tôi còn có việc, tôi ra ngoài trước.” Cô còn phải tiếp tục mang đồ ra ngoài.

“Hạo Cấp, sao con có thể để cô ấy làm hết mọi việc được?” Bà Mạc nhìn con trai đang ngồi yên, đáy mắt có chút trách cứ.

“Bây giờ cô ấy đang làm công.” Anh cười nói.

“Đừng khi dễ người ta như vậy.” Bà Mạc khuyên nhủ.

“Đừng lo lắng nhiều như vậy, con sẽ đi giúp.” Nhìn cô gái này loay hoay đổ bưng cả mặt, thật đúng là liều mạng.

Về mặt bà Mạc hiểu kỳ nghiên cứu cái bàn nhỏ trước mặt, rất dễ thương cũng rất tiện dụng nha.

“Quản gia nói với mẹ con ở đây?”

“Khi con gọi điện về thì chúng ta cũng ở bên cạnh.” Bà Mạc cầm lấy cái ly có khắc hoa văn, cẩn thận quan sát, thấy đó là quà tặng khi mua hàng, còn rất xinh xắn, bà buông cái ly xuống, “Cũng không kịp nói một lời, con đã vội vàng bỏ đi, hoàn toàn bỏ quên mẹ.” Có chút giận dữ.

“Con vốn muốn để dọn dẹp cho tốt, rồi sẽ nói ẹ biết.”

Bà Mạc cầm lấy cái ly của con trai, nhìn chăm chú, cũng là ly quà tặng, “Cha của con cố chấp, phận làm con nên thông cảm cho cha, chịu ý ông ấy một chút!” Giọng điệu của bà thay đổi, “Nhưng mà con ra ngoài sống cũng tốt, để xem có thể thay đổi tính tình lão già kia không.”

“Mẹ đồng ý rồi?” Anh tưởng rằng bà muốn anh về nhà.

“Đương nhiên đồng ý.” Còn hơn mỗi ngày ở nhà thấy lão già đó tính khí thất thường, hù dọa người quét dọn, “Nhưng con muốn dọn đi đâu?” Ánh mắt bà Mạc lại bị ống đựng bút trước tivi thu hút, bà đưa tay với lấy, phát hiện nó được làm bằng ống hút.

“Con có mua nhà.” Anh dự định ít lâu nữa sẽ dọn qua.

“Con biết làm như thế nào là tốt rồi.” Bà Mạc nhìn con trai, đối với những việc anh làm từ trước tới giờ bà luôn yên tâm. “Hôm nay con muốn ngủ ở đâu? Gấp như vậy, hay là đến khách sạn thuê phòng nghỉ tạm.”

“Ở đây rất thoải mái.” Anh khẽ mỉm cười.

“Đây là chỗ ở của cô gái vừa rồi hả?” Bà Mạc để lại ống đựng bút, cảm thấy cô gái này rất khéo tay.

“Đúng vậy, bên đây còn phòng trống, tạm thời con sẽ ở đây.”

“Cô gái trẻ tuổi ở chung với một người đàn ông, như vậy cũng được sao? Cô ấy không thấy phiền phức sao?” Bà Mạc nhướn đôi mày nhỏ nhắn.

“Mẹ có thể trực tiếp hỏi cô ấy, chờ con gọi.” Anh đứng lên, đi ra cửa phòng khách, “Bàng Tử Lê, lại đây một chút.”

“Chuyện gì?” Bàng Tử Lê buông cái thùng, ra ngoài, trên trán cô đầy mồ hôi, tay quạt liên tục.

“Mẹ của tôi có việc muốn hỏi cô.” Anh khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn cô.

“Bà chủ, có chuyện gì sao?” Giọng điệu Bàng Tử Lê cung kính, thái độ đứng đắn.

“Cô bé tuổi còn trẻ lại ở cùng một chỗ với con trai tôi, có thể hay không...” Bà Mạc nói không rõ ràng, chuyện này làm sao bà có thể mở miệng hỏi thẳng được?

“Có thể hay không...” Bàng Tử Lê nhìn thấy bà Mạc ái ngại, ồ một tiếng, hiểu rõ vấn đề của bà, vô cùng đứng đắn nói: “Bà chủ, xin bà yên tâm, tôi sẽ không có gì với cậu chủ đâu.” Cô nghiêm chỉnh giải thích.

“Vậy nó ở đây, sẽ không làm phiền đến cuộc sống của cô chứ?”

“Bà chủ không cần phải khách sáo như vậy, hoàn toàn không ảnh hưởng gì cả! Bà cứ việc yên tâm, tôi nhất định sẽ hết lòng hết sức chăm sóc cậu chủ.” Đã đến nước này rồi, kế hoạch dài vàng của cô nhất định không cho phép bất cứ ai cản trở.

“Vậy phiền cô rồi.” Cô gái này thật đúng là nhiệt tình. “Cô có muốn uống chén nước, nghỉ ngơi một chút không?”

“Tôi tự làm là được rồi.” Bàng Tử Lê đi vào bếp uống nước, thở dốc, cô không nghĩ rằng bà chủ lại thân thiện như vậy, hoàn toàn không giống với ông lão kia.

“Cô ấy thích con sao?” Bà Mạc rất tự tin với điều kiện của con trai mình, bà nghĩ thâm, không phải là cô gái này thích con trai bà, nên mới lấy lòng bà như vậy chứ?

“Không phải đâu.” Cô thích là tiền của anh kìa.

“Đáng tiếc con lại chia tay với Tiểu Như.” Bà Mạc hơi tiếc nuối nói, lúc con trai cho bà biết, bà cảm thấy có chút mất mát.

“Mẹ thích cô ấy sao?” Anh thử thăm dò hỏi.

“Nói chuyện với cô ấy rất vui.” Tiểu Như nói chuyện dịu dàng thân thiết, rất kiên nhẫn nói chuyện với bà, khiến bà rất vui vẻ.

“Nếu như mẹ thích, con sẽ tìm người nói chuyện với mẹ.” Anh thật lòng nói.

“Cũng phải là người con thích mới được.” Chọn dâu quan trọng là vừa ý con trai, “Được rồi, mẹ phải về đây.”

“Hay là mẹ ngồi chơi thêm chút nữa?” Anh nhận ra mẹ mình cảm thấy ở đây rất mới lạ, rất tò mò, cũng muốn ngồi lại nói chuyện.

“Không được, con mau đi giúp đỡ cô ấy đi; đúng rồi, hành lý của con chút nữa sẽ có người đưa đến, nhớ thỉnh thoảng phải về thăm nhà.” Bà đứng dậy, đi đến cửa phòng khách, “Cô gái, tôi phải về rồi.”

“A ~” Bàng Tử Lê vội vàng lau tay, “Phải đi sao?”

“Hạo Cấp phải làm phiền cô vậy.” Bà Mạc nhẹ nhàng vỗ vỗ tay của cô.

“Không cần khách sáo như vậy, xin bà yên tâm, tôi nhất định sẽ nuôi dưỡng con bà trắng trẻo mập mạp.” Bàng Tử Lê vỗ ngực cam đoan.

“Vậy là tốt rồi.” Bà Mạc đi tới cửa, nhìn thấy tủ giày khô từ nệm bông, vật kì lạ ở đây thật đúng là nhiều.

“Đây là người khác không cần, tôi lấy về làm thành tủ giày.” Cô giải thích.

“Rất đặc biệt.” Bà Mạc nhìn một lúc lâu, mới ngượng ngùng nhìn Bàng Tử Lê và con trai: “Mẹ đi đây, tạm biệt.”

Sau khi bà Mạc đi khỏi, Bàng Tử Lê trở lại trong phòng, tiếp tục công việc quét dọn vẫn chưa xong.

Mạc Hạo Cấp đến gần Bàn Tử Lê đang quỳ trên mặt đất ra sức lau sàn, nhìn gò má đỏ hồng của cô, thậm chí anh có chút mất hồn.

“Này, anh đứng ở đây làm cái gì? Giám sát sao?” Cô dùng sức vắt khăn lau.

“Có cần giúp không?”

“Anh muốn giúp tôi?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên cảm giác sau lưng anh có ánh sáng thánh khiết lấp lánh. (giống Quan âm Bồ Tát đó ^^)

“Đúng.”

“Không lấy tiền?” Cô không tin vào vận may của mình, cậu ấm keo kiệt này đồng ý giúp cô lau dọn?

“Không phải ai cũng giống như cô đâu.” Anh ngồi xổm xuống nựng mặt của cô, uh ~ cảm giác rất mềm mại, cô nàng này chỉ được cái mặt có vẻ giống con gái nhất.

Quân tử động khẩu không động thủ (người ngay nói chuyện chứ không động tay chân), cô chỉ có thể dùng ánh mắt cảnh cáo sự vô lễ của anh, “Vậy anh giúp tôi đem cái tủ kia chuyển ra ngoài đi.” Chọn một công việc mất sức nhất cho anh.

Nhìn anh xắn tay áo lên chuẩn bị làm, cô không dám tin, đến trước mặt anh, nhìn thẳng gương mặt của anh, muốn tìm ra sơ hở.

“Cô kia, cô đang làm gì thế?” Anh cau mày nhìn cô, có rất ít phụ nữ dám đứng trước mặt anh thẳng thắn đánh giá anh.

“Đồ keo kiệt.” Cô nghiêm chỉnh nói.

“Trừ hai ngàn.” Cô gái này uống lộn thuốc sao? Ngoài tiền ra thì cái gì cũng xem không được.

“Tôi nói giỡn thôi, anh đừng có như vậy ~” Cô gượng cười, nghi ngờ trong lòng càng lúc càng nhiều, rõ ràng là cùng một người mà... Nhưng sao anh ta lại đột nhiên tốt như vậy?

Nghi ngờ nhìn vào mắt anh, cô chợt dạ từ từ dời mắt chỗ khác, quên đi, anh thay đổi thế nào không liên quan cô, chỉ cần biết tiền tới tay cô là được rồi, Bàn Tử Lê gật gù, rất kiên quyết nghĩ như vậy.

4. Chương 4

“Tôi về rồi.” Bàn Tử Lê ôm một túi rau lớn, đổi dép lê đi vào nhà.

“Cô đi đâu vậy?” Mạc Hạo Cấp nhìn đồng hồ, hôm nay cô về khá trễ.

“Lúc tan tầm tôi tiện thể đi hái ít rau.” Cô để túi xuống, đi vào phòng bếp lấy chậu rửa rau ra.

“Tôi không muốn ăn thứ không rõ nguồn gốc.” Anh căm ghét nhìn túi rau kia.

“Anh yên tâm, đây là tự tôi trồng.” Cô chịu đựng bị anh xem thường, nhã nhặn giải thích.

“Cô còn có thời gian trồng rau?” Anh còn tưởng rằng phạm vi nông vụ của cô cũng chỉ có đến ban công, bồn hoa, không nghĩ chỉ cần liên quan tới tiền, cô gái này hình như vô sở bất vi (không việc gì không làm).

“Trước khi đi làm, tôi tới vườn rau chăm sóc.” Trước phòng làm việc của ông chủ có một mảnh đất bỏ không, cô cảm thấy rất đáng tiếc, sau khi được ông chủ đồng ý, cô đem một ít rau đến trồng.

“Đâu phải cô không có tiền, đi chợ mua là được rồi.” Tự mình làm khổ mình, thật không biết hưởng thụ cuộc sống, đúng là đủ ngốc nghếch.

“Anh không hiểu đâu, cảm giác không giống; ăn rau quả chính tay mình trồng, có cảm giác rất hạnh phúc.” Tiết kiệm là niềm vui tuyệt vời nhất, kẻ lười tiền nhiều của như anh chắc sẽ không hiểu được cảm giác ngọt ngào đó đâu.

“Anh tới giúp nhặt rau đi!” Dem chậu đưa cho anh, “Để lại lá là được.” Cô làm mẫu một lần cho anh xem.

Mạc Hạo Cấp nhìn cô, cô gái này bắt đầu ra lệnh cho anh, anh có nói muốn giúp đỡ sao?

“Ở đây giao cho anh, tôi đến nhà bếp chuẩn bị một chút.” Cô bước nhanh đến nhà bếp đun nước sôi, rửa sạch nguyên liệu nấu ăn.

Khi cô trở lại phòng khách, nhìn thấy Mạc Hạo Cấp còn đang nhặt rau, liền ngồi xuống đối diện với anh, nhanh nhẹn tự mình làm, “Thật là chậm tay chậm chân!” Còn nói thêm.

Mạc Hạo Cấp nhướng mày, “Bàng Tử Lê, cô vừa nói gì tôi nghe không rõ.”

“Tôi nói lung tung thôi.” Cô vội vàng nhìn kim chủ cười, đẩy lòng tự nhủ muốn hòa khí sinh tài (hòa thuận sinh tiền tài ^^), hiện giờ bốn chữ này là nguyên tắc làm việc cao nhất của cô.

“Bàng Tử Lê, cô liệu sống liệu chết kiếm nhiều tiền như vậy là có mục đích gì?” Anh thấy cô không mua hàng hiệu, cũng không mưu cầu danh lợi, không phải là để trả một số nợ khổng lồ ở bên ngoài chứ?

“Bây giờ tôi để dành tiền, chờ sau này già rồi, có thể lấy số tiền này để dưỡng lão.” Cô không muốn khi về già sẽ trở thành gánh nặng cho xã hội, cho nên muốn tính toán giải quyết trước.

“Vậy tại sao không tìm một gia đình giàu có, nghĩ cách để mình được gả vào đó.” Anh thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô, với cá tính tích cực kiếm tiền đó, cô muốn theo đuổi đối tượng như thế nào đi nữa, hẳn là cũng không thành vấn đề.

“Anh đang ám chỉ muốn tôi theo đuổi anh sao?” Cô lạ lùng nhìn anh.

“Cô sẽ như vậy sao?” Không hiểu nổi, anh phát hiện mình rất muốn nghe câu trả lời của cô.

Kỳ quái! Ngay từ đầu anh đối với cô cũng chỉ cảm thấy không vừa mắt; làm thế nào mà bây giờ mọi cử chỉ của cô lại cho anh có cảm giác khác lạ?

Sẽ không phải là anh đối với cô...

Có chết cũng không thể như vậy! Trong lòng Bàng Tử Lê âm thầm nghĩ như vậy, nhưng cô đương nhiên không dám chọc gậy kim chủ, chỉ có thể cười không trả lời.

“Bàng Tử Lê, không phải là cô theo chủ nghĩa độc thân chứ?” Cô gái này tính cách kì quái, khi cô nghiêm túc, còn có gì đó rất thú vị, khó trách anh càng nhìn cô càng thuận mắt, càng nhìn càng muốn nhìn nữa.

“Không phải.” Chẳng qua là tạm thời cô không có đối tượng, hơn nữa đối với chuyện hôn nhân từ trước đến nay cô không quá gò bó, Bàng Tử Lê cầm lấy chậu rửa rau trở vào bếp.

Từ trong bếp cô nghe tiếng chuông cửa vang lên, cũng nghe tiếng bước chân Mạc Hạo Cấp đi mở cửa, nên yên tâm rửa rau, đến khi cô nhận ra giọng nói của người khách đến, mới vội vàng lau khô tay, bịch bịch chạy đến phòng khách. “Anh Trọng Lương!”

“Anh tới đây đưa thiệp mời, không ngờ rằng lại gặp Hạo Cấp ở đây.” Lâm Trọng Lương dụng tâm kín đáo (có ý riêng) nhìn Mạc Hạo Cấp, tình cảm giữa bạn tốt và Bàng Tử Lê so với anh có vẻ tốt hơn nhiều.

“Thiệp mời...” Bàng Tử Lê đột nhiên nhớ rằng người đàn ông chất lượng cao trước mắt là cây đã có chủ; trong lòng thất lại, có chút đau.

“Hạo Cấp tại sao lại ở đây? Không phải là hai người đang quen nhau chứ?” Lâm Trọng Lương hỏi đùa.

“Làm sao có thể!” Bàng Tử Lê lập tức cao giọng phủ nhận, anh Trọng Lương nói đùa thật không vui chút nào. “Anh ta đến... để thăm em thôi.” Cô chọn một từ an toàn để nói.

Mạc Hạo Cấp chợt thấy thái độ Bàng Tử Lê gấp gáp phủ nhận, thoáng chốc trong lòng cảm thấy có chút hờn dỗi.

“Thì ra là như vậy!” Anh cười, nhìn vẻ mặt u ám của Mạc Hạo Cấp, cảm thấy rất thú vị, “Hôn lễ tổ chức vào hai tám tháng sau, lúc đó rất hân hạnh được đón tiếp.” Đưa thiệp cưới ra.

“Được, em cảm ơn.” Cô cầm lấy thiệp hồng, “Hay là anh vào nhà ngồi chơi nha?”

“Anh còn phải đi đưa thiệp mời cho những người khác, không làm phiền hai người nữa.” Lâm Trọng Lương vỗ vai bạn tốt, mỉm cười đi khỏi.

“Kỳ lạ? Có phải anh Trọng Lương hiểu lầm quan hệ của chúng ta rồi không?” Cô quay đầu nhìn Mạc Hạo Cấp.

Anh nghiêm mặt, không trả lời, anh rất bực bội thái độ vừa rồi của cô.

“Này, anh làm sao vậy?” Bộ mặt tồi tệ như vậy, ai chọc giận anh ta sao?

“Tại sao không nói Lâm Trọng Lương biết tôi ở đây?” Cô gái ngốc nghếch này không phải là vẫn chưa hết hi vọng với Lâm Trọng Lương chứ?

“Nói như vậy dễ bị hiểu lầm lắm, anh và tôi sẽ rất xấu hổ.” Một lời nói dối nói có thể tránh cho danh dự hai người bị hao tổn, tại sao lại không làm? Tên keo kiệt này sao không chịu hiểu tâm ý của cô chứ.

Còn lâu anh mới tin, Mạc Hạo Cấp nhin không được đưa tay véo mặt của cô.

“Nè, đây là thịt đó, đau quá!” Cô cảnh cáo anh.

Anh không tính sổ với cô là tốt rồi, Mạc Hạo Cấp xoay người đến phòng khách, cầm quyển sách, không muốn nói chuyện với cô gái không biết tốt xấu này nữa.

Bàng Tử Lê xoa xoa hai má của mình, cảm thấy anh là một người tính tình bất ổn, quả thực không thể giải thích được!

* * *

“Đây là chuyện mà cô nói là rất khẩn cấp?” Mạc Hạo Cấp trừng mắt nhìn cô gái đang chột dạ kia.

Giờ làm việc, anh ít khi nghe điện thoại, mới vừa nhắc máy, nghe thấy cô dùng giọng gấp gáp nhờ anh tới giúp.

Anh lập tức bỏ hết mọi việc, đi tới nơi cô nói, lúc này mới phát hiện mình lại bị Bàng Tử Lê sai đến xách đồ.

“Điện gia dụng đặc biệt giảm giá 30%, bỏ qua lần này, nhất định khi tôi già rồi, sẽ ngồi bên cửa sổ mà hối hận; vậy tại sao không nhân lúc còn trẻ mua nhiều đồ dùng có ích một chút.” Cô dùng đôi mắt chân thành nhìn anh, hi vọng anh có thể hiểu nỗi khổ tâm của cô.

“Tôi phải về.” Cô gái này, đủ rồi nha.

“Không được ——” Cô ngăn lại, kéo cánh tay của anh.

“Không phải cô muốn tôi và cô đứng xếp hàng cùng đám người ngu ngốc này chứ?” Anh nheo mắt, cô gái này đúng là rất biết dùng “Tài nguyên” bên cạnh đó.

“Hai người đi cùng nhau còn có thể tham dự chương trình giải thưởng lớn nữa, nếu như trúng thưởng, tôi sẽ chia anh một nửa.” Cô cố gắng nói.

“Cô thật sự hào phóng vậy sao?” Anh nắm lấy tay cô, giấu cợt nói.

“Tôi xin anh.” Cô rất bi ai để mặc anh nắm tay, như cô vợ nhỏ không dám lên tiếng chống đối.

“Lời cầu xin của cô không có giá trị.” Anh biết cô hay dùng thủ đoạn, ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Được rồi! Chỉ cần anh chịu giúp tôi lần này, tôi sẽ đồng ý với anh một chuyện.” Cô vô cùng xót xa nói, đây đã là cực hạn của cô rồi.

“A? Bất cứ chuyện gì cũng được?” Điều này thì anh có hứng thú nha.

“Không được xé tiền, không làm chuyện không làm được, vi phạm pháp luật cũng không được.” Cô nói rõ chính sách ba không của mình.

“Được thôi!”

“Tin tôi đi, anh sẽ không coi thường đâu, khi anh già, anh có thể ngồi bên cửa sổ nhớ lại năm đó anh đã từng làm một chuyện có ý nghĩa vô cùng to lớn.” Cô kéo anh đến gia nhập đội hình đang xếp hàng rồng rắn.

“Ai già rồi thì sẽ nghĩ đến chuyện ngu ngốc như vậy chứ.” Anh thấy vẻ mặt cô vui vẻ, cảm thấy có chút buồn cười, “Cô đã nghĩ kĩ muốn mua cái gì chưa?”

“Lò nướng và lò vi sóng.”

“Cô tự nhóm lửa nướng, không phải sẽ tiết kiệm tiền hơn?” Nghĩ đến nguyên tắc tiết kiệm của cô, anh nói móc.

“Đây là vấn đề hiệu suất, thời gian nhóm lửa tôi có thể làm được rất nhiều việc khác.” Cô lấy máy tính ra, mỉm cười, “Anh xem, lò nướng một ngàn năm, giảm giá 30% còn bốn trăm rưỡi; thêm lò vi sóng một ngàn chín, giảm giá 30% còn năm trăm bảy, tổng cộng tôi tiết kiệm được hai ngàn ba trăm tám mươi nguyên, hơn nữa còn có thể tham dự bốc thăm trúng giải thưởng lớn.” Cô vui vẻ thật muốn hét to lên.

Ánh mắt Mạc Hạo Cấp chứa đựng vui vẻ, nhìn cô bấm máy tính, bộ dạng vui vẻ phần chần giải thích với anh, tìm anh không kiếm được có chút xôn xan, chỉ cần không để ý những gì cô nói, về cơ bản, cô gái này rất hấp dẫn người khác! Mà anh thì càng lúc càng phát hiện sự thật này.

“Anh muốn tôi giúp anh làm chuyện gì?” Cô tò mò hỏi.

Anh nhìn cô, “Chờ mua xong, cô sẽ biết.” Vẻ mặt anh bí ẩn khó đoán.

“Sao nghĩ ra nhanh quá vậy?” Nếu là cô, không trần trọc suy nghĩ ba ngày ba đêm, phải phát huy hết công dụng của anh, có điều dựa vào tính cách hay sửa người khác của anh ta, cùng lắm số cô sẽ khổ thêm một chút, làm việc nhiều hơn là được.

“Bàng Tử Lê, tại sao cô không có bạn trai?” Anh rất quan tâm tới câu trả lời này.

“Không có đối tượng, hơn nữa có bạn trai sẽ rất tốn tiền!” Cô cảm giác có những ánh mắt đang nhìn về phía mình, nhưng phát hiện thì ra là những cô gái đến tranh mua đồ đang nhìn chằm chằm vào Mạc Hạo Cấp.

“Này, có người nhìn trộm anh kìa!” Cô lắc đầu, muốn chạy đến khuyên bọn họ nên để ý những gì thực tế một chút, như là quảng cáo giảm giá đặc biệt gì gì đó ..., như vậy có ý nghĩa hơn.

“Tôi không quan tâm.” Cô gái ngốc nghếch này, cô không thể chỉ chú ý tới mình anh được sao?

Cô ngẩng đầu, quan sát mặt anh một lúc lâu, đột nhiên lộ ra vẻ mặt tính toán, “Chúng ta hợp tác nha?” Có một cây lớn rụng đầy tiền trước mắt cô như vậy, thế nhưng đến bây giờ cô mới nghĩ phải sử dụng nó như thế nào.

“Cô lại muốn làm gì vậy?” Theo như anh biết, trong đầu cô toàn những ý tưởng cùi bắp.

Tay cô lại bắt đầu bận rộn bấm máy tính, “Anh có muốn làm người mẫu hay nghệ sĩ không?” Cô có thể kiếm luôn chức người đại diện của anh để kiếm thêm tiền.

“Không muốn.” Anh không kiên nhẫn giật máy tính của cô.

“Chờ anh già rồi, đừng có đứng trên đường mà hối hận vì lúc trước đã không nghe lời tôi ——” A ~~ không có cách nào kiếm được số tiền kia rồi...

“Đủ rồi.” Anh véo mặt của cô, không cho cô nói thêm gì nữa.

“Tôi không nói là được rồi.” Cô nói, mặt méo xệch, bộ dạng có hơi buồn cười.

Hai người đứng xếp hàng gần hai tiếng, cuối cùng cũng vào được bên trong, mua lò nướng và lò vi sóng mà Bàng Tử Lê muốn.

“Cô xong rồi chứ?” Mạc Hạo Cấp đem đồ đến cốp xe phía sau, ngồi lên xe, thấy Bàng Tử Lê đang cẩn thận lật xem tờ quảng cáo.

“Ừ?” Cô rất lơ đãng trả lời.

“Cô quên đồng ý với tôi một chuyện rồi?” Anh quay về phía cô, nhìn cô bằng ánh mắt sâu lắng.

“Anh nói đi!” Cô đang nghe.

“Ngẩng đầu lên.” Anh khàn giọng nói, đột nhiên trong lòng dâng lên dục vọng mãnh liệt.

“Làm chi?” Cô ngẩng đầu, trong nháy mắt, môi bị chiếm giữ!

Môi của anh hôn cô rất lâu, cảm giác vẫn mềm mại như vậy, chỉ là vẻ mặt cô quá cứng nhắc nên anh phải dừng lại. “Cô thả lỏng đi.” Anh kề sát môi cô, cười nói.

Cô nuốt nước miếng, muốn cô thả lỏng ư? Nhưng cô đang rất căng thẳng.

“Nhắm mắt lại.” Cô gái này sao lại ngốc nghếch đáng yêu như thế. “Nhanh lên, cô đã đồng ý với tôi rồi mà.”

Được rồi! Dù sao cũng chỉ là nhắm mắt, cần răng chịu đựng, sẽ qua nhanh thôi.

Cô từ từ nhắm mắt lại, cảm giác trên môi ướt át mềm mại, còn bị anh gặm cắn ngứa ngứa, cô nắm chặt tay.

“Bằng Tử Lê, cô không thể đơn giản thưởng thức nụ hôn này sao?” Mạc Hạo Cấp thở dài một hơi, lần đầu gặp cô gái không biết lạc thú tình yêu.

“Anh hôn xong chưa?” Cô chậm chậm mở mắt ra, nhỏ giọng hỏi.

“Vẫn chưa.” Cúi sát đầu chặn câu hỏi đáng giận của cô, tay giữ chặt đầu cô, chiếc lưỡi linh hoạt mạnh mẽ cạy hàm răng của cô, dây dưa với cô.

Cô hoảng sợ, vở vai của anh: anh cảm giác được sự bất an của cô, chậm lại, từng chút từng chút dụ dỗ cô đáp lại: cô từ từ thả lỏng, không giãy dụa nữa, đến khi hai người không thở nổi, anh mới buông cô ra.

Nếu còn tiếp tục, anh không dám đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Về nhà!” Anh coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, khởi động xe.

“Này, sao anh lại hôn tôi?” Cô không tự nhiên nói: “Như vậy không phải anh sẽ chịu thiệt sao?” Mới một cái hôn môi có thể giải quyết, rõ ràng anh có thể yêu cầu chuyện có lợi hơn.

Không phải đã lâu anh ta không có phụ nữ nên thấy cô đơn khó chịu chứ? Cô không kiềm được liếc trộm anh.

“Đầu cô không thể suy nghĩ chuyện bình thường được sao?” Có một số việc không thể dùng tiền để giải quyết, cô gái này, thật là quá lắm.

* * *

Hiếm khi được nghỉ ngơi hai ngày, Mạc Hạo Cấp ra khỏi phòng, theo thói quen tìm bóng dáng Bằng Tử Lê, thấy tờ giấy dán trên tivi, anh không vui cầm lấy tờ giấy, xem lời nhắn của cô.

Cô gái này lại chạy đi làm, muốn anh tự đem đồ ăn ướp trong tủ lạnh ra hâm nóng.

Nhìn mặt cười trên tờ giấy, anh nổi giận nén nó vào thùng rác, đi đến nhà bếp, mở tủ lạnh ra, bên trong có súp từ tối hôm qua và một ít rau.

Cô gái này thật không có trách nhiệm lại bỏ anh ở nhà, còn đi làm việc, chờ cô về, nhất định anh phải nghiêm chỉnh cảnh cáo cô, nếu còn như vậy, anh sẽ trừ lương của cô.

Bên ngoài có tiếng chuông xe đạp, anh ra ngoài, “Không phải cô đi làm sao?” Khóe miệng cong lên, nhìn cô gái có khuôn mặt đỏ bừng kia.

“Đừng nói nữa, tôi bị mất việc ở quán trà rồi!” Cô cầm tờ báo quảng cáo trên tay, thay dép lê, đi vào nhà.

“Cô lại làm chuyện ngu ngốc gì rồi?” Anh nhìn vẻ mặt uể oải của cô.

“Chủ quán muốn tôi làm ca tối, nhưng lại không thích hợp với thời gian của anh.” Mà cô thiếu đi khoản thu này, kim chủ trước mắt lại càng không thể đắc tội.

“Rốt cuộc là cô đi làm công việc gì?” Bình thường thời gian ở chung với cô đa số là lúc dùng cơm tối, thời gian còn lại vốn dĩ không thấy bóng dáng cô đâu.

“Buổi sáng tôi đến quán ăn giúp việc, buổi chiều sẽ tới quán trà làm thêm, buổi tối đi dạy thêm tại nhà và đến trường hành chính học thêm, còn có vài việc vặt nữa.” Cô giơ ngón tay lên đếm.

“Có muốn tới công ty của tôi làm không? Đúng lúc tôi đang thiếu một trợ lý.” Anh lơ đãng hỏi, thật ra là đang muốn giúp đỡ cô một chút, để cô không phải cực khổ làm thêm kiếm tiền.

“Làm thêm hay làm chính?”

“Làm chính.”

“Đáng tiếc tôi muốn vừa học vừa làm.” Công việc chính thì phần lớn đều phải tăng ca, như vậy, không thể sắp xếp ổn thỏa mọi việc được.

Hơn nữa cô nghi ngờ nhìn anh, “Sao anh lại tốt với tôi như vậy?” Không phải cô nghĩ quá nhiều, lẽ ra tất hữu trả (ý là có nhiều cái tốt đẹp đến với mình tất phải có ý gì đó), đặc biệt là với anh bạn trước mắt này.

“Cô từ từ suy nghĩ đi.” Anh liếc cô, đúng là thần kinh, cô gái này mắc bệnh đa nghi quá nặng, lúc nào cũng chỉ biết nghĩ xấu cho người khác.

“Còn thời gian, tôi muốn ra ngoài.” Cô cắt tờ báo, đem theo túi xách.

“Cô còn muốn đi đâu?” Cô gái này vừa mới về, tại sao lại muốn ra ngoài?

“Đi chợ mua thức ăn.” Người đàn ông này gần đây rất thích hạch hỏi, chuyện gì cũng phải báo cáo với anh, y như cai ngục vậy.

“Tôi đi với cô.”

“Tôi đi xe đạp.” Không có việc gì tự nhiên anh muốn ra chợ làm gì?

“Cô có thể chở tôi.” Anh rất tự nhiên đề nghị.

Cô trừng mắt nhìn anh, có lầm hay không? “Là anh chở tôi mới đúng chứ?” Cô là một cô gái yếu đuối, sao có thể chở được anh?

“Giúp cô rèn luyện sức khỏe.” Trước kia vào những ngày nghỉ, đa số là anh bơi lội, đọc sách, nếu chạy xe đạp với Bàn Tử Lê, chắc sẽ rất thú vị.

“Không cần!” Chở anh ta? Nằm mơ, đừng hòng, đi chết đi!

“Tôi nghĩ, tôi cũng nên chuyển nhà.” Anh tiếc rẻ nói.

* * *

“Này, anh giữ cho chặt, té xuống là tôi mặc kệ đó ~” Bàn Tử Lê quay đầu nhìn người đàn ông phía sau, “Tôi đi đây.” Cô nuốt nước miếng, rất sợ “Kiều cô luân”. (Cái này không hiểu lắm, chắc là sợ anh Mặc nặng quá, bánh xe trước vênh lên không chạy được, ai hiểu mình nói gì hem?)

“Được rồi.” Mặc Hạo Cấp vòng tay qua eo cô, nhìn bộ dạng căng thẳng của cô, trong lòng rất muốn cười.

“Này, nắm vào nệm ghế.” Cô đánh tay của anh, anh ta muốn chết sao? Dám ăn trộm đậu hũ của cô.

“Rốt cuộc cô có định đi không?” Anh rất không kiên nhẫn hỏi, cô gái này thật sự là một bà già mà, để anh ôm eo cũng đâu có mất miếng thịt nào.

Bàn Tử Lê sau khi chắc chắn anh không làm càng nữa, mới cố hết sức đạp bàn đạp, từ từ đi.

“Bàn Tử Lê, cô thật là khỏe đó.” Anh lắc đầu, nói cô không gì không làm được, đúng là như vậy thật.

“Im... Im miệng.” Cô tức giận nói, đáng thương cho cô phải chở một người đàn ông đi chợ mua thức ăn, không còn hơi sức đối phó lại với những lời trêu đùa của anh.

Trên người cô gái tỏa ra hương táo thơm nhàn nhạt, Mặc Hạo Cấp không kìm lòng được tựa đầu vào lưng cô, nhắm mắt lại, cô gái ngốc này vừa thơm vừa mềm mại, còn có cảm giác rất thoải mái nữa.

“Này... Anh có thể không... Không dựa như vậy được không?” Cô cắn răng nói, cô chịu nặng đủ rồi, anh ta lại còn dựa vào, rõ ràng là muốn cô mệt chết mà!

Anh nghe được tiếng cô thở hổn hển, biết cô mệt lắm rồi, thấy cô dốc sức như vậy, cũng nên chừa cho cô đường sống. (em chém, nghĩa của nó gần như vậy á)

Bàng Tử Lê thở hổn hển chạy một đoạn đường ngắn, xe đạp đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn thì thấy chân Mạc Hạo đang dẫm trên mặt đất.

“Anh đang làm gì vậy!” Người đàn ông này nhất định là khắc tinh (người có số xung khắc với mình) của cô mà, anh ta không biết đạp xe khó khăn nhất là lúc cho xe lăn bánh sao?

“Với tốc độ của cô, đến được chợ thì người ta cũng đóng cửa hết rồi; xuống đi, tôi chở cô.” Anh chỉ muốn cho cô chịu khổ một chút, trừng phạt việc cô bỏ anh ở nhà một mình.

Cô thụ sủng nhược kinh (được đối xử tốt nên kinh ngạc) nhìn anh, cô còn tưởng rằng anh phải hành hạ cô đến ngất xỉu mới thôi chứ!

Nhanh chóng đổi vị trí với anh, cô ngồi phía sau, vỗ lưng anh, ra lệnh: “Đi thôi.”

Anh quay đầu, để tay cô vòng qua hông anh, lúc này mới bắt đầu đạp xe. Bàng Tử Lê đón gió, đôi mắt vui vẻ, “Này, anh đi nhanh một chút.”

“Cô gái ngốc nghếch, ôm cho chặt.” Anh bắt đầu đạp nhanh hơn.

“A ha ~” Cô vui vẻ hét lên.

Mạc Hạo Cấp nghe tiếng cô reo hò, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, anh biết là ở chung với Bàng Tử Lê, mọi việc đều sẽ trở nên thú vị.

Chỉ là từ bao giờ cảm giác của anh đối với cô lại trở nên tốt như vậy, bản thân anh cũng không rõ nữa.

* * *

Sau tập thể dục buổi trưa (? Ko hiểu, chắc là vậy), ánh mặt trời chiếu vào nhà, gió nhẹ nhàng lay động những trang sách, Bàng Tử Lê dựa người vào tường, trên tay cầm tờ quảng cáo, miệng hơi hé ra, đang ngủ say.

Mạc Hạo Cấp vừa tắm xong, tinh thần sảng khoái từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy cô co ro ngủ ở phòng khách. “Bàng Tử Lê, đừng ngủ nữa.”

Anh đến trước mặt cô, buồn cười nhìn bộ dạng khi ngủ của cô, ngốc nghếch dã man.

“A.” Cô nhúu đôi mày thanh tú, ồn ào quá!

Anh ngồi xổm xuống, khẽ nựng mặt cô; Bàng Tử Lê đầu nghiêng một bên, không hài lòng chu miệng lên.

Anh khẽ cười thành tiếng, véo mũi của cô, “Bàng Tử Lê, tỉnh lại đi.” Cô ngủ ở đây sẽ cảm lạnh, thật không biết lo ình chút nào.

Bàng Tử Lê hơi nhúu mày, tay vung vẩy, như muốn đuổi tên phiền phức này đi.

Ngón tay thon dài của anh trượt đến cánh môi cong lên của cô, cảm thấy hơi thở của cô, khoe miệng khẽ nhếch, đáng vẻ cô ngủ ngốc nghếch mà đáng yêu vô cùng. “Bàng Tử Lê ——” Thử gọi cô một tiếng.

Xác định cô còn đang ngủ say, anh nghiêng người về phía trước, môi chạm môi, cô gái ngốc, vậy mà vẫn ngủ như chết, anh thấy cô không hề hay biết, càng to gan hơn nữa.

Bàng Tử Lê cảm giác trên môi nóng nung nứa nứa, cô vươn tay ra, lại đánh vào đầu Mạc Hạo Cấp, cô nghi ngờ mở mắt ra, khó hiểu nhìn anh, “Anh ở đây làm gì?”

“Gọi cô tỉnh lại, cô đang ngủ.” Anh nhìn bộ dáng buồn ngủ nhưng cố gắng nhớ lại của cô, cảm thấy buồn cười, không nghĩ rằng cô gái này cũng có lúc đáng yêu như thế.

“A, cảm ơn.” Con mắt lại từ từ rũ xuống, ngồi ủ rũ.

“Bàng Tử Lê ——”

“Hả?” Cô thông thả đứng lên, lười biếng vươn vai.

“Cô chỉ lấy tôi bốn vạn tiền thuê nhà được không?” Anh thử hỏi.

“Không được!” Cô lập tức trừng mắt với anh, tỏ vẻ tuyệt đối không có chuyện đồng ý.

Cô gái này đã tỉnh rồi, Mạc Hạo Cấp hoàn toàn khẳng định.

* * *

Phục vụ cậu ấm này thật khó khăn, chê cô nấu thức ăn quá ít, muốn cô về nhà làm thêm mấy món nữa, có tiền là anh cả, nhưng anh ta cũng chỉ là ăn nhờ ở đậu, động một chút lại dạy dỗ người khác, nếu không phải xem trọng tiền bạc, cô đã sớm đá anh ta ra ngoài.

Cô có thể xem là thất nghiệp một nửa rồi! Anh cũng nên cùng chịu khó khăn với cô chứ, ăn chút cơm rau dưa không được sao? Huống chi cô không cảm thấy mình làm mấy món rau dưa đó là ngược đãi anh, hại cô phải đổi lại thời gian phổng vển, cô đá cục đá ven đường, càng nghĩ càng tức.

Bàng Tử Lê cầm một bó rau trên tay, vừa đi vừa phàn nàn.

“Cô Bàng Tử Lê.” Sau lưng đột nhiên có tiếng gọi rất cung kính.

Bàng Tử Lê quay đầu, nhìn về phía người đi tới, lập tức ngạc nhiên mỉm cười, “Xin chào.” Kìa chẳng phải là quản gia nói chuyện luôn vòng vo sao.

“Xin hỏi bây giờ cô có thời gian không?” Quản gia nghiêm túc hỏi.

“Có chuyện gì vậy?” Cuối cùng bác ấy cũng muốn tìm người nói hết những ngày tháng khổ sở ở nhà họ Mạc sao?

“Là thế này” Quản gia dừng lại, nhìn cô, “Ông chủ nhà chúng tôi có việc muốn gặp cô.”

5. Chương 5

Mạc Hạo Cấp vội vàng chạy tới nhà họ Mạc, nhìn thấy cô nàng ngốc nghếch kia vẫn nhàn nhã uống trà, anh không thể không nhăn mặt, nghĩ thầm, cô thật đúng là bình thần ung dung.

“Này, sao anh cũng tới?” Cô giương mắt nhìn anh, nhướn mày, lúc này gọi điện là muốn cho anh biết đến tối cô mới về nhà, chứ không phải muốn anh tới đánh đánh giết giết với cha mình.

“Cô im miệng!” Người ngốc nghếch này, cô nghĩ rằng anh rất rảnh rỗi sao? Còn không phải vì anh lo cho cô mới tới.

Cô hít sâu một hơi, dĩ hòa vi quý (muốn tốt thì phải hòa thuận), hòa khí sinh tài, trong lòng luôn nhớ kỹ, sau khi kiềm chế cơn tức giận, mới cong lên khoe miệng đối mặt anh, thế nào? Cô rất phối hợp đúng không?

Ông Mạc nghe quản gia báo lại, ở trong phòng một lúc, mới chậm rãi đến, ông nhìn thấy Mạc Hạo Cấp ở đây, cười khẩy, nói: “Nghĩ thông suốt rồi? Muốn về nhà sao?”

“Con tới đưa cô ấy về, cha tìm cô ấy có việc gì?”

“Cha muốn nói chuyện với cô ta cũng phải xin phép con sao?” Bây giờ thấy con trai nói rõ muốn che chở cô gái này, trong lòng ông Mạc càng khó chịu.

“Con chỉ quan tâm.” Mạc Hạo Cấp nhíu mày, nếu như anh không đến, không biết cha sẽ nói lời khó nghe gì, cô gái ngốc này không phải sẽ bị ức hiếp sao?

“Việc này... Thưa ông, ông có việc gì cứ nói thẳng!” Cô không muốn nhìn cha con họ cãi nhau.

“Chỉ cần cô rời khỏi Mạc Hạo Cấp, tôi sẽ cho cô một trăm vạn.” Ông Mạc vốn không muốn nói trước mặt con trai, là bọn họ buộc ông.

Khóe miệng Bàng Tử Lê giật giật, những lời này tuy rằng không sai, nhưng... Chuyện này làm sao có thể xảy ra với cô? Cô cũng không phải yêu tiền đến chết đi sống lại, kỳ thật thì không cần phải một trăm vạn nhiều như vậy...

Mạc Hạo Cấp mím môi, chiêu này của cha đúng là trúng điểm yếu của cô gái ngốc nghếch này rồi, bây giờ nhất định cô đang động lòng.

“Thưa ông, tôi không có ở bên con trai của ông.” Cô nên nói rõ ràng.

“Cô đừng tưởng rằng tôi không biết hai người đang ở bên nhau!” Ông nghi ngờ rằng con trai cố ý muốn chọc giận ông nên mới ở cùng với cô gái này.

“Cho nên chỉ cần tôi ra đi, thì sẽ có một trăm vạn sao?” Ánh mắt của cô sáng ngời, thật không nghĩ rằng lại có cơ hội kiếm tiền tốt như vậy!

“Cũng không được liên lạc với nó.” Động lòng rồi sao? Phụ nữ tham lam điển hình, ông sẽ không để cô bước chân vào nhà họ Mạc.

Cô cúi đầu xuống, trong lòng dần co, sau đó dùng giọng điệu kiên quyết trước giờ chưa từng có, nói: “Một trăm vạn, ông cho tôi một trăm vạn, tôi lập tức, lập tức chuyển đi, đời này sẽ không liên lạc với con ông nữa.”

Nghĩ đến sẽ lập tức có một trăm vạn vào túi, ánh mắt cô khó kiềm được phần chấn, thầm nghĩ, thì ra thần tài cũng bắt đầu để ý đến cô, cô vui đến sắp khóc rồi.

Cô gái này đúng là vô tình vô nghĩa, thấy tiền là sáng mắt, Mạc Hạo Cấp tức giận đến lời cô ra cửa chính, “Đi về!”

“Này, buông ra, tôi và cha anh còn chưa nói xong!” Đây chính là cơ hội ngàn năm có một, bây giờ anh ta đang làm gì thế!

Thấy mình cách nhà họ Mạc càng lúc càng xa, một trăm vạn của cô cũng ngày càng bay cao...

Mạc Hạo Cấp kéo cô về chỗ ở hiện giờ, đi vào nhà, anh mới buông cô ra. “Tại sao cô lại có thể dễ dàng chấp nhận điều kiện như vậy được?” Anh quát cô, tự chủ của anh từ sớm đã bị quăng mất, hoàn toàn bị cô gái này làm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Này, thưa anh, một trăm vạn đó!” Không phải nói cho năm mươi ngàn muốn cô dọn nhà, mà là một trăm vạn, một trăm một vạn đó!

Cô không phải kẻ điên, đương nhiên sẽ chọn một trăm vạn.

“Cho nên nếu sau này có người cho tiền cô, muốn cô không gặp mặt hay liên lạc gì với tôi nữa, cô sẽ đồng ý ngay đúng không?” Anh lạnh giọng chất vấn.

“Đương nhiên —— cần phải suy nghĩ một chút rồi.” Thấy vẻ mặt khó coi của anh, cô rất thức thời sửa miệng.

“Vốn nghĩ sẽ giới thiệu cho cô một chỗ làm việc.” Anh cười lạnh, “Có điều xem ra đã không còn quan trọng rồi.” Dù sao không có sự giúp đỡ của anh, chính cô ta cũng rất biết cách kiếm tiền.

“Ôi ~~! Vừa rồi tất cả chỉ là tôi nói đùa, anh không nên tưởng thật!” Cô vỗ cánh tay của anh, vẻ mặt rất nịnh nọt.

Cô gái này gió chiều nào che chiều ấy, công lực thật sự là càng lúc càng cao thâm.

“Anh Mạc à, anh là người tốt nhất, mau nói cho tôi biết muốn giới thiệu tôi đi làm ở đâu?” Cô mở to mắt, vẻ mặt chờ đợi nhìn anh.

“Vừa rồi tôi cũng chỉ nói đùa.” Cô gái này cũng chỉ ngay lúc này mới có thể gọi anh là anh Mạc, chứ không phải gọi này này này.

“Đề tiện, bí ổi, vô sỉ, đùa giỡn người khác rất vui vẻ sao!” Cô dùng vẻ mặt mẹ kế, mắng âm lên.

“Tôi nghĩ... đến nơi khác ở cũng tốt.” Anh liếc xéo cô, chuyện vừa rồi khiến anh chưa hết giận, anh phải xem vài biểu hiện của cô trước, rồi mới quyết định xem mình nên đối phó cô như thế nào.

“Người tôi vừa nói không phải là anh Mạc đâu, anh hiểu lầm tôi rồi.” Cô vội vàng chữa cháy.

Cô gái này thật sự rất biết cách sống còn (cách đối nhân xử thế), Mạc Hạo Cấp nhìn cô.

“Anh Mạc à, không phải anh nói thức ăn ít quá sao? Tôi lập tức đi làm vào món, ăn cho thỏa mãn.” Cô đi theo sau anh, dùng tất cả vốn liếng để giữ lại vị khách này.

Mạc Hạo Cấp nhìn cô gái cố gắng giảng giải, không nhìn được đưa tay đánh vào trán cô.

“Này, anh làm gì thế?” cô sờ trán, theo phản xạ trừng mắt với anh.

“Tôi vui.” Ai ~ cô ta thật đúng là cô gái ngốc bụng toàn ý nghĩ xấu xa.

Mạc Hạo Cấp đuổi chân thoải mái, cầm quyển sách trên tay, nhưng ánh mắt lại đuổi theo hình bóng cô gái đang bận rộn trong phòng kia, anh nhìn cô thu dọn đồ đạc bỏ đi, miệng liên tục lải nhải, là oán trách anh sao? Anh cười nghĩ.

“Này, làm ơn cho qua.” Cô cầm túi nhựa, tay chống hông, không hài lòng nhìn ông chủ lớn như anh chỉ biết cầm quyển sách, ngồi ở chỗ kia vương chân vương tay lại chướng mắt.

Anh co hai chân lại, thấy cô muốn đi qua, lại ác ý đuổi chân ra; cô không chú ý, vấp phải chân của anh, kêu thảm một tiếng, ngã lên người anh.

Anh thản nhiên ôm lấy cô, hưởng thụ cảm giác nhuyển ngọc ôn hương (mềm mại thơm ngát) trong ngực.

Thật là, không biết từ bao giờ anh lại thích trêu chọc cô đến thế? Kỳ thật Mạc Hạo Cấp cũng không rõ sao lòng mình lại có chuyển biến lớn như vậy.

Cô tức giận ngẩng đầu nhìn anh, “Anh đang làm gì vậy?” Thân thể vàng ngọc của cô mà có sơ xuất gì, xem anh làm sao bồi thường.

“Cho cô nghỉ ngơi một chút.” Mũi của anh để sát vào cô, ngửi mùi hương trên tóc cô, tâm trạng rất tốt nói chuyện với cô.

“Cám ơn ý tốt của anh.” Cô túm lấy tay của anh, cố sức hát ra, “Xe rác sắp đến, tôi phải mang đồ đi vứt.” Cô không có thời gian tán dóc với anh.

Anh nhún vai, buông tay cầm lại quyển sách, cảm thấy cô đúng là cô gái không hiểu chuyện tình cảm mà.

“Này, anh không thể phân loại rác của anh mà cứ ném đi như vậy sao?” Cô tức giận mắng, thật là, tiện tay làm thôi mà cũng không làm được.

“Cô làm cũng được mà.” Gây chuyện với cô thật sự rất thú vị, cho nên anh cố ý quăng sai mấy thứ đồ bỏ đi, lại có thể nhìn thấy phản ứng của cô.

“...” Lại lẩm nhẩm lần nữa, dĩ hòa vi quý.

“Bằng Tử Lê, cô cảm thấy tôi như thế nào?” Anh giả bộ thuận miệng hỏi.

Cô liếc mắt nhìn anh, keo kiệt, xấu xa, vô lễ, ngang ngược, “Rất có tiền.” Nhưng cô lựa chọn đáp án an toàn.

“Còn gì nữa không?” Anh không hài lòng câu trả lời của cô chút nào.

“Nhà rất có tiền.” Nói đến đây, cô đột nhiên nghĩ đến vốn dĩ cô sẽ có được một trăm vạn, đều là tên xấu xa này làm hỏng chuyện tốt của cô.

“Con người của tôi thì sao?” Cô muốn làm anh tức chết hả? Cô gái ngốc!

“Dáng vẻ rất dễ nhìn.” Cô hào hứng nhìn vẻ ngoài của anh.

“Tính cách?” Anh hơi mất kiên nhẫn rồi.

“Anh hỏi cái này làm gì?” Ánh mắt nhìn anh đầy nghi ngờ.

“Cô trả lời là được.” Anh cau mày, cô gái này không thể thẳng thắn nói ra cô nghĩ về anh như thế nào sao?

“A a —— Anh có người yêu sao?” Cô cười như tên trộm, để cái túi xuống, ngồi bên cạnh anh, “Là ai?” Người tội nghiệp kia, cho cô hỏi thăm nha.

“Cô.” Anh nhìn ánh mắt vui vẻ của cô, nghiêm túc nói.

“Ặc, coi như chưa nói gì.” Bằng Tử Lê hoàn toàn coi như không có gì.

Anh vừa mới nói mà!

Mạc Hạo Cấp bực dọc trừng mắt với cô, cô này từ trước đến nay đối với việc kiếm tiền vô cùng hăng hái, những việc vất vả đều không thể làm phiền cô, kể cả ảnh hưởng của anh đối với cô cũng chỉ trong phạm vi của tiền bạc, nghĩ đến thể giới tình cảm của cô không có sự tồn tại của anh, Mạc Hạo Cấp cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bàng Tử Lê không biết tâm trạng tồi tệ của anh, ánh mắt hưng phấn, nóng bỏng nhìn anh, “Này, có phải bây giờ anh đang rất phiền muộn không?”

“Ừ.” Anh nhìn cô.

“Tôi làm cố vấn tình yêu cho anh, giúp anh giải quyết vấn đề tình cảm, một giờ chỉ lấy anh năm trăm thôi.” Cô xòe năm ngón tay, khoe miệng cong cong, chờ câu trả lời của anh.

“Xe rác đến kia.” Anh nhắc nhở.

“Anh ngoan ngoãn ở trong này chờ tôi, đừng đi đâu đấy!” Cô vỗ vai của anh, cầm lấy túi rác chạy ra ngoài. Vứt rác xong, lúc trở về, chỉ nghĩ nên làm thế nào để vét được ít tiền của vị khách kia thì chợt thấy một bóng dáng nhút nhát, e lệ đứng trước mặt cô.

“Xin hỏi, cô... Cô là Bàng Tử Lê sao?” Người tới cúi đầu, căng thẳng bẻ ngón tay.

“Phải.” Cô cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt, xem mặt mũi và cách ăn mặc thì đây là một người ngoan hiền phép tắc.

“Tôi tên Hà Tâm Vũ, là đồng nghiệp của anh Mạc.” Hà Tâm Vũ len lén nhìn nét mặt của cô. “Cô tới tìm Mạc Hạo Cấp sao?”

“A... Cũng không phải.” Hít thở, hít thở, không phải sợ, Hà Tâm Vũ không ngừng tự động viên mình.

“Vậy cô tới là muốn...?”

“Tôi muốn hỏi cô, cô... Cô thật sự đang cùng anh... anh Mạc quen nhau sao?” Hà Tâm Vũ cố lấy can đảm, lần đầu tiên trong đời chất vấn người khác.

“Không có!” Bàng Tử Lê nhú mày, lập tức chối bỏ. Nói đùa, cô còn muốn sống những tháng ngày tươi đẹp, xin đừng nguyên rủa cô được không?

“Xin cô cách anh ấy xa... Xa một chút!” Hà Tâm Vũ cố hết sức làm cho vẻ mặt mình thật hung dữ, đáng tiếc đôi mắt như chú nai ngơ ngác, miệng thì nói lắp, nên nhìn thế nào cô cũng không giống một cô gái đang tức giận và ghen tỵ.

“Cô yêu anh ta sao?” Bàng Tử Lê muốn khuyên cô quay đầu lại, nhưng cách nhìn mỗi người khác nhau, tình cảm không thể miễn cưỡng. Ai... Đáng tiếc ột tiểu bạch hoa. (bông hoa bé nhỏ ^^)

“Đúng.” Hà Tâm Vũ mặt đỏ bừng, gật đầu.

“Tôi sẽ giúp cô ——” Bàng Tử Lê cười ngọt ngào với chú cừu nhỏ.

* * *

“Đi vứt rác, cần 30 phút sao?”

Bàng Tử Lê giật mình, nhìn Mạc Hạo Cấp lạnh lùng liếc xéo mình, không ngờ rằng anh lại ngoan ngoãn ngồi đây chờ cô.

“Ặc ~~ Tôi gặp được người bạn, nói chuyện một chút.” Cô chợt dạ cười.

“Bạn bè gì?” Cô gái này dám nói chuyện với người khác, bỏ mặc anh ở nhà? Thật quá đáng!

“Bạn học ngày trước thôi.” Ánh mắt Bàng Tử Lê hỗn loạn, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Nam hay nữ?” Cô gái này vẻ mặt thấp thỏm không yên, rõ ràng là đang lừa anh.

“Là nữ ~~ Anh hỏi nhiều quá!” Cô chạy đi, ôm một đồng vãi bố ra, đặt trên sàn nhà.

“Đây là cái gì?” Anh tiện tay cầm một cuộn, chú ý nhìn.

“Làm thủ công tại nhà, anh cũng giúp đi!” Cô đưa kéo cho anh. “Chỉ cần cắt dọc theo đường này là được.

“Tại sao tôi phải làm những thứ này?” Nhảm nhí.

“Tôi xin anh ——” Cô chấp tay trước ngực, “Nếu không tôi sẽ làm không kịp.” Cô hứa với ông chủ là thứ hai tuần sau sẽ giao hàng, dù thế nào cũng phải làm xong.

Khóe miệng của anh nhếch lên, chậm chạp không chịu cầm kéo.

“Anh là người tốt —— rất tốt.” Cô đem kéo nhét vào tay anh, “Tôi sẽ biết ơn anh.” Cô cười nịnh nọt.

Thật sự không chịu được cô gái này, anh cầm kéo, vẫn giúp cô cắt vải.

“Này, tôi hỏi anh.” Cô cầm kim, cẩn thận khâu vá.

“Ừ.”

“Anh thích con gái như thế nào?”

Đối với vấn đề của cô, anh cảm thấy vô cùng đặc ý, lực chú ý của cô chưa bao giờ dời đến những vấn đề hỗ trợ chuyện tình cảm cả...!

“Không nói được sao?” Cô đang mang trách nhiệm quan trọng, cần phải hỏi ra đầu mối mới được.

“Cô quan tâm tới tôi à?” Có khả năng này sao? Mạc Hạo Cấp mơ tưởng, cô gái này chẳng lẽ nghĩ thông rồi?

“Có có có có có.” Cô liều mạng gật đầu.

Còn lâu anh mới tin! Cho nên anh không hề trả lời, chỉ nhìn thẳng cô.

“Như là... Dáng người chuẩn? Muốn ngực lớn... sao?” Cô chưa từ bỏ ý định suy đoán lung tung.

“Tròn trịa một chút có vẻ tốt.” Bàn Tử Lê, gọi Bàn Tử Lê, cũng không thấy cô tăng mấy cân thịt.

Muốn bộ ngực tròn trịa một chút! Chắc, đàn ông, thật sự là có cái nhìn của động vật mà.

“Cuối tuần này anh có rảnh không?” Cô nhìn anh, mắt đảo nhanh như chớp, giống đang tính toán gì đó.

“Phải xem đã.” Anh muốn biết cô gái này muốn làm gì.

“Tôi có hai vé xem phim, anh có muốn đi chung không?” Buông kim may ra, kẻ đến bên cạnh anh, Bàn Tử Lê dè dặt hỏi.

“Cô chịu bỏ tiền ra mua vé?” Thật sự kì lạ, cô gái này từ lúc đi vứt rác về thì thay đổi rồi!

“Cái này là một người bạn cho tôi, anh đi hay không?” Cô hơi giận, chẳng qua là muốn anh ta đi xem bộ phim, làm gì mà anh ta phải hỏi kĩ như vậy?

“Nếu như tôi không đi, cô sẽ tìm người khác sao?” Nếu cô cho anh một đáp án chắc chắn, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho cô.

“Tôi chỉ muốn mời anh thôi!” Cô giả cười, “Anh không đi, tôi sẽ rất buồn.” Nhưng Hà Tâm Vũ càng buồn hơn.

“Phải không?” Ánh mắt anh nghi ngờ nhìn cô.

“Tôi xin anh...” Giọng điệu của cô mềm mại, có chút nhõng nhẽo.

Mạc Hạo Cấp nhìn mặt cô, bất chợt tim đập mạnh, đột nhiên cảm thấy trong phòng thật thiếu không khí.

“Này, sao anh không nói gì hết dạ?” Người này thật khó nói chuyện, mình đã nhẹ nhàng cầu xin anh ta rồi, anh ta còn lạnh nhạt như vậy.

“Được rồi!” Anh miễn cưỡng gật đầu, đi xem phim với cô, có gì là không thể?

“Cô gái kia, đi xem phim mà cô ăn mặc như vậy hả?” Mạc Hạo Cấp nhíu mày, nhìn Bàn Tử Lê ăn mặc không khác gì thường ngày, rốt cuộc cô có quan tâm lần hẹn hò này không vậy?

“Nếu không thì sao? Không phải anh muốn tôi mặc đầm dạ hội chứ?” Bàn Tử Lê liên tục nhìn ra bên ngoài, đến giờ rồi, sao chưa thấy người đến?

“Sắp đến giờ rồi, chúng ta còn không đi vào sao?” Mạc Hạo Cấp có chút bất mãn, cô thật là chậm chạp, rốt cuộc là có muốn xem phim không?

“Đợi lát nữa, bạn của tôi cũng đến.”

“Tôi tưởng chỉ có hai người chúng ta!” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, thấy vẻ mặt cô hơi chột dạ.

“Thì có sao đâu.” Sao anh ta nhỏ mọn như vậy chứ? Mắt thấy xa xa có bóng người đang chạy tới, Bàn Tử Lê vội vàng vẫy tay, “Đến đây, đến đây!”

“Thật xin lỗi, tôi tới muộn.” Hà Tâm Vũ cúi đầu, nói với Bàn Tử Lê, hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên.

“Cô ấy chính là bạn của tôi, Hà Tâm Vũ.” Bàn Tử Lê đẩy Hà Tâm Vũ tới trước mặt Mạc Hạo Cấp, tươi cười giới thiệu..

“Cô Hà?” Hà Tâm Vũ là nhân viên ở công ty của anh, anh chỉ gặp cô lúc làm việc, không hiểu sao Bàn Tử Lê cũng quen biết cô ta,

Bàn Tử Lê lại có ý định gì đây...

“Anh... anh Mạc, xin chào.” Mặt Hà Tâm Vũ đỏ bừng, lắp bắp chào hỏi.

“Mọi người đều biết nhau, đừng quá khách sáo, gọi anh ta là Hạo Cấp thì được rồi, chúng ta đi thôi!” Bàn Tử Lê đi vào trong rạp, tự chọn vị trí bìa, “Tâm Vũ, cô ngồi bên này.” Nhiệt tình kêu gọi, để Hà Tâm Vũ ngồi giữa hai người.

Mạc Hạo Cấp lạnh nhạt nhìn thái độ thân thiết bất thường của Bàn Tử Lê, nghĩ thầm, không phải cô là muốn tác hợp anh với cô gái này chứ?

Phim bắt đầu chiếu, tâm tư Mạc Hạo Cấp hoàn toàn không chú ý gì đến bộ phim, anh chú ý tới Bàn Tử Lê và Hà Tâm Vũ nhất gan đang xì xào bàn tán, không bao lâu sau, Bàn Tử Lê liền rời khỏi chỗ ngồi.

Mười phút sau, Mạc Hạo Cấp nhíu mày, nhỏ giọng hỏi Hà Tâm Vũ ngồi bên cạnh, “Cô ấy đi đâu rồi?”

“Cô Bàn nói, cô ấy... Cô ấy có việc đi trước, muốn chúng ta tiếp tục xem phim.” Hà Tâm Vũ bắt gặp ánh mắt sợ sệt, thoát nhìn anh ta rất bức bối.

“Thật xin lỗi, tôi phải đi.” Anh lạnh nhạt nói, ngay cả cười xã giao cũng không có.

“A...” Hà Tâm Vũ đáng thương, gật đầu.

Mạc Hạo Cấp nổi giận dưng dưng đi khỏi rạp chiếu phim, lấy điện thoại di động bấm số điện thoại quen thuộc, lúc điện thoại vừa được kết nối, anh quát lên, “Bàn Tử Lê, cô đang ở đâu?”

“Tôi có việc, vừa rồi mới nhớ ra, Tâm Vũ không nói với anh sao?” Bên kia là tiếng nói rất vô tội.

“Cô đang ở đâu?” Anh hít sâu, đè nén cảm xúc sắp bùng phát của mình.

“Tôi đang làm ở tiệm cơm, phim còn đang chiếu, anh mau quay lại xem, đừng để Tâm Vũ ở đó một mình.” Cô vội vã khuyên nhủ.

“Cô muốn tôi đi xem phim với cô ấy là có mục đích gì?”

“Anh không biết cô ấy là người rất tốt sao? Tâm Vũ dịu dàng, hiền lành lại biết quan tâm, bộ dáng còn đáng yêu nữa, nếu tôi là đàn ông, để bỏ lỡ đối tượng tốt như vậy, nhất định sẽ hối tiếc cả đời.” Xem tài ăn nói của cô, nói ra chính mình cũng thấy có chút động lòng.

“Sau đó thì sao?” Thanh âm của anh căng thẳng, từng chút từng chút tự chủ của mình đang dần mất đi.

“Chẳng lẽ anh muốn sau này già rồi, nằm ở trên giường, ôm hận khóc than, hối hận vì mình đã bỏ lỡ đoạn nhân duyên tốt này sao?” Cô thở dài.

“Còn gì nữa không?”

“Tôi nghe nói cha anh cũng lo lắng cho việc hôn nhân của anh, sao anh không nhân cơ hội này ——” Giọng điệu của cô hơi mập mờ.

“Có phải cô muốn lợi dụng tôi để kiếm tiền?” Giọng nói của anh lạnh lẽo, không hề có nhiệt độ.

“Cái đó... Đâu có! Được rồi ~~ Tôi chỉ là muốn giúp đỡ, tôi đây là có lòng tốt không muốn người biết.” Cô lập tức tranh thủ thanh minh ỉn.

“Có lấy tiền hay không?” Anh chỉ hỏi điều này.

“Ôi ~~ Nhân tiện kiếm chút tiền, cũng đâu có làm sao.” Anh ta thật sự rất thích so đo mà!

“Bằng Tử Lê, bây giờ cô lập tức về nhà cho tôi!” Trán anh nổi gân xanh, bốc hỏa lớn mà ra lệnh.

“Không được, tôi còn phải đi làm! Không nói chuyện nữa, tôi làm việc đây, tạm biệt.” Tốc độ cúp điện thoại cực nhanh, không cho bên kia tiếp tục mắng nữa.

Tút tut tut ——

Cô gái này lại cúp điện thoại của anh, thật là không biết hối cải, vậy đừng nói rằng anh không cho cô cơ hội!

* * *

Nhìn cái thùng trống rỗng, khóe miệng Bằng Tử Lê run run, cô có thể xác định một trăm phần trăm là tên keo kiệt kia đang đi khắp nơi gây rắc rối cho cô, đây là lần thứ mấy rồi? Cô vất vả nhặt nhanh chút đồ bán lấy tiền, lại bị tên keo kiệt lấy mất?

Nếu còn sống với anh, cho dù thu nhập của cô có nhiều hơn, thì tinh thần cũng sẽ vì bị sốc quá mà phải nhập viện sớm.

Bằng Tử Lê đến trước cửa phòng Mạc Hạo Cấp, hít sâu một hơi, xác định vẻ mặt mình đang tươi cười mới gõ cửa, “Thưa anh Mạc, mời anh ra ngoài một chút.” Cô nhất định phải nhờ vả anh thật tốt mới được.

“Có việc gì?” Anh mở cửa, đứng đó liếc nhìn cô.

“Tôi muốn hỏi một chút, tại sao tôi khổ cực đổ mồ hôi nhặt nhanh ít đồ dưới trời nắng chang chang mà bây giờ không thấy đâu nữa?” Tận đáy lòng cô luôn nhủ thầm: anh ta là kim chủ, không thể đắc tội, phải nhịn, hòa thuận, hòa thuận...

“Có bà cụ phố bên muốn, tôi cho bà ấy rồi.” Anh còn tưởng rằng cô sẽ nổi giận chửi ầm lên, có điều tuy bấy giờ cô bình tĩnh hỏi anh, đáng tiếc về cứng nhắc trên gương mặt đang cố tươi cười kia đã tố giác cô nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Anh có làm hay không? Bà cụ đáng thương kia có cả một kho ở Đài Bắc, còn không cần lo ăn mặc, anh cho bà ấy làm cái gì ——” Cô tức giận thiếu chút nữa không thở được.

“Vậy để tôi đi lấy về.” Anh đầu cần biết những thứ đó đem cho ai, anh chỉ cần biết làm như vậy có thể khiến Bằng Tử Lê tức giận hô to gọi nhỏ là được rồi.

“Loại chuyện nhỏ nhặt này để tôi đi là được rồi, anh ngàn lần không cần ra tay.”

“Khách sáo như vậy?” Anh mỉa mai, không phải mấy ngày trước cô còn phàn nàn anh chỉ biết nói mà không biết làm sao?

“Còn có ít vải bố còn thừa để ở phòng khách, vì sao anh cũng lấy đi mất?” Những thứ đó cô có thể khâu ít con rối mang đi bán, con đường kiếm tiền(tài lộ) của cô cứ như vậy bị anh chặt đứt à.

“Tôi tưởng rằng cô không cần.” A, sắc mặt biến hóa thật là nhanh, thoáng cái tức giận, thoáng cái coi như không có chuyện gì, mặt của cô sẽ không bị vọp bẻ chứ?

“Tôi cần ——” Cô cần răng cưỡi.

“Thật đáng tiếc, tôi bỏ đi rồi.” Anh nói như không có gì.

“Còn có quần áo, tôi vừa mới giặt sạch sẽ, tại sao anh lại vứt hết vào trong chậu?” Anh sợ cô không đủ bận rộn, làm cô mệt chết mới hài lòng sao?

“Tôi bất cẩn để sai chỗ thôi mà.” Ô? Về giả bộ cười của cô biến mất rồi, ừ ~~ có tiến bộ.

Để sai chỗ phải không... Cô lại hít một hơi dài, “Nước vo gạo tôi giữ lại, sao anh lại đổ đi?” Cô định dùng để dưỡng da, nếu không dùng để tưới vườn rau nhỏ trên sân thượng cũng tốt.

“Tôi nghĩ cô quên chưa đổ đi, nên mới giúp cô.” Anh nói rồi đi vòng qua cô.

“Anh muốn đi đâu?” Cô vội vàng hỏi, mọi hành động của anh lúc này đều làm cho cô sợ hãi.

“Tôi muốn đi tắm.”

“Không được ——” Lãng phí, lãng phí, lãng phí... Cô chặn trước mặt anh, anh muốn tắm, trừ phi bước qua xác của cô.

“Tôi có trả tiền sinh hoạt mà.” Anh đi về trước một bước, sau đó liền bị Bàn Tử Lê lôi lại, không thể đi tiếp.

Bàn Tử Lê hai tay ôm eo của anh, dù thế nào cũng muốn ngăn cản.

“Cô đang làm gì thế?” Anh cười nói, cũng không phải đang đánh bóng bầu dục, có điều hiếm thấy cô chủ động như vậy, anh để cô ôm một chút cũng tốt.

“Anh mới là uống lộn thuốc.” Cô rầu rĩ nói, rõ ràng là anh cố ý muốn làm cô đau lòng chết mà, gần đây thái độ đối với cô không lạnh lùng xa cách thì là cao ngạo khó gần, động một chút là đem cô “sửa sang lại”.

Cô gái ngọc này bắt đầu to tiếng với anh rồi, không tệ, không tệ.

“Có phải anh còn tức giận chuyện lần trước đi xem phim?” Cô lén giương mắt nhìn anh, từ sau lần hẹn anh đi xem phim, người đàn ông này bắt đầu trở nên khác thường.

“Đúng.” Anh thản nhiên thừa nhận.

Khóe miệng hơi run run, vì “chuyện nhỏ” này mà cô bị ngược đãi suốt một tuần, cô buông anh ra, nhìn về mặt không biết vui hay buồn của anh, mím môi, “Tôi xin lỗi.” Cô thừa nhận đó là lỗi của cô, nhưng đàn ông gì mà thù dai như vậy chứ.

“Sau này cô còn lợi dụng tôi để kiếm tiền, tôi đây sẽ ‘báo đáp’ gấp hai lần.” Anh lạnh lùng cảnh cáo.

Chỉ cần Mạc Hạo Cấp nghĩ đến việc mình trở thành công cụ kiếm tiền, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Tôi cũng đâu có lời bao nhiêu đâu?” Là phân chia 5:5..., có tiền mọi người cùng kiếm mà! Anh không hề hiểu cô cực khổ kiếm tiền như thế nào.

“Cô còn muốn kiếm tiền!” Sắc mặt anh u ám, rất muốn bóp cổ cô.

“Không dám.” Cô cúi đầu, vội vàng cầu xin tha thứ.

“Thật sự biết sai rồi?”

“Ừ.” Dùng sức gật đầu, chỉ cần anh không sửa cô nữa, muốn cô nói gì cũng được.

“Tốt lắm, gạt công việc sang một bên, ngày mai theo tôi đi ăn cơm, xem phim.” Anh cũng không phải không biết tình biết lý, sẽ cho cô một cơ hội chuộc tội.

“Tại sao?” Cô không muốn lãng phí thời gian của cô ấy trò vô bổ đó!

“Cô có ý kiến?” Chỉ là muốn cô xem phim để chuộc lỗi, ngay cả chuyện nhỏ nhặt này cũng cảm thấy khó khăn, điều này làm cho anh rất nghi ngờ đâu là ý muốn thật lòng của cô.

“Được rồi...” Không tình nguyện nói, ai bảo cô đuối lý, “... Tiền xem phim và tiền ăn cơm...” Cô nhìn anh bằng đôi mắt chờ mong.

“Tôi trả.” Anh nhéo mặt của cô, tức giận nói.

* * *

“Bằng Tử Lê, cô mau đi thay bộ quần áo bình thường cho tôi.” Mạc Hạo Cấp kéo cô vào nhà, mở tủ quần áo của cô ra.

“Có chỗ nào không bình thường? Không phải chỉ là xem phim...” Nói rồi, cô cảm thấy cô ăn mặc cũng được mà, áo sơmi, quần jean, đơn giản lại thuận tiện.

“Một bộ cánh ra dáng một chút cô cũng không có?”

“Có, tôi cất rồi.” Chỉ có trường hợp chính đáng cô mới mặc, cô cất kỹ, để lúc nào quan trọng thì lấy ra.

“Đi thay.”

“Thưa ông Mạc, anh Mạc, cậu Mạc à, anh là hẹn với tôi, hay là hẹn với quần áo của tôi?” Thật là một gã phiền phức mà.

“Cô không mặc đúng ý tôi, tôi không ngại ở lại đây với cô đâu.” Anh không quen nhìn bộ dạng “không sao cả” của cô.

“Được rồi ~” Cô đẩy anh ra, “Vậy anh đợi tôi chút.”

“Tóc cũng vậy, không được tùy tiện buộc lên như vậy.” Anh ở ngoài cửa nhắc nhở.

20’ trôi qua, Bằng Tử Lê không cam tâm đến trước mặt Mạc Hạo Cấp, cô thay áo vải tơ, bên trong mặc áo dây nhỏ, bên dưới mặc váy bò đi boots thấp cổ, tóc được buộc lại, lộ ra cái trán, cả người thoát nhìn hoạt bát đáng yêu.

“Được rồi chứ?” Cũng may cô có mua vài bộ quần áo “hào nhoáng”, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Mạc Hạo Cấp nhìn chằm chằm vào trang phục của cô, nhếch môi.

“Sao vậy?” Không có vấn đề gì chứ?” Cô cúi đầu nhìn mình, rõ ràng không tệ mà!

“Đi thay lại bộ vừa rồi.” Hai chân thon dài của cô lộ ra như vậy, rõ ràng là muốn hấp dẫn ánh mắt của đàn ông mà.

“Nè, đừng lộn xộn nha.” Cô bĩu môi, cô không có nhiều thời gian ở đây cãi cò với anh nha.

“Nhanh đi thay.” Anh đẩy cô đi vào, “Cô không thay thì tôi giúp cô thay đó!”

Bên trong truyền đến mắng chửi của cô, Mạc Hạo Cấp nhớ tới trang phục của cô, nhin không được lắm bầm.

Thì ra cô gái ngốc này gầy như vậy, nhưng dáng người cũng không tệ lắm.

“Có thể đi chưa?” Bằng Tử Lê nổi nóng đẩy cửa ra, trừng mắt nhìn tên nhàm chán kia.

Anh nhẹ gạt đầu, trang phục lúc này của cô an toàn hơn nhiều, “Bộ quần áo vừa rồi của cô chỉ có thể mặc ở trong nhà.” Anh ngang ngược nói.

Cô chẳng muốn tiếp lời, hoàn toàn không muốn để ý tới anh.

Hai người đến rạp chiếu phim, mua vé, Bằng Tử Lê chịu đựng, cố xem cho xong, đến khi hết phim, cô còn chưa kịp ngáp, đã bị Mạc Hạo Cấp kéo đi.

“Chán lắm sao?” Anh cúi đầu nhìn vẻ mặt ủ rũ của cô, đưa cô đi xem phim tình cảm quả là sai lầm.

“Có một chút.” Cô muốn ngủ gục luôn, nếu không phải anh ta ở bên cạnh làm ồn, cô đã sớm đi gặp Chu công. (đi ngủ)

“Bây giờ đi ăn cơm nha!” Anh rất tự nhiên nắm tay của cô, tìm một nhà hàng Trung Quốc truyền thống.

Bàng Tử Lê không rút tay lại được, đành phải ngoan ngoãn đi theo anh đi vào trong: phục vụ dẫn vào chỗ ngồi, Bàng Tử Lê gật gù, chờ cơm được dọn lên bàn, lúc này cô mới mỉm cười sung sướng.

“Bàng Tử Lê, cô muốn no chết hay sao?” Ánh mắt Mạc Hạo Cấp cứng chịu nhìn về mặt cô ăn uống ngon lành, nếu không phải đang sống chung với cô, nhất định anh sẽ nghĩ cô là dân chạy nạn.

“Ai cần anh lo!” Cô ăn bao nhiêu thì sẽ được lợi bấy nhiêu, tốt nhất là một bữa này có thể thay hai bữa cơm.

“Ăn xong cô còn muốn đi đâu nữa không?” Anh chống cằm nhìn cô. “Về nhà.” Sau đó nằm im, cho thức ăn từ từ tiêu hóa.

Mạc Hạo Cấp nghe vậy, tâm trạng lại trở nên u ám hơn bao giờ hết, giọng điệu cũng khó chịu, “Cô phải đi tiếp!” Lần đầu tiên hẹn hò, bạn gái không nhiệt tình, làm tâm trạng của anh rất xấu.

“Tôi còn chưa ăn xong, đừng lãng phí được không!” Cô chưa nhận ra tâm trạng ông chủ Mạc cực kì không tốt, nhanh chóng gấp thức ăn trên bàn, miệng đang ăn vẫn không quên răn dạy anh.

“Có phải là chỉ có tiền, mới có thể khiến cho cô hứng thú?” Anh chua chát hỏi, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào cô.

“Đúng vậy.” Cô thản nhiên thừa nhận, liếm môi, lại gấp một món ăn, rất biết hưởng thụ nhắm mắt lại.

“Vậy cô và tôi kết hôn đi!” Anh nghiêm túc nói.

Cô hoang mang mở mắt ra, cẩn thận quan sát sắc mặt anh, anh ta đang nói cái gì?!

“Tôi cho cô một trăm ngàn, cô kết hôn với tôi đi!” Thấy trong đôi mắt cô cuối cùng cũng có sự tồn tại của anh, lúc này anh mới thỏa mãn nở nụ cười.

6. Chương 6

“Phụt ——” Thức ăn trong miệng Bàng Tử Lê phun ra ngoài, kết hôn?!

“Không phải cô rất yêu tiền sao?” Vậy anh sẽ dùng tiền mua một vị trí trong tim cô.

“Đúng.” Cô gật đầu, nhìn anh nói: “Nhưng không phải đến mức này.” Cái này và bán thân có gì khác nhau đâu?

“Cho nên câu trả lời của cô là?”

“Tôi không muốn.” Cô trợn trừng mắt nói.

Anh giận tái mặt, kết hôn với anh gì không tốt?

“Tại sao lại muốn kết hôn với tôi?” Cô lờm anh, với điều kiện của anh, không cần một trăm ngàn cũng lấy được vợ mà?

“Bởi vì tôi muốn, không muốn thì thôi vậy.” Anh nhún nhún vai, như là chỉ thuận miệng hỏi một chút.

“Là giả vờ kết hôn sao?” Ánh mắt của cô sáng ngời, sao cô lại quên chuyện này chứ, lần trước anh ta không chịu được vì người nhà bắt đi xem mắt nên mới đồng ý giả bộ quen nhau với cô.

“Tôi nói, cô không muốn thì thôi.” Anh nham hiểm không có trực tiếp phủ định.

“Sau này sẽ ly hôn sao? Tôi đồng ý, đồng ý.” Cô lập tức gật đầu.

“Cô chắc chắn?”

“Đây phải là tôi hỏi anh chứ?” Một trăm ngàn mua cuộc hôn nhân giả? Anh chắc chắn chứ? Hơn nữa trước đó cô còn hứa với bà Mạc sẽ không có gì với con trai bảo bối của bà, nếu như bọn họ kết hôn, chẳng phải sẽ bị phát hiện sao?

“Hay là quên đi.” Anh suy nghĩ một chút, như là nghe theo lời của cô bỏ đi ý định trong đầu.

“Ai — yên tâm, sau này tôi sẽ không làm phiền tới anh, kí đơn ly hôn cũng không sao.” Cô vội vàng cam đoan.

Anh nhìn cô đang phấn chấn, cảm giác mình thật là tiểu nhân (kẻ bỉ ổi), lại dùng đến cách này mới lừa cười được bà xã, nhưng đối tượng là Bàn Tử Lê, anh mới bất chấp mọi thứ.

Cô muốn tiền, vậy anh sẽ cho cô tiền, nhưng mà cô phải ở bên cạnh anh, ai bảo cô gái ngốc nghếch này lại vừa ý anh như vậy.

* * *

“Vô lý!” Ông Mạc nổi giận vỗ bàn thật mạnh, trừng mắt nhìn hai người đứng trước mặt.

“Bác Mạc, cháu và Hạo Cấp là thật lòng yêu nhau.” Bàn Tử Lê cầm khăn giấy hít mũi, không khỏi nghĩ đến cảnh tượng thời cổ đại thiếu gia và nha hoàn vụng trộm yêu nhau.

“Con muốn kết hôn với cô ấy.” Mạc Hạo Cấp ôm Bàn Tử Lê, giọng điệu kiên định.

“Cô gái này không được!” Cô giống loại phụ nữ chuyên nịnh bợ, không có tư cách đi vào cửa chính nhà họ Mạc, ai ~ mất nhìn của con trai thật làm cho ông thất vọng.

“Cháu không tốt ở chỗ nào, cháu sẽ sửa.” Bàn Tử Lê cắn chặt môi, buồn rầu nói, ra dáng cô bé đáng thương.

“Chuyện gì vậy? Chuyện gì?” Bà Mạc đi vào phòng khách, “Làm gì lớn tiếng như vậy?”

“Hạo Cấp nói muốn kết hôn với cô gái này!” Ông Mạc uống một ngụm trà lớn, vẫn không cách nào dập được lửa giận trong lòng.

“Phải không?” Bà Mạc ngạc nhiên nhìn Bàn Tử Lê, bà có cảm giác con mình đối với cô gái này hơi đặc biệt, chỉ là không nghĩ tới hai người phát triển nhanh chóng như thế.

“Mong rằng bác gái tác thành.” Bàn Tử Lê nói ra câu này thì vội vàng che miệng, thiếu chút nữa cười lớn, cũng không phải là diễn kịch cổ trang, cô vẫn vẽ làm gì chứ.

Mạc Hạo Cấp nhìn Bàn Tử Lê diễn cực kỳ vui vẻ, nhin không được véo nhẹ bên eo cô, nhắc cô không cần nhập vai quá mức như vậy.

“Kết hôn là chuyện tốt, khi nào thì muốn qua nhà gái cầu hôn?” Bà Mạc gạt đầu, con trai thích là tốt rồi, bà không ý kiến nhiều.

“Cô ta không được.” Giọng ông Mạc oang oang biểu thị ông không hài lòng.

“Là ông lấy vợ, hay là con trai lấy vợ?” bà Mạc không vui nhìn chồng, khó khăn lắm con trai mới muốn yên bề gia thất, nhưng ông vẫn muốn làm ngược lại là sao.

“Muốn cưới thì cưới, dù sao ngày thành hôn, tôi sẽ không đến dự.” Ông Mạc không kiềm được giận tức, đi vào phòng sách.

“Đừng để ý ông ấy, ông ấy chỉ nói nhảm thôi.” Bà Mạc lắc đầu, gọi quản gia tới dẫn dò.

“Này, như vậy được sao?” Bàn Tử Lê lén giương mắt, nhìn bộ mặt không cảm xúc của Mạc Hạo Cấp.

Cô nghĩ rằng anh muốn để gia đình yên lòng mới kết hôn với cô, chỉ là bây giờ nhìn thái độ của ông Mạc, quan hệ cha con của họ càng trở nên căng thẳng, ừ ~ hình như cô không phải nàng dâu lý tưởng.

Mạc Hạo Cấp đột nhiên lấy khăn giấy, nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng lau vệt nước mắt còn dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Bàn Tử Lê bị hành động bất ngờ của anh hù dọa, giật mình nhìn anh.

Cô thấy anh nhẹ nhàng, ánh mắt và nụ cười dịu dàng, nuốt nước miếng, hôm nay cô mới phát hiện, ngoại trừ bề ngoài anh đẹp hơn cô, ngay cả lông mi cũng dài hơn, cong hơn của cô.

Nếu như anh không nói gì, lần kết hôn giả này cô có thể sẽ ỷ lại vào anh! Bàn Tử Lê đột nhiên có ý xấu nghĩ như vậy.

“Cô Bằng, cô đến xem cái này.” Bà Mạc như nghĩ đến chuyện gì, hưng phấn cầm lấy ống đựng bút trên bàn, “Đây là lần trước tôi đến nhà cô nhìn thấy, sau đó cũng lấy một ít ống hút dán lên, cô xem tôi làm có được không?”

Bằng Tử Lê sợ tới mức lui về phía sau, chột dạ muốn giữ khoảng cách với Mạc Hạo Cấp, thấy ánh mắt không vừa lòng của anh, thậm chí giả như không nhận ra.

“Cô Bằng?” Sắp kết hôn còn thẹn thùng như vậy, Bà Mạc mỉm cười nhìn hai người bọn họ đùn đẩy lẫn nhau, trong lòng cảm thấy rất an ủi.

“À? Ống đựng bút sao? Để cháu xem.” Bằng Tử Lê cầm ống đựng bút, cười gượng: “Dán rất được.” Bà Mạc không có việc gì tự nhiên bắt chước cô làm ống đựng bút bằng ống hút để làm gì?

“Lần trước đến nhà cô làm phiền, tôi thấy có nhiều đồ vật rất thú vị, hôm nào cô dạy tôi, khi rảnh rồi tôi có thể làm thử xem.”

“Được ạ.” Sở thích của bà Mạc đúng là đặc biệt, không giống những quý bà khác.

“Tôi sẽ xem cô như con gái, Hạo Cấp nhà chúng tôi giao cho cô.” Bà Mạc đến bên cạnh cô, nắm tay của cô vỗ nhẹ, nhìn cô bằng ánh mắt nhân từ và yêu thương.

“Dạ.” Bằng Tử Lê cười cứng ngắc, trong lòng nặng trĩu, cô bắt đầu cảm thấy không biết lựa chọn của mình có chính xác hay không, bà Mạc muốn giao con trai bảo bối cho cô...

“Tôi đi dỗ ngọt lão già đó một chút, cô và Hạo Cấp ở đây nói chuyện, buổi tối ở lại ăn cơm, tiện thể bàn việc hôn nhân, được không?”

“Vâng.” Bằng Tử Lê ngoài mặt mỉm cười, trong lòng lặng lẽ thở dài.

“Sao vậy?” Mạc Hạo Cấp nhìn ra tâm trạng của cô có vẻ không tốt.

“Tôi cảm thấy lương tâm bất an.” Bà Mạc đối xử với cô tốt như vậy, cô lại lừa theo con trai của bà lừa gạt bà. “Hay là chuyện này thôi đi!”

“Cô không cần một trăm ngàn nữa?” Anh nhướn mày, cho rằng cô chỉ từ bỏ được vài ngày.

“Không cần.” Một trăm ngàn tuy là con số lớn, tiền thì có thể kiếm lại, nhưng tình cảm không thể lấy lại được, cô không muốn nhìn thấy bà Mạc đau lòng.

“Tôi bảo đảm, không có vấn đề.” Anh cười mỉm, chỉ cần cô chịu ngoan ngoãn phối hợp..., tất cả sẽ như kế hoạch của anh, thuận lợi tiến hành.

“Anh chắc chắn?” Cô nhìn anh với vẻ mặt nghi ngờ.

Anh khoát tay muốn cô đi tới, cô đến trước mặt anh, chưa đầy một giây, bị anh ôm vào lòng.

“Này, anh làm gì thế?” Cô giãy dụa, cô chỉ nói giả kết hôn với anh, không nói là sẽ cho anh sàm sỡ.

“Có người nhìn.” Anh nhỏ giọng thì thầm bên tai cô.

“Thật sao? Ở đâu?” Cô ngẩng đầu, chỉ là bị ôm trước ngực anh, thân mật dựa vào anh.

“Nói nhỏ thôi.” Đường nhiên là giả rồi.

“Này, anh lừa cha mẹ như vậy không thấy cắn rứt lương tâm sao?” Cô căng thẳng, không quen bị đàn ông ôm như vậy.

“Chỉ cần cô ngoan ngoãn phối hợp, hết thấy sẽ không có vấn đề.” Anh nhẹ vỗ về tóc cô, dịu dàng trấn an.

“Được rồi!” Cô nhắm mắt lại. “Còn lâu không?”

“Không biết.” Tất cả phải xem tâm trạng của ông chủ như anh.

“Này, tôi nghe thấy nhịp tim của anh đó!” Đập mạnh thật nha.

... Cô gái này, xem anh là cái gì vậy?

“Tại sao phải cho cha mẹ tôi biết?” Bàng Tử Lê lười biếng dựa vào gối ôm, tròn mắt nhìn ‘đạo diễn hôn lễ’ Mạc Hạo Cấp.

“Nhà gái không có họ hàng thân thuộc, cô muốn người khác nghĩ như thế nào?” Anh liếc xéo cô, thật là câu hỏi ngu ngốc!

“Để người khác không suy nghĩ linh tinh sao?” Cô nhăn nhăn cái mũi nhỏ. “Tôi không hiểu, cuối cùng đều ly hôn, vì sao không đi đăng kí? Còn làm nhiều chuyện phiền phức như vậy.”

Bởi vì anh muốn cho cô một kỉ niệm đẹp, dù cho người trong cuộc không biết đây là hôn lễ duy nhất của cô, Mạc Hạo Cấp nhìn cô, không có cách nào nói ra nguyên nhân thực sự.

“Cậu Mạc à, chúng ta đi đăng ký thôi là được rồi.” Cô cười nịnh nọt, tha thiết nhìn anh.

“Cô muốn có một trăm ngàn thì ngoan ngoãn nghe theo là được rồi.” Anh lười phải suy nghĩ lí do giải thích rồi, lấy tiền chặn miệng của cô cho xong.

“Biết rồi, biết rồi.” Cô rất muốn cướp cây bút trên tay anh, sau đó lớn tiếng nói, cô mặc kệ! Nhưng chuyện bây giờ, cô là tên đã trên dây, không bắn đi không được!

“Chủ nhật này sẽ đi chọn áo cưới.” Anh lật lịch làm việc ra.

“Ai...” Cô rầu rĩ than thở.

“Chọn áo cưới xong, sẽ đi ăn cơm.” Mặc kệ cô than thở thật tội nghiệp, anh muốn cô phải tham dự toàn bộ hành trình này.

“Tùy ý...” Vốn dĩ bây giờ cô không có khả năng từ chối mà.

“Còn nữa, sau khi kết hôn phải đến chỗ tôi ở.” Anh nhìn vẻ mặt uất ức của cô, cứng rắn nói.

“Còn muốn dọn nhà sao?” Cô bất mãn nhàu mày.

“Như vậy cho an toàn, chẳng lẽ cô muốn bị phát hiện?” Dù bận anh vẫn ung dung hỏi.

“Tiền của anh thật là khó kiếm đó!” Cô oán trách, tức giận dùng chân đá lưng của anh. “Anh tự quyết định là được rồi, không cần hỏi tôi.”

“Không được! Đây cũng là việc của cô.” Anh bắt lấy cái chân đá loạn của cô, “Ngày mai đến nhà cô cầu hôn trước.”

“Được được được, dù sao càng nhanh càng tốt, tôi không có ý kiến, anh buông ra đi ~~” Cô cam chịu nói.

“Tuần trăng mật cô muốn đi đâu?” Tay anh sờ ngón chân của cô, ngón chân cô rất ngắn, trông thật buồn cười.

“Còn phải đi tuần trăng mật sao? Đây, tôi nhột!” Cô nhin không được bật cười, gã này đang đùa chân của cô, thật là chán mà.

“Đương nhiên.” Anh nắm lấy gót chân của cô, kéo cả người cô đến bên cạnh.

“Hay là anh đi đi, tôi sẽ ngoan ngoãn đợi ở nhà.” Một tay cô chống sàn nhà, chân vẫn bị tên xấu xa kia túm lấy, tay còn lại giơ lên bảo đảm.

“Không được!” Anh nghiêng mình về phía trước, vỗ mặt của cô, “Cô không muốn đi chơi sao?”

“Sẽ tốn nhiều tiền hơn.” Ngoạn vật tang chí (ham chơi mất cả ý chí), cô phải có ý thức về những ngày tháng gian nan khổ cực.

“Cô không nói, tôi sẽ tự chọn địa điểm.”

“New Zealand, tôi muốn đi New Zealand.” Cô vội vàng vỗ vỗ cánh tay của anh.

“Vậy New Zealand! Cô muốn đi lúc nào?”

“Tháng Mười Hai, tôi nghe nói ở đó đang là mùa hạ, thời tiết rất dễ chịu.” Cô có xem trên TV giới thiệu, phong cảnh ở đó làm cô nhớ mãi không quên.

“Biết rồi.” Anh vui vẻ nhìn cô.

“Lần đầu tiên tôi ra nước ngoài đó!” Cô vui vẻ nhào qua, đẩy ngã anh.

“Bằng Tử Lê, cô thật ồn ào.” Hai tay anh vòng quanh eo cô, giống như bị lấy nhiễm không khí vui vẻ của cô, khoe miệng khẽ nhếch lên.

“Ra nước ngoài phải chú ý điều gì? Phải đem theo những gì?” Mặt cô đỏ bừng hỏi anh.

“Cô chỉ cần chú ý đến mình là được rồi.” Cô không biết chăm sóc bản thân, làm cho người ta lo lắng.

“A ~~” Cô cúi đầu nhìn, lúc này mới thấy mình đang thân mật nằm trên người anh, gương mặt chống lại đôi mắt sâu thẳm của anh, tim cô đập nhanh hơn, trực giác muốn né tránh ánh mắt nóng bỏng kia.

“Sợ?” Anh châm chọc.

“Ai sợ!” Cô lập tức đối diện đôi mắt đen của anh, cố gắng trừng mắt nhìn anh.

“Thả lỏng một chút.” Anh nhẹ nhàng vuốt mặt của cô, cô gái này vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu.

Tầm mắt cô dời qua đôi môi khẽ nhếch của anh, tay bất giác chạm nhẹ vào, nhớ tới nụ hôn ngoài ý muốn lần trước, ngây ngốc hỏi, “Có thể thử không?”

“Có thể.” Anh cười với cô.

Cô từ từ cúi đầu xuống, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng áp lên môi anh, vài giây sau, cô ngẩng đầu, “Vì sao lại không có cảm giác gì?”

“Đó là bởi vì cô không nghiêm túc.” Mạc Hạo Cấp khàn khàn nói, sau đó ấn đầu cô xuống, hôn lên môi cô, mút lấy cánh hoa, “Mở miệng ra.”

“A?” Anh ta nói gì vậy?

Anh thừa dịp, đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng của cô; cô nhắm mắt lại, ôm lấy vai anh, e lệ thử đáp lại.

Cô thích hơi thở anh, cô mê mang nghĩ.

“Có tiến bộ.” Anh không đành lòng rời khỏi môi cô, hôn lên gương mặt ửng hồng của cô.

Nghĩ đến nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi, Bằng Tử Lê như bị sét đánh trúng, cô vội vàng đẩy anh ra, không thể tin được mình vừa làm một chuyện ngu xuẩn, cô chạy về phòng, cầm ví tiền, ra về bình tĩnh trở lại phòng khách. “Tôi xin lỗi, đây là tôi bồi thường cho anh.” Hai tay đưa ra tờ một trăm.

“Cô muốn dùng tiền đuổi tôi đi sao?” Sắc mặt của anh trầm xuống, rõ ràng cô muốn làm anh tức chết mà!

“Tôi xin lỗi.” Cô ngượng thùng cúi đầu, lần này là cô chủ động, ai ~~ cô thật muốn tìm cái hố chôn mình vào.

Nhất định bây giờ anh đang nghi ngờ sự “chuyên nghiệp” của cô đây mà, cô sao có thể bởi vì một lúc ý loạn tình mê (mê muội) mà ra tay với khách hàng!

“Cô tới đây.” Anh không hài lòng túm lấy tay.

“Không.” Cô sợ mình lại không cẩn thận bị anh quyến rũ như lúc nãy, lau súng cướp cò (gặp chuyện ngoài ý muốn) thì nguy.

Không sao, vậy anh đi tới cũng được, “Cô biết mình làm sai chuyện gì không?”

“Tôi không phải cố ý muốn hôn anh.” Cô nhỏ giọng giải thích.

“Cô muốn dùng tiền đuổi tôi đi!” Anh nhìn chằm chằm cô nàng đang chột dạ, khuôn mặt đẹp trai áp sát, “Hơn nữa cô lại chỉ đưa một trăm đồng.” Tình cảm của anh rã như vậy sao?

“Vậy anh muốn bao nhiêu?” Cô thừa nhận dựa vào kỹ xảo của anh, một trăm đồng là hơi ít.

“Con người tôi dễ nói chuyện lắm.” Ánh mắt của anh không có ý tốt, anh nên “xử lý” cô như thế nào, mới có thể dập tắt ngọn lửa lớn trong lòng anh?

“...” Mặc dù trong lòng không đồng ý lời anh nói, nhưng dựa vào tình huống hiện giờ, cô chỉ có thể im lặng.

“Để cho tôi hôn lại.” Anh kéo cô đến, nâng cằm cô lên, lần nữa che lại cái miệng nhỏ của cô.

Anh dùng tất cả mọi thứ để hấp dẫn cô, không tin cô có thể thờ ơ như vậy.

* * *

Cô kết hôn!

Bàn rộn hơn một tháng qua, cuối cùng cô đã kết hôn.

Bàng Tử Lê nằm trên giường nhìn lên trần nhà, nhớ tới lời thề của Mạc Hạo Cấp trước mặt mọi người, lòng cảm thấy rầu rĩ.

Anh nói anh sẽ dùng tất cả để chăm sóc cô, bảo vệ cô; rõ ràng là giả dối, mà anh lại nói như thật vậy, đúng là vua nói dối mà, nếu không biết rõ kế hoạch của anh, chút nữa cô cũng bị gạt rồi.

“Làm gì mà ngơ ra vậy?” Mạc Hạo Cấp vấp phòng, thấy cô lơ đãng nằm trên giường.

“Không nghĩ được vài chuyện mà thôi.” Cô đứng dậy, thấy anh cởi cúc áo sơ mi, cô xấu hổ nhắm mắt lại.

“Xấu hổ cái gì?” Anh cười hỏi, thì ra cuối cùng cô cũng có chút cảnh giác của phụ nữ.

“Đâu có.” Cô liếc nhìn anh, “Anh còn không mau đi tắm đi.” Trên người còn có mùi rượu nữa, hơi muốn chết!

“Em gấp gì chứ? Anh đây phải đi tắm.” Anh mập mờ cười.

Thấy Mạc Hạo Cấp cười lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên âm thầm nguyên rửa, xem ra tâm trạng của anh ta thật tốt!

Giống như cô, bây giờ vẫn thấp thỏm không yên, sợ lúc nào đó không cẩn thận, bị người khác phát hiện “chuyện tốt” của bọn họ.

Cô bức bối lấy sổ ghi chép ra, bắt đầu tính xem nên dùng một trăm ngàn như thế nào, lúc này mới lộ ra nụ cười đầu tiên của buổi tối nay.

Bàng Tử Lê thỉnh thoảng cười thầm, dần dần cơn buồn ngủ kéo đến, cô mỉm cười nhìn những con số trên sổ ghi chép, mí mắt càng lúc càng nặng, cuối cùng không ngăn được cơn buồn ngủ, ngủ quên luôn.

Mạc Hạo Cấp ra khỏi phòng tắm, thấy Bàng Tử Lê nằm trên giường, tay vẫn cầm máy tính, trên mặt còn có nụ cười ngọt ngào, anh nhẹ nhàng lấy máy tính khỏi tay cô, nhìn khuôn mặt ngủ say của cô, tim bỗng thấy nhộn nhạo, cúi đầu hôn lên môi cô.

Anh nằm trên giường, tay chống cằm, ánh mắt dịu dàng tươi vui. “Bà xã à, tân hôn vui vẻ.”

Bàng Tử Lê thoải mái nằm áp sát vào người anh, lẩm bẩm một tiếng, như là đáp lại lời của anh.

Bàng Tử Lê mơ màng mở hai mắt ra, khuôn mặt đẹp trai gần sát, cô giật mình, nhìn thấy hai cánh tay của anh đang giữ chặt lấy cơ thể cô.

Cảnh giác cúi đầu kiểm tra quần áo của mình, vẫn còn trên người, trong mắt anh, chắc là cô không có chút sức hấp dẫn của con gái rồi! Cô nghĩ.

“Này, dậy đi.” Cánh tay của anh đã đủ nặng rồi, người đàn ông này lại coi cô như gối ôm vậy.

“A?” Giọng nói khàn khàn của Mạc Hạo Cấp không vừa lòng vang lên.

“Tỉnh dậy đi.” Cô giãy khỏi sự kiềm chế của anh, học cách nhéo mặt của anh, lén cười, đây là giúp cô tìm được cơ hội trả thù rồi nha? Ha ha ha!

Anh xoay người một cái, đem cô đặt dưới thân. “Cô gái ngốc nghếch, em muốn chết hả?”

“Thực xin lỗi.” Cô cười khanh khách không ngừng. “Anh nặng quá, có thể đè chết tôi đó!”

“Đè chết bà xã, ai bồi thường cho anh?” Anh thì thầm bên tai cô.

“Nói như thật vậy.” Cô rụt vai lại, cảm thấy nóng ran, là anh cố ý nói những lời không đàng hoàng..., hại tim cô đập thành thịch.

“Bữa sáng em muốn ăn gì?” Anh đứng dậy, kéo cô dậy theo, hơi buông tay, thấy cô lại muốn ngã xuống giường, vội ôm lấy cô.

Thật là cô gái lười biếng không có xương mà, anh ôm cô đến toilet, “Em đánh răng rửa mặt trước.” Sau đó đóng cửa lại.

Bàng Tử Lê rửa mặt xong ra khỏi phòng ngủ, cẩn thận nhìn chung quanh, tối qua cô quá mệt mỏi, hôm nay mới có cơ hội nhìn ngắm cách bố trí trong căn hộ này, thích thú sờ mó những đồ dùng trong nhà, vừa nhìn là biết bộ bàn này có giá trị không nhỏ.

Nhà người có tiền nha...

“Em ở không quen sao?” Anh thấy cô bận rộn quan sát từ trong ra ngoài, cảm thấy rất thú vị.

“Không quen.” Cô vẫn muốn ở căn nhà ọp ẹp hồi trước, ở đây, cô không thể tập trung làm việc.

Có người sẽ phơi túi nilon trên ban công của nơi ở cao cấp này sao? Có người sẽ treo móc sắt trên quầy rượu bằng đá cẩm thạch sao? (em chém đó, quỳ = cái quầy, em đoán là quầy rượu trong nhà bếp)

“Ở lâu sẽ quen.” Không quen cũng phải đợi từ từ quen. “Chúng ta ra ngoài ăn sáng, em mặc áo khoác vào, bên ngoài hơi lạnh.”

Cô về phòng, cầm áo khoác mặc vào, “Này, tôi phải ở bao lâu? Khi nào thì chúng ta ly hôn?” Cô mím môi hỏi, chưa đến một ngày, cô đã bắt đầu muốn đi khỏi đây rồi.

“Một thời gian nữa rồi nói.” Anh đến trước mặt cô, kéo khóa áo lên giúp cô.

“Chính xác là bao lâu?” Cô gạn hỏi, không thích câu trả lời không rõ ràng của anh.

“Chờ khi anh cảm thấy thích hợp.” Cô gái này, ngay sau đêm tân hôn đã hỏi khi nào ly hôn, thật khiến cho người ta nổi nóng mà.

“Vậy anh gửi một trăm ngàn vào tài khoản của tôi được không?” Khóe miệng của cô cong cong, mở to mắt nhìn anh.

“Không.”

“Chúng ta đã nói rồi, anh nuốt lời?” Cô đá anh, nếu anh dám nuốt lời, chắc chắn cô sẽ quậy phá anh tới nghiến trời lệch đất, cho anh muốn ly hôn cũng không được.

“Anh không nuốt lời.” Dù sao đã thành vợ chồng, tiền của ai còn phân biệt sao?

“Anh ra thang máy trước, tôi quên điện thoại, anh chờ tôi một chút nha.” Bàng Tử Lê vội vàng quay lại phòng ngủ.

Mạc Hạo Cấp đi tới cửa, cửa vừa mở ra, đúng lúc nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang định nhấn chuông cửa.

“Xin chào, tôi muốn tìm Bàng Tử Lê!” Hà Dịch Nhật thấy cửa đột nhiên mở ra, sợ hết hồn, hơi căng thẳng nhìn Mạc Hạo Cấp, Tử Lê nói cô ấy ở đây, sao ở đây lại là một người rất đẹp trai vậy?

“Cậu là ai?” Mạc Hạo Cấp thấy người đàn ông lạ, cảm giác người này quen quen, lại không nhớ nổi là gặp ở đâu.

“Tôi là bạn trai cô ấy.”

Trên bàn gỗ bày hai phần ăn sáng của hai người, một nam một nữ ngồi đối diện, người nam sắc mặt khó coi không nói lời nào, người nữ thì dè dặt ăn từng miếng một, mặc dù sợ, nhưng lấp đầy cái bụng vẫn quan trọng hơn.

“Ăn ngon lắm ha?” Người đàn ông miễn cưỡng nói.

“Ai — Cũng được....” Bàng Tử Lê cười hỏi: “Anh không ăn sao?” Cô có thể lấy phần đó làm cơm trưa.

“Ăn không vô.” Anh giận no rồi, liếc xéo cô, “Người đàn ông kia là ai?”

“Cậu ta là Hà Dịch Nhật, là đồng nghiệp của tôi.” Cô nhanh chóng trả lời.

“Cậu ta nói là bạn trai em.” Mạc Hạo Cấp nghiến răng nói ra ba chữ kia.

“Không phải, hiểu lầm, hiểu lầm.” Cô gượng cười, cũng quên là có chuyện này.

“Đây chẳng qua là công việc.” Kỳ quái? Sao cô cảm thấy anh vô cùng ghen tức?

“Là giả?”

“Đúng, gần đây Tiểu Nhật bị một cô khách quen bám lấy, tôi hứa giả làm bạn gái của cậu ấy, để vị khách kia hết hy vọng.”

“Nghề phụ của em cũng nhiều thật đó!” Anh ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô.

“Vì cuộc sống thôi...” Cảm giác cơn tức giận của anh tiêu tan một chút, miếng cơm cô ăn cũng lớn hơn.

“Không được giúp cậu ta! Bảo cậu ta tìm người khác giúp.”

“Không được, tôi đã đồng ý giúp người ta rồi.” Cô là người coi trọng chữ tín, sau này cô còn muốn dựa vào đó mà lấy chút danh tiếng.

“Em đã là bà xã của anh, không được phép giả làm bạn gái người khác.”

“Không phải, đó chỉ là giả.” Thấy từ bà xã anh nói tự nhiên như vậy, đúng là một diễn viên tài năng mà!

“Em làm như vậy sẽ gây phiền phức đến anh, nếu lỡ có người nhìn thấy, em nghĩ phải giải quyết như thế nào?” Anh thấy cô dối với chuyện kết hôn của bọn họ rất hơi hợt, chỉ coi như chuyện ứng phó cho xong.

“Tôi rất cẩn thận, sẽ không bị phát hiện.” Cô cố gắng làm yên lòng anh.

“Không được.” Không bàn bạc gì nữa.

“Tôi đã hứa với cậu ta, hơn nữa cậu ta đã thanh toán tiền rồi; mà anh ngay cả khoản đầu tiên cũng chưa đưa cho tôi, chờ anh thanh toán xong, chúng ta bàn lại chuyện này.” Trên mặt cô viết bốn chữ “siêu cấp thực tế”.

“Em muốn bao nhiêu?” Cô gái này đúng là nhất quyết thấy tiền mới làm việc mà!

“Năm trăm vạn, chờ sau khi ly hôn, thì anh đưa tôi năm trăm vạn nữa.”

“Anh đã nói rõ với em rồi mà.” Anh vốn định một thời gian nữa mới cho cô biết, nhưng theo tình hình hiện giờ thì, anh phải nói cho rõ ràng, “Cả đời anh cũng sẽ không ly hôn với em.”

“Nè, không vui chút nào.” Khóe miệng của cô giật giật.

“Anh không phải người hay nói đùa, em đã gả cho anh, thì hãy ngoan ngoãn làm vợ của anh.” Anh ngồi bên cạnh cô, vỗ vỗ khuôn mặt đang đơ ra của cô.

“Không phải là kết hôn giả sao?” Cô chưa xót hỏi.

“Anh có nói là kết hôn giả sao?” Anh hỏi lại cô.

“Nhưng... Chính anh cũng không phủ nhận!” Trán của cô bắt đầu đổ mồ hôi, tim đập mạnh.

“Anh quên nói thôi.” Anh cười như là rất hối tiếc vậy.

“Tôi lập tức đi giải thích với người nhà.” Cô lăm bắm một mình, tất cả vẫn còn kịp chứ?

“Bọn họ sẽ cho rằng là vợ chồng cãi nhau, là em đang giận dỗi.” Anh nhìn thẳng vào cô, “Em nghĩ bọn họ sẽ tin lời nói dối này sao?”

“Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?” Cô kêu lên thảm thiết, gương mặt nhìn anh: “Tôi có làm gì có lỗi với anh sao?”

A! Có... Cô rất nhiều lần xung đột với anh, mới có thể rơi vào kết cục hôm nay.

“Gả cho anh có gì không tốt? Em vẫn có thể sống cuộc đời em muốn, chẳng qua thân phận em là người có chồng mà thôi.”

“Tôi thật sự đã kết hôn rồi...” Cô vẫn đang bị sốc nặng, không ngờ cô sống khôn khéo hai mươi lăm năm rồi, nhưng đang ở thời kì tươi đẹp nhất của đời người lại lơ mơ đem mình gả đi.

“Đúng, chúc mừng em.” Anh cuối đầu hôn lên mặt cô.

Bàng Tử Lê ôm mặt, hoảng sợ nhìn anh.

“Anh hôn bà xã mình thì có gì không đúng sao?”

Cô không cách nào bác bỏ hành vi vừa rồi của anh, bởi vì cô thật sự là bà xã của anh, đầu óc rất rối loạn, bây giờ là ông trời muốn hại cô, cô nên làm thế nào cho phải?

“Chờ một chút.” Cô cố gắng làm mình tỉnh táo lại, “Có phải anh muốn ‘sửa chữa’ tôi nên mới kết hôn với tôi không?” Cô sẽ thành tâm xin lỗi anh, không biết anh có rủ lòng từ bi chừa cho cô con đường sống hay không.

“Không phải.” Anh nựng mặt của cô.

Tại sao lại không phải! “Vậy anh muốn lợi dụng tôi làm công cụ kiếm tiền của anh?” Mặt cô sáng ngời, bình tĩnh ra, ừ ~~ vậy anh còn rất thông minh.

“Không phải.” Đầu của cô đúng là biết tưởng tượng đó!

“Trời ạ! Anh đừng làm tôi sợ được không?” Cô lấy hai tay che mặt, “Anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Anh muốn cưới em.” Anh nhàn nhạt nói.

“Nhưng... Tôi không muốn gả cho anh!” Cô không đếm xỉa đến sắc mặt khó coi của Mạc Hạo Cấp, khóc thét lên.

7. Chương 7

Thật sai lầm...

Bàng Tử Lê ủ rũ ngồi trên giường, cô đi sai một bước, không nghĩ rằng lại mất hết tất cả!

“Em trốn trong phòng làm cái gì?” Mạc Hạo Cấp bắt đắc dĩ nhìn vợ mới cưới, cô đã suy nghĩ cả buổi trưa, nhưng cũng vẫn nghĩ không thông.

“Ly hôn đi!” Cô yếu ớt nói

“Đừng nói lấy nữa.” Thấy cô lúc nào cũng nói ly hôn, khiến anh không thể không bực bội.

Lúc này mới không phải nói lấy...”Đây là tội lừa gạt, tôi muốn báo cảnh sát.” Cô cảm giận, cảm thấy rất bất công.

“Cũng chỉ có em mới bị lừa.” Anh ngồi xuống bên cạnh, nhìn cô.

“Một trăm ngàn của tôi đâu?” Đã sai lầm rồi, cô muốn lấy tiền bồi thường trước, không biết có thể an ủi tâm hồn bị thương của mình hay không.

“Chúng ta là vợ chồng, tiền của anh là tiền của em, cho nên khoản tiền đó tạm thời anh sẽ giữ.” Nếu như lúc này đưa cô một trăm ngàn, không dám đảm bảo cô sẽ không ôm tiền chạy trốn.

Mặc dù hơi gian xảo, nhưng chỉ có thể làm như vậy.”Anh vốn dĩ không có tiền?”

Cô trừng mắt nhìn anh, ông Mạc đã nói sẽ không cho anh bất cứ thứ gì, tuy anh ta và anh Trọng Lương vừa mới mở công ty, nhưng lợi nhuận bao nhiêu cô đâu có biết, không phải là anh ta muốn cô nuôi anh ta chứ?

“Những chuyện này em không cần lo lắng.” Anh nhéo mặt của cô, xem cô có thể tỉnh táo lại không.

“Căn hộ này là của ai?” Không phải anh mạo nhận là đáng mày râu, giả vờ là mình mua nhưng thật ra là đi thuê chứ?

“Em yên tâm ở là được rồi, hỏi nhiều như vậy làm gì?” Anh nhìn vẻ mặt thay đổi của cô, tức giận nói.

Cho nên chẳng những cô không lấy được một trăm ngàn, còn vô tình đem gả mình đi, tương lai của cô ngoài việc tự lập và cố gắng vươn lên, còn phải nuôi thêm một con sâu gạo?!

Cuối cùng cô cũng biết cái gì gọi là ham món lợi nhỏ mất cái lợi lớn!

“Em bị sao vậy?” Thấy cô vô vô đầu, anh vội đỡ lấy cô.

“Nhức đầu quá, bị anh chọc giận đó.” Do anh gây nên còn dám hỏi cô bị sao vậy.

“Có đỡ hơn chút nào không?” Anh nhẹ xoa trán cô, hình như cô ấy tự gây áp lực lớn ỉn.

Cô lấy một tờ giấy ra, “Thu nhập một tháng của anh là bao nhiêu? Mang về được bao nhiêu?”

Cô phải suy nghĩ theo hướng tích cực, nói không chừng bởi vì người đàn ông này không quen sống khắc khổ, dần dà sẽ tự nhiên ly hôn với cô, nếu như vậy cuộc đời cô vẫn có chút hi vọng.

“Anh sẽ cố định đưa tiền chi tiêu trong nhà cho em, em không cần lo lắng.” Anh thấy cô bắt đầu tính toán đến chi tiêu của cuộc sống sau này, không khỏi vui mừng, cô gái này thật sự nhiệt tình và rất thực tế.

Anh sẽ đưa sao? Cô vốn không ôm hi vọng, “Chúng ta chuyển đến nơi lúc trước ở, không cần phải ở đây được không?” Cô thấy điều kiện và cách bày trí ở đây, nếu như cho thuê nhà, chắc là giá thuê sẽ rất cao.

“Chỗ đó em có thể cho thuê, anh không phản đối.” Cô gả cho anh, đương nhiên anh sẽ cho cô một cuộc sống thoải mái.

Nếu đến lúc nào đó hai người bọn họ thật sự ly hôn rồi, cô phải đi đâu? Cô không thể cắt đứt đường lui của mình được.

“Anh có muốn làm thêm không?” Dựa vào dáng dấp của anh, cô có thể giới thiệu anh đến quán bar làm việc.

“Không cần.” Anh lạnh lùng từ chối, cô gái này đến giờ vẫn chưa có ý định bỏ qua anh. Cuộc sống của cô chưa đủ phiền não sao mà cậu ấm này dám từ chối đề nghị của cô, đúng là vô tư lự mà! “Đến khi anh biến thành tên nghèo kiệt xác rồi, chớ có trách tôi không có nhắc nhở anh.” Cô hí hóp mắt, nhìn thẳng vào anh.

“Vậy cùng nhau nghèo đi!” Anh cười nhạt, không thềm để ý.

“Tôi không cần!” Muốn nghèo thì một mình anh nghèo đi, còn nguyên rửa cô, cô đã lập chí muốn trở nên giàu có để hưởng cuộc sống tuổi già, anh nghĩ rằng chút việc ngoài ý muốn này có thể làm cô ngã gục sao?

“Vợ chồng dựa vào lẫn nhau, tốt nhất em nên chấp nhận chuyện này đi.” Cô gái này, lại tuyên bố là chỉ lo cho bản thân mình.

Cô dừng mơ tưởng!

Cậu ấm ở trước mặt này là người cô quen biết sao? Bằng Tử Lê xong việc trở về nhà, thì nhìn thấy cảnh tượng làm người ta giật mình.

Bằng Tử Lê chỉ tay vào anh, Mạc Hạo Cấp nhìn hành động của cô, nghi ngờ nhíu mày.

“Đã xem phim ET chưa?” Không biết anh có đưa tay ra chỉ, giống như cảnh hai người trò chuyện trong phim.

Anh nhìn cô, không muốn nghĩ cô gái này là người phụ nữ anh coi trọng.

“Anh cầm cây lau làm cái gì? Muốn ngược đãi vợ sao?” Với kinh nghiệm trong quá khứ, rất khó để cô không có những suy nghĩ méo mó.

Anh nhéo mặt của cô, đợi cô thay đổi câu nói.

“Anh... làm việc nhà hả?” Cô che hai gò má lại, để anh không thể ra tay độc ác như vậy nữa.

“Còn không phải sao?” Anh nhìn cô chăm chăm.

“Không ~~ chỉ là có chút không quen.” Cô cười ngượng ngùng, vỗ vỗ vai anh, xem như đang khen ngợi anh. Cô đang làm gì đây? Dễ ngọt bạn nhỏ sao?

“Anh lau sạch một chút, tôi còn đi làm việc, bữa tối tự anh tự lo nha!” Nghĩ đến lúc trước mình thật tội nghiệp phải chạy về nhà nấu cơm cho anh, dù thế nào cô cũng sẽ không quay về con đường cũ đâu.

“Anh giúp em nghỉ việc buổi tối rồi.” Anh bình tĩnh nói.

Cô chống cái trán, hai mắt nhắm nghiền, ba giây sau, từ từ nhìn về phía anh, hỏi: “Tại sao?” Cô đã chấp nhận sự thật tàn khốc rằng mình đã kết hôn, rốt cuộc anh muốn tra tấn cô đến khi nào mới chịu buông tha cho cô?

“Trong nhà cũng không thiếu tiền.” Con gái mà lại làm ca đêm!

“Được, tôi không đi làm, đưa tiền của anh cho tôi!” Cuộc sống chi tiêu bây giờ đương nhiên là anh chu cấp, nhưng cô muốn đi làm kiếm tiền sau này dưỡng lão, cô muốn tự lực cánh sinh, không như anh!

“Anh giữ dùm em trước.” Anh có thể đưa một ít tiền cho cô.

“Chưa nhìn thấy thu nhập thực tế, tôi không yên tâm.” Cuộc sống của cô sẽ khó có ngày yên bình.

“Anh nói rồi tiền của anh cũng là của em, em không cần lo lắng; nhưng nếu em ly hôn, cái gì cũng sẽ không có!” Lời nói của anh mang đầy ý cảnh cáo.

“Tôi sẽ chết mất anh có biết hay không...” Cô cắn răng nói, lý trí dần dần biến mất.

“Em có thể tranh thủ thời gian buổi tối làm chuyện em muốn.” Thái độ của anh có vẻ rất dân chủ bao dung.

Kiểm tiền, kiểm tiền, kiểm tiền! Đây là chuyện duy nhất cô muốn làm, là thú vui trong cuộc sống của cô: mà anh ta – tên keo kiệt này lại không để ý cảm nhận của cô, tự ý phá hoại cuộc sống của cô!

Cô trừng mắt hung dữ nhìn anh, đi nhanh vào phòng, nhét quần áo vào túi, ở đây thêm chút nữa cô sẽ điên mất, cô phải đi khỏi nơi này.

“Em đang làm gì vậy?” Anh nhíu mày.

Cô không rảnh để ý, nhanh chóng đem đồ đạc của mình nhét hết vào trong túi, kéo khóa, “Không hẹn gặp lại.” Cô vòng qua anh, đi thẳng tới cửa.

Mạc Hạo Cấp giữ tay cô lại, “Nhà em ở đây, giờ em muốn đi đâu?”

“Bỏ nhà ra đi.” Cô phải đi về cuộc sống phía trước.

“Không được.”

“Buông ra.” Cô lạnh lẽo nói.

“Chúng ta nói chuyện một chút.” Khi anh thấy cô thật sự muốn rời xa anh thì con tim như thắt lại.

“Bây giờ tôi không có tâm trạng, buông ra ——” Cô lên tiếng cảnh cáo.

Vì ngăn cô bỏ chạy, anh không để ý cô đang giãy dụa, một tay ôm cô về phòng ngủ.

Bàng Tử Lê có được tự do, lập tức chạy tới cửa phòng, chưa đầy ba giây, lại bị ném lên giường.

Cô lấy gối trên giường ném về phía Mạc Hạo Cấp, sau đó lao tới anh, liều mạng đánh anh; mà Mạc Hạo Cấp một tay bắt lấy hai tay cô, nhưng cô cứ đá vào chân anh, bất đắc dĩ, anh dùng cả người đè cô xuống. “Em bình tĩnh một chút.”

Bộ ngực cô phập phồng dữ dội, đôi mắt hung ác nhìn anh chăm chăm.

“Coi như đó là sai lầm của anh, anh xin lỗi.”

Coi như —— cái gì gọi là coi như! “Anh tránh ra...” Nghĩ đến mình đánh cũng đánh không lại anh, chạy cũng chạy không được, sống mũi chột thấy cay cay, rốt cục bị anh chọc tức đến òa khóc.

Anh đứng dậy, để cô ngồi trên đùi mình, dịu dàng vỗ lưng của cô, như vỗ về một đứa trẻ.

“Không phải là anh nên tôn trọng ý kiến của tôi sao?” Mắt cô đỏ hoe, uất ức nói.

“Anh hi vọng em có trách nhiệm với cái nhà này, dành thời gian ở đây nhiều một chút.” Anh nhẹ lời giải thích, đương nhiên cũng bao gồm thời gian ở cùng với ông xã.

“Nhưng anh cũng không nên tự tiện quyết định.” Hình ảnh bà già giàu có của cô từ sau khi quen biết anh đã nhanh chóng bị thiêu rụi.

“Anh xin lỗi.”

Cô nhìn anh, anh vốn không biết là mình sai, đây chỉ là để cho cô bớt giận, bất quá bình tĩnh suy nghĩ một chút, lúc này cô bỏ nhà đi, chịu khổ vẫn là bản thân mình.

“Đói bụng không? Bữa tối em muốn ăn gì? Anh đi mua.”

“...”

“Em không nói, anh sẽ tự mua.”

“Cơm sườn, sườn xào, trên cơm có thêm nước thịt, có thể thêm rau, nhưng không có măng và mướp đắng, còn một bát canh đậu phụ nữa.” Cô vội vàng ngăn đầu, mũi vẫn đỏ ửng.

“Anh không nhớ được, cùng đi mua đi.” Thấy cô khôi phục tinh thần, anh giúp cô đứng dậy, thuận tay sửa lại mái tóc cho cô, trong lòng còn nghĩ: tranh thủ những lúc như thế này, nhân tiện xem có thể bồi dưỡng tình cảm hay không.

Bàng Tử Lê trừng lớn mắt, cô còn đang tức giận, sao anh đã khôi phục lại bộ dạng ngang ngược rồi! “Tôi không ——”

Nhưng chống cự vô ích, cô đã bị kéo ra ngoài.

Khó có được buổi tối không cần làm việc, Bàng Tử Lê đột nhiên không biết làm gì để giết thời gian, nhìn về phía tên nhân nhả Mạc Hạo Cấp, cô thật sự rất muốn dán anh lên tờ tạp chí, quảng thật mạnh xuống đất, sau đó mang hết giận dữ trút lên người anh, không phải ai cũng quen cuộc sống quá rảnh rỗi đâu.

Nhưng... Cô đánh không lại anh, cho nên quên đi.

Cô phải mau tìm việc làm thôi!

“Em lại đây.” Ông chủ lớn đột nhiên duỗi tay ra, ôm cô vào lòng, để cô trong vòng tay, cảm tựa vào vai của cô, lật tờ tạp chí, “Em thích loại giá sách nào?”

“Buông ra!” Tâm trạng của cô đang tồi tệ, không muốn xem thứ đó.

“Bàng Tử Lê, mau chọn một cái đi.” Anh giữ lấy vai cô không buông.

“Nè, tự anh xem đi.” Cả người cô bị giam trong ngực anh, như vậy quá thân mật.

“Biết điều một chút cho anh, màu lam này em thích không?” Anh chỉ vào tạp chí.

“Cho tôi tám ván gỗ, tôi đóng cho anh.” Dùng ván gỗ và ít đinh, tự đóng cũng dùng được rồi, vậy mà anh ta đi mua chi không biết!

“Mau chọn.” Anh rất kiên nhẫn chờ câu giờ với cô.

“Cái đó được á, màu đỏ đẹp.” Cô có để ý tạp chí viết gì đâu, chỉ muốn thoát khỏi anh.

Anh cúi đầu, hôn lên mặt cô, “Vậy thì màu đỏ.”

“Này, anh không được làm vậy, tôi phải đi ngủ.” Cô né tránh, người đàn ông này có cơ hội lại hôn cô, dè xỏm!

“Cũng trễ rồi.” Anh buông tạp chí, vòng tay qua cô, ôm cô lên.

Bàng Tử Lê lại càng hoảng sợ, bắt lấy cánh tay anh, “Tôi ngủ phòng khách là được rồi.”

Lúc trước bởi vì mệt quá nên ngủ sớm hơn anh, tỉnh lại mới phát hiện ngủ chung giường với anh, hôm nay dù thế nào cũng phải ngủ riêng.

“Không được!” Hiểu ý của cô, anh một mực gạt bỏ.

“Tôi sợ anh làm vậy.” Tuy rằng nhan sắc của mình quá là bình thường, nhưng tốt xấu thì cấu tạo cơ thể cũng là phụ nữ, nếu thật sự anh ta rất “Cô đơn”, chẳng phải cô...

“Khi nào em cam tâm tình nguyện, anh mới chạm vào em.” Anh nhẹ nhàng buông cô ra, cũng nằm bên cạnh cô.

“Cho nên bây giờ anh không có ý gì với tôi?” Về mặt cô kinh ngạc, cả người lăn đến cạnh giường.

Mạc Hạo Cấp kéo cô về bên cạnh, cô muốn ngủ sao?

“Này, sao hả?” Thấy anh nhắm mắt lại, cô căng thẳng lay anh dậy.

Đây là vấn đề ngu ngốc gì, anh mở mắt ra, liếc nhìn cô gái bên cạnh, “Mau ngủ đi.”

Cô cầm chăn bông, bò xuống giường, “Tôi ra phòng khách ngủ.”

“Chỉ cần em ra khỏi phòng này, anh không đảm bảo chuyện vừa rồi.” Giọng nói khàn khàn lạnh lẽo của anh vang lên.

“Tôi ngủ ở đây.” Cô nhanh chóng bò lại trên giường, ngoan ngoãn nằm xuống, tự động đắp chăn.

Mạc Hạo Cấp tắt đèn, căn phòng chìm vào bóng tối.

Bàng Tử Lê nhắm mắt lại, nghĩ đến lời anh nói vừa nãy thì không còn cảm thấy chút buồn ngủ nào, cuối cùng kiềm không được bật thốt lên: “Này, tôi không ngại anh đi tìm một cô gái để giải quyết nhu cầu...”

“Bàng Tử Lê, em nếu muốn thất thân..., cứ tiếp tục nói đi.” Anh cố kiềm chế, để bản thân không phải nổi giận với cô gái không có não này.

Cô sợ tới mức lập tức nhắm mắt lại, cũng quyết định ngày mai đi tìm một vài quyển sách về tu tâm thanh tịnh cho anh tham khảo.

Qua một hồi lâu, nghe tiếng hít thở đều đều của người bên gối, Mạc Hạo Cấp lúc này mới kéo cô vào lòng, gửi mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

* * *

“Tại sao lại muốn tôi đi chợ với anh ——” Bàng Tử Lê trề môi, chậm chậm lê bước, rất trẻ con giẫm lên bóng người đàn ông trước mặt cho hả giận.

“Đó là chuyện em phải làm, không có tại sao.” Anh bước chậm, kiên nhẫn đợi cô đi tới, đột nhiên một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mắt anh, anh dừng bước.

“Anh...Anh Mạc, em... em...” Hà Tâm Vũ căng thẳng, sắc mặt trắng bệch.

“Cô vẫn khỏe chứ?” Mạc Hạo Cấp nhíu mày.

Hà Tâm Vũ đi đến trước mặt, mặc dù sợ hãi, nhưng ánh mắt kiên quyết, “Em... Em thật sự rất thích anh, anh có thể cho em một cơ hội không?” Cúi thấp đầu, chờ đợi đáp án của người trong lòng.

“Tôi đã kết hôn rồi.” Anh trừng mắt nhìn Bàng Tử Lê kia không biết khi nào đã chui vào một góc, nhưng lại bỏ anh một mình ở đây, còn vẻ mặt như là việc không liên quan đến mình.

“Kết... Kết hôn?” Kết hôn... Hà Tâm Vũ phảng phất nghe được thanh âm tim mình vỡ vụn, khóe mắt rưng rưng.

Cô vẫn đè nén tình cảm, thương thầm người đàn ông không thể chạm tới này, cuối cùng khi cô quyết tâm nói ra thì người ta đã có vợ có chồng rồi (hữu phụ chi phụ).

Cô vẫn chậm một bước...

“Cô Hà, cô có sao không?” Mạc Hạo Cấp nhíu mày, hơi đau đầu với phản ứng của cô.

“Xin hỏi cô ấy là ai?” Hà Tâm Vũ rất muốn biết một cô gái như thế nào, mà có thể có được sự yêu thương của anh.

Mạc Hạo Cấp quay đầu, ngoắc ngón tay với cô gái đang trốn tránh kia, “Em tới đây.”

Bàng Tử Lê chậm rì rì đi đến cạnh anh, nhìn Hà Tâm Vũ cười gượng: “Đã lâu không gặp.”

“Cô ấy là bà xã của tôi, Bàng Tử Lê.” Anh nắm tay cô, để tránh cô lên bỏ chạy.

“Tại sao là cô?” Hà Tâm Vũ khẽ nhếch miệng, cô Bàng này không phải lần trước lên giúp đỡ cô sao...

Bàng Tử Lê cũng muốn hỏi ông trời như vậy, tại sao lại là cô?

“Em có thể nói chuyện với cô ấy một chút không?” Hà Tâm Vũ cúi đầu nhỏ giọng hỏi.

Có chuyện gì không thể nói trước mặt anh? Mạc Hạo Cấp khó chịu nghĩ, “Anh đến phía trước chờ em, đừng quá lâu.” Anh nhéo hai má của Bàng Tử Lê uy hiếp, thuận tiện trả thù hành động ngốc nghếch dám bỏ lại anh vừa rồi của cô.

Bàng Tử Lê gượng cười nhìn Hà Tâm Vũ, “Cô xem, gả cho anh ta có gì tốt đâu.”

“Tôi thích anh ấy đã lâu rồi.” Hà Tâm Vũ cố gắng giữ cho khóe miệng cong lên, cố nén cảm xúc đau lòng.

“Tôi biết.” Trong lòng Bàng Tử Lê cũng cảm thấy tội lỗi, đó là cảm giác áy náy khi cướp đoạt tình yêu của người khác.

“Nếu có cơ hội, tôi vẫn sẽ cố gắng.” Hai tay Hà Tâm Vũ vỗ nhẹ gò má, muốn làm bản thân mạnh mẽ hơn.

Bàng Tử Lê cảm thấy trong ngực bức rức, lời nói của Hà Tâm Vũ khiến cô thấy rất khó chịu.

“Cho nên...” Hà Tâm Vũ cười, nước mắt lăn dài trên má. “Cô phải đối xử với anh ấy tốt một chút, đừng để cho tôi có cơ hội.”

Bàng Tử Lê không nói được lời nào, chỉ có thể nhìn Hà Tâm Vũ vừa khóc vừa cười bên cạnh, đột nhiên trong lòng cảm thấy xót xa.

Nhưng mà... Cô xót xa cái gì chứ? Rõ ràng cô không có cảm giác với Mạc Hạo Cấp mà!

Hay là cô... đối với anh đã có một chút cảm giác rồi?

“Hạo Cấp rất yêu cô!” Hà Tâm Vũ quệt nước mắt, thẹn thùng cười cười, khó trách anh Mạc đồng ý đi xem phim, cô còn tưởng rằng mình có hi vọng...

Có sao? Về mặt Bàng Tử Lê đây nghi ngờ.

Hà Tâm Vũ nhìn ra thắc mắc của cô, khóe miệng khổ sở nhếch lên, “Cô không biết sao? Ánh mắt anh ấy nhìn cô không giống như nhìn những người khác.” Đặc biệt dịu dàng, vì thế cô đã ghen tị rất lâu.

Bàng Tử Lê chỉ cảm thấy anh mỗi lần đều độc ác muốn sai bảo cô, không giống như lời của Hà Tâm Vũ đâu, ánh mắt anh nhìn cô đều chứa sát khí á.

“Hai người đang đi chơi sao?” Hà Tâm Vũ ra vẻ thoải mái hỏi.

“Đi chợ mua thức ăn thôi, không phải là đi chơi.” Hôm nay cậu ấm này đột nhiên nói muốn xuống bếp, bắt cô đi chợ chọn ít thức ăn.

“Cô mau đi đi! Đừng để cho anh Hạo Cấp chờ quá lâu.” Dù anh Mạc đã kết hôn rồi, Hà Tâm Vũ vẫn không muốn làm cho Mạc Hạo Cấp có chút phản cảm nào với cô, cô vội chào tạm biệt rồi đi khỏi.

Bàng Tử Lê tâm sự nặng nề đi đến chỗ Mạc Hạo Cấp, ảo não thở dài.

“Sao vậy?” Anh nhướn mày nhìn cô.

“Đều là tại anh.” Hại cô áy náy không yên.

“Nếu như em dám giao anh cho cô Hà, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha em, nghe được không đó?” Anh trầm giọng cảnh cáo.

Đã nói ánh mắt anh nhìn cô chứa sát khí rồi mà, yêu mến chỗ nào đâu chứ, Bàn Tử Lê âm ỉ nghĩ.

“Đi.” Anh rất tự nhiên dắt tay cô, không cho cô lê bước như rùa nữa.

Bàn Tử Lê nhìn anh, nhớ tới lời nói của Hà Tâm Vũ, anh thật sự yêu cô sao?

“Em còn đứng đó làm gì?” Anh nhìn cô.

“Có phải anh yêu tôi không?” Cô đã quen nếu có thắc mắc gì là hỏi ngay.

Đến giờ cô vẫn còn hỏi anh vấn đề ngu ngốc này, anh nhìn cô chăm chăm, chẳng lẽ biểu hiện của anh chưa đủ rõ ràng hay sao?

“Có phải không?”

“Đúng.” Giọng điệu của anh rất bình thường.

“Sao có thể như thế chứ?” Cô thở hốt vì kinh ngạc, bình thường ở trước mặt anh, cô vốn dĩ không có chút gì là giống con gái, anh ta bị sao vậy?

Anh ta đồng tính luyến ái hả?

“Tại sao lại không?” Cô nàng khó ưa này không biết cảm động, ngược lại còn nghi ngờ anh.

“Anh thấy vừa ý tôi ở điểm nào, tôi lập tức sửa.” Móc một quyển sổ nhỏ ra, Bàn Tử Lê nghiêm túc chờ câu trả lời của anh.

“Bàn Tử Lê ——” khóe miệng của anh giật giật, anh để ý cô là cho cô cơ hội, nhưng về mặt lo sợ tránh né không kịp kia của cô, thật khiến anh nổi nóng mà.

Tên keo kiệt, làm gì tức giận dữ vậy? Đâu phải cô bắt anh ta thích cô, hơn nữa trong kế hoạch cuộc sống sau này của cô, vốn không có sự tồn tại của anh ta——

Đàn ông nhỏ mọn! Bàn Tử Lê liếc trộm bản mặt khó coi của Mạc Hạo Cấp, anh ta còn muốn tức giận bao lâu?

Cô cũng biết phản ứng của cô hơi quá đáng, nhưng cô đã khiêm tốn kiểm điểm rồi, anh không muốn cho cô cơ hội sửa đổi sao?

Kết hôn thật đáng sợ, cô vậy mà cũng bắt đầu để ý tâm trạng của anh, nếu như anh không phải là “Chồng” của cô, cô sẽ quan tâm sao?

Dạo này hay phải suy nghĩ nhiều, đều là lỗi của anh, Bàn Tử Lê liếc nhìn anh đầy oán trách, hại cô dạo gần đây lãng phí thời gian cho những chuyện vô bổ.

Mạc Hạo Cấp ngẩng đầu nhìn cô, lạnh lùng hỏi: “Có việc gì?” Cô gái gốc này tốt nhất là muốn xin lỗi.

“Việc này... Tôi đói bụng.” Cô thử phá vỡ tình trạng căng thẳng này.

“Tự lo đi.” Cậu ấm anh hôm nay cơn tức dâng cao, không muốn xuống bếp.

“Nhưng hôm nay anh nói muốn nấu bữa tối mà.” Cô vừa nói ra lập tức hối hận, cô nên lợi dụng cơ hội này, chủ động bày tỏ thái độ áy náy của mình mới đúng.

Mạc Hạo Cấp liếc mắt, mặt xị ra, đi đến nhà bếp.

“Này, tôi tới giúp anh.” Cô bước vào nhà bếp, thấy anh lạnh nhạt liếc xéo cô, khuôn mặt tươi cười cứng đờ, cô không cách nào đi tiếp nữa, sau đó quay đầu ngoài.

Này này này, cô gái này cho dù là sau khi cưới, cũng chỉ gọi anh là này này này, nghĩ đến đây, anh lại nổi nóng.

“Vậy anh tự làm nha, tôi không làm phiền nữa.” Cô rất thức thời đứng sang một bên, chú ý hỏi thăm.

“Em ra phòng khách đi.” Cô mà đứng ở đây, chỉ làm tâm trạng của anh không thoải mái được.

“Được.” Cô cười cầu tài lui ra.

30 phút sau, Bằng Tử Lê nhìn bàn cơm, lại nhìn người đàn ông đối diện, có chút do dự, không biết tài nấu nướng của anh như thế nào...

Nếu như canh này uống không được, giờ phút quan trọng này, cô nhỏ ra cũng không được, ăn vào bụng cũng không xong.

“Em không uống thì đồ đi.” Mạc Hạo Cấp khó chịu mở miệng.

“Uống uống uống.” Cô lấy bát, tự mình múc một ít, dừng cảm thử uống một ngụm trước, cũng không tệ lắm, nhưng... vẫn thua cô một chút, Bằng Tử Lê có chút đắc ý nghĩ.

“Cá rất tươi, ăn nhiều một chút.” Anh gấp một miếng cá lớn để vào bát cho cô.

“Được.” Thì ra cảm giác được cậu ấm hầu hạ lại tốt như vậy, cô rất hài lòng, khen thưởng anh...”Làm rất tốt.” Một câu ca ngợi.

Cô gái này nghĩ mình là cô giáo hả? Anh tức giận nhìn cô.

“Này, anh vẫn còn tức giận sao?” Cô thấy tâm trạng của anh có dấu hiệu chuyển biến tốt hơn, thầm nghĩ nếu cô nói ngọt với ông chủ lớn vài câu chắc sẽ không có việc gì nữa.

“Em sẽ quan tâm sao?” Lời nói của anh mang theo oán trách.

“Đương nhiên, cho dù không có tình cảm, anh cũng là chồng của tôi!” Thật ra cô rất biết cam chịu số phận đó.

Mạc Hạo Cấp hung dữ trừng mắt nhìn cô, sắc mặt có vẻ càng thêm khó coi.

Thảm rồi! Cô còn nói lỡ lời...”Ồi ~~ tôi hay nói đùa! Tôi biết không buồn cười chút nào, ha ha ha!” Cô gượng cười, vất óc nghĩ cách chữa cháy.

Anh buông bát xuống, ăn không vô.

“Ngần sai vụn sai đều là lỗi của tôi, anh cần gì phải bần khoản với chính mình?” Cô cười nịnh nọt, cảm giác mình hơi giống má mè.

“Em đối với anh không có chút tình cảm nào sao?” Anh buồn bực hỏi, nếu cô ta dám nói không, nhất định anh sẽ tự tay bóp chết cô gái này.

“Đã kết hôn rồi, còn nói những chuyện này.” Cô khó xử cúi đầu, cô cũng không biết cảm giác mình giành cho anh là gì, tóm lại rất kì lạ, rối loạn... Nhưng anh không chịu lý hôn, có gì khác nhau sao?

Chuông điện thoại vang lên, Bằng Tử Lê thở phào nhẹ nhõm, cô nghe điện thoại, “Xin chào, cho hỏi tìm ai ạ?”

“Xin hỏi Hạo Cấp có ở đây không?” Bên kia truyền đến tiếng nói dịu dàng ngọt ngào.

Có cô gái tìm Mạc Hạo Cấp, vẻ mặt Bằng Tử Lê quái dị nhìn người đàn ông trước mặt.

Mạc Hạo Cấp hoang mang nhìn vẻ mặt quái dị của cô, ai gọi tới vậy?

“Xin hỏi Hạo Cấp có ở đây không?” Bằng Tử Lê che ống nghe, bắt chước giọng nói của cô gái kia.

Anh cầm điện thoại, nghe được giọng nói của người gọi tới, lúc này mới mỉm cười.

Đúng là dịu dàng mà, hừ! Quạ nào cũng đen như nhau, nhà của cô cũng không ngoại lệ, còn tưởng rằng anh thay đổi rất nhiều, thì ra thói hư tật xấu thường gặp ở đàn ông anh đều có hết.

Còn nói là thích cô, hóa ra là chỉ thuận miệng nói, lần sau cô cũng muốn lừa gạt anh như vậy, sau đó đi dụ dỗ đàn ông bên ngoài.

Anh cúp điện thoại, cô lập tức chua ngoa hỏi: “Là ai gọi vậy?”

Anh nhìn vẻ chanh chua của cô, suy nghĩ một chút.

“Không dám nói sao?” Anh ta bắt đầu không chịu được cô đơn, muốn ăn vụng rồi?

Anh nhận ra lời nói của Bàn Tử Lê có vị ghen tuông, khóe miệng nhếch lên, hóa ra cô cũng không phải là hoàn toàn thờ ơ với anh.

“Rốt cuộc là ai?” Cô đập chân, con quạ này không phải là không tìm được nơi “phát tiết” ổng dẫn (nguyên văn đó, phát tiết: trút ra, ổng dẫn: ai hiểu sao hiểu nha ^^), mà muốn bay ra ngoài chứ?

“Khụ!” Anh cố nén cười, mặt lộ vẻ khó khăn nhìn cô, “Em kết nghĩa của anh nói với anh... ngày mai muốn đến ở đây.”

8. Chương 8

Bàn Tử Lê rốt cuộc biết ba chữ em kết nghĩa đối với phụ nữ có bao nhiêu lực sát thương rồi, trong lòng cô như có một tảng đá lớn, vừa phiền não, vừa nặng nề.

“Này, em kết nghĩa của anh bao nhiêu tuổi rồi?” Cô thô lỗ lấy chân đá đùi Mạc Hạo Cấp.

“Hai mươi ba.” Mạc Hạo Cấp đọc tư liệu trong laptop, không tập trung trả lời câu hỏi của cô.

Hai mươi ba, tuổi trẻ tươi đẹp, cô thở dài não nuột, trong lòng, ở hạng mục tuổi tác xuất hiện chữ “Thua”.

“Cô ấy đang làm công việc gì vậy?” Có lẽ là một cô chủ nhỏ vô dụng?

“Cô ấy đang quản lý tại một công ty chuyên ngành khoa học kỹ thuật.” Anh nghĩ ngợi một chút. Nghề nghiệp lại “Thua”.

“Trình độ học vấn?” Tốt nghiệp mẫu giáo hả?

“Tốt nghiệp tại một sở nghiên cứu nước ngoài nổi tiếng.”

Trình độ học vấn: “Thua”.

“Ba vòng?” Chắc là đáng người siêu mỏng đúng không?

“Em hỏi cái này để làm gì?” Cuối cùng anh cũng quay đầu nhìn cô.

“Có phải là vòng C?” Cô cúi đầu nhìn thoáng qua kích thước của mình, cô còn có cơ hội nha!

“Em nghĩ anh biết không?” Cô gái này bây giờ lại hỏi anh đáng người của những cô gái khác như thế nào là sao? Thật chẳng ra làm sao!

“Không phải đàn ông đều nhìn ra sao?” Đùa hả, rõ ràng anh ta có vẻ rất biết nhìn, lại còn giả bộ thanh cao với cô.

“Em cho anh thử đoán nha.” Anh sờ cằm, nghiêm túc đánh giá, “32C?”

Cô che ngực lại, mặt đỏ lên, quan sát của anh so với trong tưởng tượng của cô tốt hơn nhiều, “Anh đoán sai rồi, là F.”

“Em vui là tốt rồi.” Anh thì không ngại ngực lớn hay nhỏ, nhìn cô căng thẳng như vậy kia, có điều...”Vừa rồi em hỏi những chuyện này để làm gì?”

“Tôi chỉ hơi tò mò chút thôi.” Không muốn cho anh biết là cô để ý. “Này, Anh quen biết em kết nghĩa của anh như thế nào? Trên đường sao?”

Rất nhiều người đều là như vậy, trên đường gặp được nữ sinh vừa mắt, đầu tiên là nhận làm em kết nghĩa, rồi biến thành em kết nghĩa thân thiết, sau đó chính là bạn gái.

“Cô ấy là sư muội cùng trường đại học của anh.”

“Cho nên anh là sư huynh của cô ấy?” Trán của cô toát mồ hôi lạnh, ừ ~~ tình huống so với tưởng tượng của cô còn bất lợi hơn. (học trưởng = đàn anh, tương tự với sư huynh)

“Nói nhảm.” Đây là vấn đề ngu ngốc gì vậy.

Vấn đề này rất nghiêm trọng, sư huynh và sư muội, một cặp đẹp đôi... Nếu cô em kết nghĩa kia lại có “Học trưởng mê tữ” (ý là yêu mến Hạo Cấp ấy mà ^^) như người ta nói thì...

“Em lại đang nghĩ lung tung cái gì?” Sắc mặt của cô lúc trắng lúc xanh.

Đình đình —— đình đình ——

“Này, anh đi mở cửa.” Cô vội vàng giả như bận rộn quét dọn, chuẩn bị đánh về người vợ hiền thực để ngênh chiến.

Mạc Hạo Cấp nhìn Bàn Tử Lê, không biết cô lại muốn chơi trò gì, bất đắc dĩ gấp laptop lại, đi ra mở cửa.

“Đã lâu không gặp.” Cô gái mang theo hành lý đơn giản, nhìn thấy gương mặt thân quen, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười ngọt ngào, nhiệt tình cho anh một cái ôm.

“Khụ! Khụ!” Bàn Tử Lê ho lớn tiếng, nhắc nhở bọn họ không được có hành vi thân mật.

“Anh Hạo Cấp, đây là?” Cô gái chớp mắt vô tội, nghi ngờ nhìn về mặt không thân thiện của Bàn Tử Lê.

“Tôi là vợ của anh ấy.” Bàn Tử Lê mỉm cười, trong lòng ngầm bức bối cô em kết nghĩa này còn xinh đẹp hơn so với tưởng tượng của cô.

“Em là Dụ Thiên Linh, xin làm phiền chị vài ngày.” Dụ Thiên Linh hào phóng đưa tay ra.

Bàn Tử Lê giả bộ quay đầu cầm thư, không thấy được hành động thân thiện của cô.

“Em thấy Thiên Linh bây giờ dịu dàng xinh đẹp, nhất định không biết khi nó còn bé nghịch ngợm khiến người lớn nhức đầu.” Mạc Hạo Cấp cười nói, đồng thời ánh mắt chăm chú nhìn Bàn Tử Lê.

Dịu dàng xinh đẹp... Bàn Tử Lê hít sâu một hơi, cô chỉ biết không thể nào là quan hệ “em kết nghĩa” đơn giản như vậy.

“Thiên Linh, em ngồi xuống đi, muốn uống gì chị đi chuẩn bị.” Bàn Tử Lê tiếp đón khách sáo, ra dáng bà chủ nhà.

“A! Cám ơn, vậy làm phiền chị hai cho em một chén nước ấm.” Cô kéo Mạc Hạo Cấp ngồi bên cạnh.

Chị hai? Đừng nhận bà con bữa bãi nha! Bàn Tử Lê kiềm nén cơn tức giận đi vào bếp, tay chống lên bàn, huyết áp từ từ tăng cao.

Cô nhìn lên hai người cười cười nói nói trong phòng khách, càng khẳng định Dụ Thiên Linh này là hồ ly tinh và có vị trí đặc biệt trong lòng Mạc Hạo Cấp.

Mạc Hạo Cấp từ trước đến nay đối với phụ nữ đều lạnh lùng, lãnh cảm, đối với cô cũng luôn gọi là cô gái ngốc hoặc Bàn Tử Lê: bây giờ tâm trạng anh ta sung sướng như vậy, cũng là vì em kết nghĩa của anh ta.

Nghĩ như vậy, cô không thể nào cười nổi...

Kỳ lạ? Rốt cuộc từ khi nào cô lại bắt đầu để ý Mạc Hạo Cấp đến vậy?

“Chị hai, hôm nay em và Hạo Cấp muốn đi ăn cơm, chị cũng cùng đi nha?” Dụ Thiên Linh đi vào nhà bếp, đôi môi phấn hồng mỉm cười rạng rỡ, cả người thoát nhìn tươi mát lại ngọt ngào.

Bình thường cô chỉ tiêu cần kiệm, không nở ra ngoài ăn, đâu ngờ rằng Mạc Hạo Cấp này trọng sắc khinh vợ (hữu sắc tiện vô thê = có sắc quên vợ), bây giờ gấp gáp muốn đưa hồ ly tinh đi thưởng thức món ngon sao?

“Hai người đi là được rồi.” Cô có phong độ của chủ nhà, cô biết kiềm chế, nhưng muốn cô nhìn hai người bọn họ ân ái đến, ngọt ngào đi, là chuyện không thể nào!

“Đi chung nha ~~” Dụ Thiên Linh thân mật kéo tay cô, “Hai người ăn thì buồn lắm.”

Cô gái này muốn khoe khoan tình cảm sâu đậm của cô ta với Mạc Hạo Cấp trước mặt cô đây mà? Bàn Tử Lê đa nghi nghĩ.

“Cô ấy không đi thì thôi, Thiên Linh, em không cần phải miễn cưỡng cô ấy.” Mạc Hạo Cấp thấy vẻ mặt Bàn Tử Lê như là ăn dấm chua (là ghen á), trong lòng bật cười, biết vậy anh đã mời Dự Thiên Linh đến làm khách từ sớm rồi.

Bàn Tử Lê trừng mắt nhìn Mạc Hạo Cấp, anh ta không biết tướng ăn của mình khó coi sao? “Em muốn đi.” Cô thay đổi ý định, không được để cho anh ta có cơ hội tốt như vậy.

Cô không tin dưới sự giám sát nghiêm ngặt của cô, con quạ này có thể ăn vụng!

* * *

“Anh Hạo Cấp, trước kia anh thích ăn nhất là bánh sủi cảo, em gọi cho anh nhiều một chút.” Dự Thiên Linh cầm thực đơn nói.

Luôn nói trước kia, chẳng phải là muốn so sánh cô ta biết Mạc Hạo Cấp sớm hơn cô, đặc ý cái gì chứ? Bàn Tử Lê ngồi bên cạnh Mạc Hạo Cấp nghĩ, khó chịu nghĩ.

“Chị hai, chị có muốn thử một chút mì vằn thắn ở đây không? Vằn thắn do tự tay ông chủ làm, nhân bánh nhiều lắm á.” Dự Thiên Linh nhiệt tình giới thiệu.

“Mì thịt bò.” Cô không muốn nghe ý kiến của đối thủ.

“Không ngờ chị hai cũng thích ăn thịt bò giống em!” Dự Thiên Linh cảm thấy ngạc nhiên lắm.

Ai muốn ăn giống con hồ ly tinh này, “Tôi muốn đổi thành cơm thịt viên thêm trứng trắng.” Cô cầm thực đơn, nhìn món ăn nói.

Dự Thiên Linh sau khi gọi cơm, chống cằm nhìn Bàn Tử Lê, “Chị hai, chị và anh Hạo Cấp quen nhau như thế nào vậy?”

“Là bạn bè giới thiệu.” Cô rất tự nhiên điểm tô cho lời nói.

“Anh Hạo Cấp vừa gặp đã yêu chị sao?” Dự Thiên Linh chớp chớp đôi mắt đẹp, hơi ngạc nhiên, anh Hạo Cấp có vẻ không giống người vừa gặp đã yêu.

“Chị nghĩ chắc là như vậy.” Cô liếc Mạc Hạo Cấp, cảnh cáo anh không được phá hủy màn kịch của cô.

Vừa gặp đã yêu? Làm sao có thể, lần đầu tiên anh gặp cô, bản mặt so với cống nước bẩn ngàn năm còn khó chịu hơn!

“Anh Hạo Cấp làm thế nào để chị đồng ý đi vào lễ đường?” (làm đám cưới á)

Bàn Tử Lê nghĩ tới việc này, trong lòng vẫn còn cảm thấy đau đau, yêu nữ này cố ý đâm vào vết thương của cô đây mà?

“Anh ấy...” Nhìn Mạc Hạo Cấp, “Chị thấy anh ấy rất có thành ý, nên mới nhận lời.” Nhưng thật ra là giá tiền của anh ta có thành ý.

“Nói chưa rõ ràng lắm! Anh Hạo Cấp, em muốn nghe anh nói.”

“Anh hỏi cô ấy có muốn gả cho anh không, sau đó bọn anh kết hôn.” Giọng điệu của anh lười biếng, có lòng tốt giữ chút sĩ diện cho Bàn Tử Lê, tất nhiên anh cũng không muốn để Dự Thiên Linh biết là mình dùng thủ đoạn gạt cưới bà xã.

Lời anh nói nhất định sẽ làm cho yêu nữ hiểu lầm là cô vội vàng muốn gả cho người ta, cái tên này, không biết chờ chút sĩ diện cho cô nữa!

Cơm được đưa lên, sau khi Bàn Tử Lê hờn dỗi ăn cơm xong thì thèm thuồng nhìn đồ ăn của Mạc Hạo Cấp.

“Muốn ăn?” Anh gấp một chiếc bánh sủi cảo rán đến trước mặt cô.

Cô gật đầu, nuốt nước miếng.

“Há miệng ra.”

Cô không khách sáo, ngoạm một cái ăn hết luôn.

“Không có chút thực nữ nào hết.” Mạc Hạo Cấp chế giễu nhưng ánh mắt lại chứa đựng sự cưng chiều.

Đúng rồi! Cô làm sao mà thực nữ được như cô em kết nghĩa của anh, anh là chồng, lại ở trước mặt người ngoài nói cô như vậy, Bàn Tử Lê phồng miệng, nhai miếng bánh, tức muốn học máu.

“Hai người thật thú vị.” Dụ Thiên Linh ở giữa nhìn hai người chăm sóc nhau, cảm thấy yêu thích và ngưỡng mộ, tình cảm của bọn họ thật sự rất tốt nha!

Hồ ly tinh này đang cười hành vi của cô sao? Bàn Tử Lê nổi nóng càng cố gắng ăn nhiều hơn.

Dùng cơm xong, Dụ Thiên Linh đề nghị đến cửa hàng nữ trang dạo một vòng, Bàn Tử Lê thấy vị trí bên cạnh Mạc Hạo Cấp bị chiếm đoạt, cô bực bội đi phía sau.

Nhìn hai người bọn họ càng lúc càng cách xa cô, cô dừng bước, nhìn bóng lưng bọn họ trò chuyện với nhau thật vui, rõ ràng không có chuyện của cô, làm sao cô tham gia vào được...

Bây giờ lại làm tâm trạng của cô vô cùng tồi tệ, Mạc Hạo Cấp nói cô ngốc, đúng là không phải không có nguyên nhân, ngay cả cô cũng nghi ngờ không biết đầu mình chứa thứ gì, nhưng hai người bọn họ không hề xem cô ra gì, sao cô có thể nén giận được chứ?

Cô tức giận, hồ ly tinh làm mưa làm gió trên địa bàn của cô, còn dám thu hút sự chú ý của chồng cô, cô không có thói quen nuôi chồng dùm người khác nha.

Bàn Tử Lê bước nhanh tới phía trước, đến bên cạnh Mạc Hạo Cấp, nhìn về phía người đàn ông đáng ghét cười ngọt ngào, giữ chặt cánh tay của anh.

Anh ấy là của tôi! Ánh mắt Bàn Tử Lê đáp trả Dụ Thiên Linh, tuyên bố người đàn ông này thuộc quyền sở hữu của cô.

“Anh Hạo Cấp, anh xem cái vòng tay này, đẹp không?” Dụ Thiên Linh đưa cái vòng đang cầm trên tay, hỏi ý kiến.

“Hạo Cấp, em cũng muốn một cái, anh mua cho em đi.” Bàn Tử Lê đóng đũa cánh tay của anh, học giọng điệu mềm mại của hồ ly tinh kia.

“Không phải em thích DIY sao?” (do it yourself = tự mình làm) Anh vui vẻ nhìn hành động của Bàn Tử Lê, cô gái này rõ ràng không có hứng thú với vật phẩm trang sức như thế này, mua cho cô cũng được, nhưng sợ rằng sau đó cô lại cảm thấy lãng phí.

“Không giống, đây là anh mua cho người ta mà!” Bàn Tử Lê không chút nghĩ ngợi nói.

“Anh Hạo Cấp, anh mua cho chị ấy đi!” Dụ Thiên Linh giúp chọn lấy một cái, “Vòng tay này màu sắc cũng không tệ lắm.”

“Em thích không?” Mạc Hạo Cấp hỏi cô gái bên cạnh.

Cô không cần yêu nữ tự tay chọn. “Anh chọn cho em cơ.” Cô muốn anh chọn.

“Vậy cái này cũng được.” Anh gật đầu, mắt nhìn của Dụ Thiên Linh không tệ, anh cũng thấy rất hợp.

Lại nghe theo ý kiến của hồ ly tinh, tên đầu heo này! Bàn Tử Lê bực bội nhận vòng tay, cảm thấy không cười nổi.

“Anh Hạo Cấp, sợi dây này rất hợp với anh!” Dụ Thiên Linh đem ướm lên người của anh.

“Chị mua cho anh ấy được rồi.” Bàn Tử Lê thuận tay lấy một sợi, trang trí ‘mặt tiền’ cho chồng là trách nhiệm của vợ.

“Em muốn mua cho anh?” Về mặt Mạc Hạo Cấp không giấu được ngạc nhiên, để cô gái ngốc này tiêu tiền vì anh, quả thực còn khó hơn lên trời.

“Đúng vậy.” Bàn Tử Lê đau đớn gật đầu.

“Anh muốn lấy cái này.” Mạc Hạo Cấp tùy ý chọn lấy sợi dây đeo cổ thuận mắt.

“Bao nhiêu tiền?” Cô mạnh mẽ hỏi người bán hàng.

“Đây là tác phẩm của nhà thiết kế Italy, quý ngài thực sự có mắt nhìn, vòng trang sức này hiện đang có giá đặc biệt, là một vạn hai.”

“Xấu!” Bàn Tử Lê gạt bỏ không chút nghĩ ngợi.

“Còn cái này.” Anh biết nghe lời đổi cái khác.

“Bao nhiêu?” Ánh mắt Bàn Tử Lê sắc bén quét về phía người bán hàng.

“Đây là nhãn hiệu nổi tiếng nước Pháp, một vạn rưỡi.” Cô bán hàng hơi rụt lại, đột nhiên thấy một áp lực rất lớn.

“Khó coi!” Một vạn rưỡi, kêu nhân viên cửa hàng giết cô cho nhanh.

“Vòng cổ này em mua! Coi như làm quà cảm ơn cho Hạo Cấp.” Dụ Thiên Linh cầm vòng trang sức đi tính tiền.

Bàn Tử Lê vội ngăn lại, giọng điệu thập phần áy náy nói: “Sao chị có thể không biết xấu hổ, muốn mua cũng là ‘vợ’ như chị mua, Hạo Cấp, anh có thật sự thích không?” Cô nghiêm túc nhìn về phía anh, một vạn rưỡi... Tiền có thể kiếm lại, bây giờ cô không có thời gian so đo những chuyện này ——

“Cũng không tệ lắm.”

“Cô ơi, gói lại dùm.” Bàn Tử Lê mang tâm trạng dửng dưng siết cổ tay (tráng sĩ đoạn oản, vẻ mặt cương quyết, rất anh hùng á ^^), đưa vòng cổ cho người bán hàng, phút chốc vòng cổ bị Mạc Hạo Cấp lấy đi, cô khó hiểu giương mắt nhìn.

“Anh không quen đeo dây chuyền, không cần phải mua.” Anh vỗ vỗ gương mặt của cô, biết được tấm lòng của cô là tốt rồi, anh không muốn tra tấn cô.

“Thật vậy sao?” Đến lúc này Bàn Tử Lê mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thật.” Mạc Hạo Cấp đi khỏi cửa hàng, không đến ba giây, tay lại bị người ta cầm lấy, ánh mắt anh vui vẻ, cúi xuống nhìn cái đầu nhỏ, chỉ tiếc hôm nay còn có người thứ ba ở đây.

“Anh Hạo Cấp, em mệt rồi, hay là về nhà đi.” Dụ Thiên Linh nhẹ nhàng nói.

“Chúng ta về đi!” Mạc Hạo Cấp gạt đầu, cũng muốn rồi.

Muốn về sao? Bàn Tử Lê đắc ý nhìn Dụ Thiên Linh, cô không tin da mặt yêu nữ này có thể dày thêm. Hồ ly tinh, hãy đợi lão nạp đến thu phục người!

* * *

Đáng ghét! Không biết yêu nữ kia lại nói gì với “Ông xã của cô”, còn cười lảng lơ đến như vậy, cái gì tâm trạng không vui, muốn đến đây tán gẫu với “anh hai” cho khuây khỏa, thực ra chỉ là kiếm cớ!

Mạc Hạo Cấp này đúng là con heo háo sắc, có người đẹp là quên ‘người vợ tao khang’ (tao khang = cám bà, người vợ đồng cam cộng khổ), Bàn Tử Lê bất mãn trừng mắt với hai người đang nói chuyện trên ban công.

“Em có gọt một ít hoa quả, hai người tới ăn đi!” Hai ngày nay, cô cố gắng ngăn chặn Mạc Hạo Cấp tìm cơ hội ở cùng với hồ ly tinh, ngày cả kiếm tiền cũng không liều mạng như vậy.

“Cám ơn chị hai, xem ra anh Hạo Cấp thật sự cưới được một người vợ đảm đang.” Dụ Thiên Linh cúi đầu, nhẹ nhàng cười nói: “Thật là tốt.”

Cô ta vì chuyện này nên cảm thấy thất vọng sao? Bàn Tử Lê tức giận, hẹp hòi nghĩ vậy.

“Em cũng nên về rồi.” Dụ Thiên Linh đột nhiên nói với Bàn Tử Lê.

“Không ở lại sao?” Giọng điệu Bàn Tử Lê có vẻ rất đáng tiếc, nhưng trong lòng rất vui sướng, yêu nữ này rốt cục cũng chịu đi rồi.

“Ừ, hơn nữa hình như em đã làm phiền cuộc sống của hai người.” Lời nói của cô đầy áy náy, “Thật sự rất cảm ơn hai người hai ngày nay đã tiếp đón em.”

Yêu nữ coi như là có chút đáng khen, cũng biết đã làm phiền đến cuộc sống yên tĩnh của bọn họ.

“Phiền anh Hạo Cấp đưa em về nhà nha!” Dụ Thiên Linh áy náy cười với Mạc Hạo Cấp.

Yêu nữ này, cuối cùng vẫn còn một chiêu như thế...

“Em đi lấy hành lý trước, phiền anh Hạo Cấp ra phòng khách chờ em với.” Dụ Thiên Linh nhanh nhẹn đi khỏi.

“Anh...” Có phải đang rất mong tiếp theo sẽ được ở bên cô em kết nghĩa? Bàn Tử Lê nhìn Mạc Hạo Cấp, nói không nên lời.

Nhìn cô gái kia đến phòng khách, Bàn Tử Lê cảm thấy sốt ruột, cô mặc kệ —— kéo đầu Mạc Hạo Cấp xuống, hôn lên môi anh.

“Anh Hạo Cấp, em xong rồi ——” Dụ Thiên Linh đứng ở phòng khách, mở to mắt, bùm mặt, ngoài ý muốn nhìn thấy hành động ngọt ngào của vợ chồng người ta.

“Đi đường cẩn thận.” Bàn Tử Lê đỏ mặt nói.

“Được rồi.” Anh dịu dàng nhìn khuôn mặt thẹn thùng của Bàn Tử Lê, quay đầu nói với Dụ Thiên Linh: “Chúng ta đi thôi!”

Sau khi Bàn Tử Lê thấy hai người đi khỏi, nằm trên giường, cầm gối che mặt, khóc thét bởi hành vi to gan vừa rồi của mình, rõ ràng cô là người rất bảo thủ, chờ anh trở về, cô phải giải thích thế nào với hành động khi nãy của cô?

Cô kéo chăn bông lên, cuộn tròn lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, dần dần cô cảm thấy mất kiên nhẫn, không phải là anh bị yêu nữ bắt cóc rồi chứ?

Đến khi cô nghe thấy tiếng mở cửa, vội vàng xốc chăn lên, chạy đến cửa. “Làm sao lại về muộn như vậy, tiền người đi đến đâu?”

Yêu nữ kia còn nói gì nữa sao? Anh thích cô ta sao? Hàng loạt vấn đề liên tục xuất hiện, chiếm trọn suy nghĩ của Bàn Tử Lê.

“Anh nghĩ nếu anh không trở về, em sẽ vui hơn.” Anh chậm rãi bước vào, nhìn vẻ mặt lo lắng của cô.

“Vì sao lại nói như vậy?” Cô nhíu mày, trước giờ anh vẫn nghĩ như vậy sao?

“Không phải là em không muốn ở với anh, còn muốn ly hôn sao?” Anh khoanh tay trước ngực, vẻ mặt cười như không cười.

Đúng, ngay từ đầu cô đã muốn thoát khỏi anh, nhưng bây giờ... Bây giờ... Cô cũng không rõ nữa.

“Bàn Tử Lê, sắc mặt của em rất khó coi.” Anh nhẹ nhàng vỗ về mặt của cô lẩm bẩm nói.

“Anh để cho tôi suy nghĩ.” Cô xoay người cúi đầu, nghĩ lại những hành vi kì lạ vừa qua! Cô để ý cảm nhận của anh, ghen ghét sự tồn tại của Dụ Thiên Linh, cô có thể chịu bỏ tiền mua vòng cổ cho anh, nhưng cô không thể chịu được khi thấy anh ở bên người phụ nữ khác...

Cô... Không phải là cô.....?

Cô ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Mạc Hạo Cấp, tim đập dồn dập. “Trời ạ....”

Cô nuốt nước miếng, không muốn đối mặt với kết luận —— cô thích anh...

* * *

Nhất định là cô đã bị bề ngoài của anh lừa gạt, nếu không, tính tình của anh không tốt lắm, làm sao cô có thể thích loại đàn ông xấu xa này?

Bây giờ rất tốt, người khác ở phòng khách, mà cô chỉ dám trốn trong phòng, nghĩ phải dùng thái độ như thế nào đối mặt với anh?

Trước đây cô còn lớn tiếng tranh cãi, nói rằng cô không muốn ở cùng anh, nếu như anh biết tình cảm hiện giờ của cô, nhất định sẽ bị anh cười chết.

Cô bụm mặt, uể oải khóc than thảm thiết.

“Bằng Tử Lê, có thấy áo khoác của anh đâu không?” Mạc Hạo Cấp đi vào phòng ngủ, tìm áo khoác của mình.

“Tôi mang đi giặt rồi.” Đứng nhìn cô bằng ánh mắt quẩn rũ như vậy, cô cúi đầu xuống, tránh tầm mắt của anh, trong lòng nhộn nhạo không kiềm được ngẩng đầu liếc trộm.

Bộ dạng của anh rất đẹp trai, nhất định là cô bị bề ngoài của anh mê hoặc rồi...

“Mặt đỏ lên rồi kìa, em có sao không?” Mạc Hạo Cấp đến trước mặt cô, lấy tay sờ lên trán cô, không có bị sốt.

“Anh đừng đụng vào tôi!” Cô sợ tâm hồn thiếu nữ của mình cũng bị mê hoặc.

“Đụng vào em là quan tâm đến em đó.” Không vừa ý thái độ của cô, anh tức giận nhéo gò má hồng hồng của cô, trừng phạt một chút.

Xin anh cứ xem thường tôi, cô rất không có chí khí lắm như vậy.

“Sao cứ ở miết trong phòng vậy? Em lại trù tính kế hoạch kiếm tiền gì rồi?” Gần đây cô gái này rất lạ, như là có việc giấu anh vậy.

Bây giờ cô làm gì có tâm trạng suy nghĩ những việc đó, lúc này anh lại nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm như vậy, cô âm thầm nguyên rửa, không biết có tác dụng gì không?

“Nếu em làm chuyện xấu sau lưng anh, kết cục tự mình nhận lấy.” Anh cúi đầu hôn lên má của cô.

“A ——” Cô che gò má, nhanh chóng lùi đến góc giường.

Nước miếng của anh có độc sao? Phản ứng của cô gái này đúng là làm người ta nổi nóng mà.

“Xin lỗi anh, tôi không cố ý làm vậy đâu.” Cô nhìn vẻ mặt xanh tái của anh, vội vàng giải thích, trong lòng lại thầm khen ngợi đáng về lúc tức giận của anh cũng dễ nhìn như vậy.

Tieu rồi! Cô tẩu hỏa nhập ma rồi.

Mạc Hạo Cấp nghe cô xin lỗi, nóng giận càng dâng cao, cho nên việc chống lại hành động thân mật của anh là hành vi theo bản năng của cô?

Anh còn tưởng rằng địa vị của anh cũng có chút đặc biệt trong lòng cô, nhưng Dụ Thiên Linh vừa đi khỏi, hành vi của cô lại như trước, thậm chí có hơn chứ không kém, trốn anh như trốn quỷ.

Cô xuống giường, mở tủ, lấy quyển sổ ra, trở lại trên giường, bắt đầu viết Tâm Kinh.

“Em đang làm gì?” Anh nghi ngờ nhìn hành động của cô.

“Viết nhật ký.” Cô thuận miệng nói, tập trung chép Tâm Kinh, bây giờ chỉ có Bồ Tát mới có thể cứu cô.

Rõ ràng cô chỉ trả lời anh cho có lệ, điều này khiến Mạc Hạo Cấp mặt mày u ám bước ra khỏi phòng, suy nghĩ có nên mời Dụ Thiên Linh trở lại hay không.

Bằng Tử Lê viết cả một trang giấy, chỉ cảm thấy tay mỏi nhừ, tâm trạng hỗn loạn, trong đầu đều là hình ảnh của Mạc Hạo Cấp, đúng là cô tẩu hỏa nhập ma nặng lắm rồi.

Cô bỏ quyển sổ, chép Tâm Kinh gì đó dường như cũng không có tác dụng, cô chau mày, phải dùng thuốc mạnh hơn mới được.

Bằng Tử Lê lập tức chạy đến phòng khách, “Mạc Hạo Cấp, cho tôi mượn anh một lúc.” Cô hít sâu một hơi, ngồi xuống cạnh anh.

“Em mượn anh?” Cô lại muốn làm gì đây?

“Anh quay lại đây.” Cô xoay đầu anh về phía mình, chăm chăm nhìn anh.

“Có chuyện gì sao?” Sắc mặt của cô rất nghiêm túc, có vẻ vô cùng chăm chú.

Cô muốn lấy độc trị độc, chỉ cần nhìn chán bề ngoài của anh thì cảm giác thích anh chắc sẽ giảm đi nhiều. Cô nhếch môi, tập trung nhìn vào mắt anh, anh ta quyến rũ nhất là ở đôi mắt sáng lán tinh anh đó.

Mặc dù mũi của anh cũng rất cao và thẳng...

“Rất cuộc em muốn làm gì vậy?” Vẫn nhìn chăm chăm anh như vậy sao? Đôi môi anh nói chuyện cũng rất gợi cảm...

Ý xấu lại tới, cô vội nhắm mắt lại, không được! Cô nhất định phải bình tĩnh.

“Em đang làm gì đó?” Anh bật cười, không rõ đầu của tai nheo gì cả.

Chậm rãi mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt như đang cười của anh, ý chí dần dần bị mê hoặc mất đi khổng chế, “Tôi... muốn hôn anh...”

Cô nuốt nước miếng, mặt không tự chủ càng lúc càng tới gần anh, không thể, không thể...” Anh mau đánh tôi tỉnh, tôi đang mất đi lý trí...”

“Anh nghĩ em không thể khổng chế được mình.” Giọng anh khàn khàn nén cười, mọi âm thanh đều hấp dẫn cô.

Cô không đấu tranh ý chí nữa, nghiêng đầu về phía trước, cố gắng hôn lên môi anh, đôi mắt to tròn nhìn anh chăm chăm, gương mặt nóng ran, trái tim của cô dường như muốn nhảy ra.

Đôi mắt sâu và đen của anh nhìn cô chăm chú, phảng phất cười nhạo kĩ thuật hôn ngốc nghếch của cô.

Cô hơi tức giận, mút lấy môi của anh, bực bội hôn!

Đột nhiên cơ thể của cô bị ôm lấy, cái đầu nhỏ bị bàn tay to giữ chặt, hơi thở nam tính kéo tới, đôi môi đỏ tươi của cô bị ngăn chặn, cảm giác đầu lưỡi ẩm áp đang thăm dò vào trong miệng cô, tay của cô tự động ôm cổ của anh, nhiệt tình đáp lại.

Hôn xong, anh thở hổn hển nhìn cô, khàn khàn nói: “Em nên thường mất đi lý trí mới đúng.”

“Tôi muốn hôn một lần nữa.” Dù sao hôn cũng hôn rồi, để cô hôn thêm mấy lần nữa, cô chu “miệng sói” muốn hôn tiếp.

“Một ngàn.” Anh cố ý kéo khoảng cách, khiến cô có thể nhìn nhưng không ăn được.

“Một trăm ngàn sẽ khấu trừ, dù sao tiền của tôi cũng là tiền của anh.” Cô khó chịu nhíu mày, giống như kẻ háo sắc lao về phía trước, cô còn muốn hôn!

“Em nói rất có lý.” Anh gật gật đầu, thừa dịp bất ngờ cúi đầu che kín đôi môi của cô, cảm thấy cô đang thô lỗ gặm miệng của anh, “Sao em học hoài cũng không được vậy?”

Lần trước nói cô có tiến bộ, bây giờ lại quên hết, anh áp lên môi của cô, cười trêu chọc.

“Anh muốn đổi thành Dụ Thiên Linh sao?” Giọng nói của cô tràn ngập ghen tuông, cô cố gắng học kỹ xảo hôn môi là được, anh không được phép đổi người.

“Cô nàng ngốc, anh có từng nói với em, bộ dạng khi ghen của em rất hấp dẫn không?” Anh cắn cổ của cô, bàn tay lần vào bên trong áo của cô, nhẹ nhàng bắt lấy vòng eo thon nhỏ.

“Anh không tập trung — ưm —” Cặp môi đỏ mọng lại lần nữa bị ngăn chặn, cơ thể thơm ngát mềm mại bị đẩy ngã trên sofa, anh in lại dấu ấn sở hữu trên người cô.

Cô cảm thấy lại vừa tê dại vừa nhột, không kiềm được bật cười, đến khi anh bắt đầu cởi quần áo cô, hôn lên bộ ngực no đủ tròn trịa của cô, cô cuống quýt muốn ngăn cản, nhưng lời phản kháng lập tức bị nụ hôn nóng bỏng ngăn chặn.

Ý thức của cô như bị đốt cháy, muốn ngăn cản anh, nhưng không còn hơi sức nữa.

Sau đó, Mạc Hạo Cấp thừa dịp Bàn Tử Lê ý loạn tình mê, nhanh chóng ôm cô đến phòng ngủ, đón nhận đêm động phòng hoa chúc đến chậm này...

9. Chương 9

Nếu để Mạc Hạo Cấp đi làm bằng xe đạp, một tháng có thể tiết kiệm... Ba ngàn; đồ ăn nếu tự mình nấu, cũng có thể tiết kiệm một khoản không nhỏ, nhưng nếu như vậy thì buổi trưa cô phải mang cơm đến công ty cho anh rồi!...

Mạc Hạo Cấp lười biếng nằm trên giường, tay ôm eo Bàn Tử Lê, khiến cô ngoan ngoãn nằm xuống.

Bàn Tử Lê vội túm lấy chân, trừng mắt nhìn anh.

Cô nàng ngốc còn dám trừng mắt với anh? Đã là vợ thì phải ngoan ngoãn ngủ bên cạnh chồng, chứ không phải chỉ chăm chăm nghĩ đến chuyện của mình.

“Em lại tính cái gì?” Thấy cô giãy giụa muốn ngồi dậy, anh cố ý vòng tay qua ngực cô, ôm lấy cô, cũng khiến cô không ngồi dậy được.

“Em đang tính làm thế nào để có cuộc sống thoải mái hơn.” Đều là tại anh, làm hại bức tranh cuộc sống sau này của cô phải vẽ lại từ đầu.

“Em đừng có suốt ngày nghĩ đến tiền là được rồi.” Anh lẩm bẩm nói, tò mò đưa tay cầm lấy bản kế hoạch gia đình của cô, “Anh xem nào.”

Cô lại gần anh, hỏi nhỏ: “Tiền của anh khi nào thì đưa em giữ?” Không nhìn thấy tiền của anh, thật sự cô không yên tâm.

“Nói sau đi.” Chờ khi anh chắc chắn địa vị của mình cao hơn so với tiền của cô thì mới yên tâm, “Trong bản kế hoạch của em, sao lại không có khoản nào giành cho em bé hết vậy?”

“Em bé?” Mặt của cô giống như thấy gà bay trên trời.

“Em không muốn sinh con sao?” Anh nhú mày.

“Anh có biết nuôi một đứa bé phải chi hết bao nhiêu không? Anh hẳn tâm để con phải chịu khổ theo anh sao?” Cô ôm ngực, vẻ mặt không dám tin.

“Anh đã nói em không cần lo lắng chuyện tiền nong rồi mà.” Anh rõ ràng là người có tiền, vì sao cô luôn muốn hiểu lầm anh rất nghèo vậy?

“Nếu con hỏi, ba ba, vì sao nhà của chúng ta nghèo như vậy? Anh sẽ giải thích với nó như thế nào?” Cô nhìn anh oán trách, cảm thấy sao anh không biết suy nghĩ chút nào hết.

Cô nàng này hoàn toàn không nghe lọt tai lời anh nói, hoàn toàn sống ở thế giới của mình, “Em đang nói bậy bạ gì đó?”

“Chờ chúng ta có tiền, kinh tế ổn định thì nói sau.” Cô vỗ vỗ mặt của anh, mọi việc để cô quyết định, hơn nữa sinh con đau lắm, tất cả để cô chuẩn bị tốt tâm lý rồi nói sau.

“Vừa rồi chúng ta không có tránh thai.” Anh nói ra sự thật, “Có lẽ chúng ta đã có em bé rồi.”

“Tại sao anh không mang bao?” Cô tức giận đánh vào cánh tay của anh.

“Anh không phản đối việc có em bé.” Anh nắm tay của cô, ngăn cản hành vi tàn bạo kia.

“Nếu sau này con có hỏi, anh tự nghĩ cách mà trả lời đi.” Cô hừ một tiếng, xoay người đưa lưng về phía anh. Anh liếc mắt, không cảm thấy vấn đề của cô có gì phiền não.

“Này, ông Mạc còn đang tức giận sao?” Cô đột nhiên nghĩ đến, xoay lại nhìn anh.

“Em nên gọi ông ấy một tiếng cha mới đúng.” Anh uốn nắn cô.

“Cha còn đang tức giận sao?” Cô tạm thời quên mất thôi, anh ta đúng là đàn ông thích so đo mà.

“Anh không biết, vài ngày nữa đi thăm là được.”

“Nếu chúng ta lâm vào đường cùng rồi, có phải trở về quỳ xuống cầu cha của anh cho chúng ta một khoản tiền không?” Cô nhắm mắt lại, nghe nhịp đập của tim anh, trong đầu xuất hiện hình ảnh hai người khóc sướt mướt ôm đúi của ông Mạc, xin ông cho bọn họ một cơ hội làm lại từ đầu, mặc dù bây giờ cảm thấy buồn cười, nhưng nếu sự việc xảy ra, nhất định cô sẽ khóc đó!

“Em có thể ngoan ngoãn ngủ được không?” Anh tức giận nói, cô chỉ nghĩ toàn những chuyện kì lạ.

“Đây, đây là phòng ngủ chu đáo mà! Bằng không ngày nghỉ chúng ta về nhà anh một chuyến, lấy lòng cha anh trước.”

“Em muốn trở về, anh không ngại, nhưng tính cách của em phải sửa mới được.”

“Nếu cha của anh nhất quyết muốn anh phải ly hôn với em mới bằng lòng giúp anh, vậy anh sẽ lựa chọn như thế nào? Anh sẽ ly hôn sao?”

“Không đâu.”

“Dù cho rất nghèo, rất nghèo?”

“Không đâu.”

“Vậy anh nghèo đến mức bán vợ thì sao? Chính là anh làm phu xe, em bán thân....” (cái này không hiểu lắm, có lẽ liên quan đến sự tích hay tuồng cổ gì đó)

“Câm miệng!” Vấn đề của cô càng lúc càng ngu ngốc.

“Anh nói mau đi!” Cô nhất quyết muốn nghe đáp án.

“...”

Cô ngồi dậy, bắt đầu lay anh.

Anh mở mắt ra, “Xem ra tinh thần của em cũng không tệ lắm.” Vốn không muốn để cô quá mệt mỏi, nhưng người phụ nữ này thật sự là không biết phân biệt, anh xoa người, đặt cô dưới thân.

“Đây, em khuyên anh không được làm loạn đó...” Phát hiện ý đồ bất lương của anh, mặt cô lập tức đỏ lên, tay chống lên ngực của anh, không cho anh tới gần.

“Anh có tên có tuổi, không được gọi này này này.” Anh cố ý cắn vành tai mẫn cảm của cô, làm cô thét lên.

“Mạc Hạo Cấp, chờ một chút ~~ A ——” lại bị ngăn chặn.

Người phụ nữ này mặc dù nói chuyện không êm tai, nhưng mùi vị vẫn ngọt ngào như vậy.

Cô liều mạng giãy dụa, “Em... Em không muốn sinh em bé...”

“Nếu như con trưởng thành, cuộc sống không như ý muốn hay xảy ra vấn đề gì, anh sẽ giải quyết.” Anh thì thầm dụ dỗ bên tai cô.

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Còn chi phí dạy dỗ con nữa... Cô phải tính toán thật tốt mới được...

“Không có nhưng mà, tập trung một chút.” Anh hôn dọc xuống từ xương quai xanh của cô, muốn làm cho cô mệt mỏi không còn sức lực để lo những chuyện vô bổ như vậy nữa.

“Cha, mẹ, đây là rượu mơ do Tử Lê ủ.” Mạc Hạo Cấp nắm tay Bằng Tử Lê, đưa rượu cho quăn gia.

Ông Mạc nặng nề hừ một tiếng, còn đang vì con trai không để ý sự phản đối của ông, cố ý muốn kết hôn với cô gái này mà sinh ra hờn dỗi.

“Tự mình ủ?” Ánh mắt Bà Mạc lóe sáng, cảm thấy rất ngạc nhiên, bên cạnh bà đều không có người biết làm những thứ này.

“Dạ.” Bằng Tử Lê được bà Mạc khen thì dường như có chút ngại ngùng, giống như cô đã làm một việc to tát lắm vậy.

“Có thể dạy mẹ không?” Bà Mạc nôn nóng mở nắp ra, ngửi được một chút mùi hương.

“Được ạ!” Bànng Tử Lê lễ phép trả lời.

“Vợ chồng son đến là tốt rồi, còn đặc biệt mang rượu mơ tới, thật là có lòng.” Bà Mạc thân thiết cười, so với ông Mạc thì rõ ràng thân thiện hơn.

Còn không phải vì cô nàng này, nói muốn trải đường cho tương lai, vừa đầm vừa xoa lôi kéo anh đến đây, Mạc Hạo Cấp liếc vợ một cái không thèm nói chuyện.

“Chỉ sợ không phải là ý tốt.” Ông Mạc chua chát nói, đừng tưởng rằng một bình rượu là có thể lấy lòng ông được.

“Đừng để ý đến ông ấy, lão già thích làm mình làm mẩy.” Bà Mạc lắc đầu, thật hết cách với ông bạn già ngoan cố này rồi.

“Bà ——” Ông Mạc trừng mắt nhìn vợ, không ngờ rằng bà ấy lại đi giúp người ngoài.

“Chúng ta vào trong đi, vừa uống rượu vừa nói chuyện tâm sự, nếu con rảnh tiện thể chỉ ẹ biết cái ba lô lần trước làm như thế nào.” Bà Mạc bắt được cơ hội là đem những vấn đề muốn biết hỏi hết.

“Nhưng mà...” Bànng Tử Lê lo lắng nhìn Mạc Hạo Cấp, rất lo cha con bọn họ lại xung đột nữa.

Nhìn mặt anh không chút cảm xúc, Bànng Tử Lê rất muốn kéo Mạc Hạo Cấp sang một bên để dạy dỗ, chẳng lẽ anh chưa từng muốn dùng vẻ mặt vui vẻ hòa nhã nói chuyện với người lớn sao?

“Chúng ta đi thôi!” Bà Mạc kéo cô vào phòng, lấy ly thủy tinh trong ngăn kéo ra, “Loại ly quà tặng này mẹ phải tìm lâu lắm mới được đó.” Ánh mắt của bà đầy đắc ý.

Bànng Tử Lê gượng cười, không biết phải nói gì cho tốt.

Bà Mạc cẩn thận rót rượu mơ vào ly, một ly cho con dâu, một ly ỳnh. “Hi vọng chúng ta một nhà hòa thuận, cạn ly.”

“Cạn ly.” Thấy bà Mạc thận trọng như vậy, động tác của Bànng Tử Lê cũng trở nên cẩn thận.

Bà Mạc uống một ngụm, “Ngon.”

“Mẹ thích là tốt rồi.” Bànng Tử Lê thở phào nhẹ nhõm, cô phải suy nghĩ khá lâu mới nghĩ đến món quà này.

“Con vừa gọi mẹ là mẹ...” Mắt bà Mạc đột nhiên đỏ hồng, cảm động nhìn cô.

“Mẹ, mẹ sao vậy?” Bànng Tử Lê bị phản ứng bất ngờ của bà Mạc làm lo lắng, cuống quýt đưa giấy lau.

“Mẹ chỉ nhất thời cảm động.” Bà nhẹ lau nước mắt, có chút thẹn thùng. “Mẹ vẫn luôn muốn có một đứa con gái.”

Thật là một người mẹ đa sầu đa cảm, hoàn toàn trái ngược với cha con nhà họ Mạc, tính tình nóng nảy lại ngang ngược.

“Tiểu Lê à! Cha của con hay gây khó dễ cho con, coi như con nể mặt mẹ, bỏ qua cho ông ấy.” Bà Mạc nói đến chữ mẹ này, thiếu chút nữa bật khóc, rốt cuộc bà cũng có con dâu tri kỷ rồi.

“Con không để ý đâu.” Đây cũng là tự làm tự chịu, ai bảo từ đầu cô đã bày ra vẻ mặt tham tiền, bây giờ ông Mạc có thành kiến với cô là chuyện rất tự nhiên.

“Con gái và con trai đúng là không giống nhau.” Bà Mạc hít hít mũi, hiền từ nhìn cô.

“Mẹ, mẹ..... không nghĩ rằng con chỉ tham tiền nhà mọi người sao?”

“Mẹ rất tin tưởng mắt nhìn của Hạo Cấp, chỉ là... Hạo Cấp có chút ngang ngược, con hãy bỏ qua cho nó.” Bà Mạc vỗ vỗ tay của cô, vẻ mặt áy náy.

Bànng Tử Lê gật đầu như già tởi, rốt cục không ai biết được nỗi khổ của cô. “Nhưng mà, để cha con họ ở phòng khách được không?”

“Vấn đề của bọn họ không thể một hai ngày là có thể giải quyết, nếu không... Tiểu Lê, con có thể giúp không?”

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của bà Mạc, bản năng mách bảo Bàn Tử Lê từ chối, nhưng đối phương là người lớn, cô chỉ có thể mỉm cười chịu trận.

“Con hãy khuyên Hạo Cấp, bảo nó tiếp quản công ty.”

“Mẹ cũng hi vọng Hạo Cấp tiếp quản công ty sao?” Cô vẫn nghĩ rằng bà Mạc không xen vào những chuyện này.

“Mẹ vốn muốn để Hạo Cấp tự quyết định, nhưng lão già này ——” Thấy vẻ mặt nghi ngờ của Bàn Tử Lê, bà Mạc ngại ngừng cười, “Là cha của con ~ ông ấy hay buồn bã thở dài, mẹ rất lo lắng, chắc con cũng không đành lòng đúng không?”

“Dạ... Nhưng con khuyên sẽ có tác dụng sao?” Cô không biết trọng lượng của mình trong lòng Mạc Hạo Cấp rốt cuộc là nặng bao nhiêu.

“Có mà, nhất định là có, con là vợ nó, ít nhiều nó cũng nghe theo ý kiến của con, mà tình hình kinh doanh của công ty Hạo Cấp con có biết không?” Bà Mạc lo lắng hỏi.

“Con hỏi, nhưng anh ấy không nói.”

“Thằng bé Hạo Cấp này rất tự cao, cho dù tình hình công ty có không ổn, cũng sẽ chống đỡ đến cùng.” Bà Mạc thở dài ảo não.

“Vây à...” Lời nhắc nhở của bà Mạc khiến Bàn Tử Lê cảm thấy phán đoán trước đây của cô không sai, cộng thêm một trăm ngàn lần này anh chần chừ không đưa, không phải tất cả đã quá rõ ràng rồi sao?

Thì ra do anh không kiếm được tiền, mới nhất định không cho cô giữ tiền, cho nên, cô đã gả ột kẻ nghèo kiệt xác rồi?

Không không không, đây không phải vấn đề trọng điểm, cô lắc đầu, đột nhiên tay bị cầm lấy. “Chuyện này nhờ cậy con.”

“Nhưng... Nhưng mà...”

“Nếu như Hạo Cấp trở về tiếp quản công ty, mẹ sẽ nói cho lão già đó biết tất cả là công lao của con, đến lúc đó ông ấy sẽ xóa bỏ thành kiến với con.”

Thấy bà Mạc mặt mày hớn hở nói, thực sự đơn giản như vậy sao? Bàn Tử Lê muốn mở miệng từ chối lời nhờ vả này, nhưng nhìn nụ cười của bà Mạc, cô không thể khước từ được.

“Tốt lắm, quyết định như vậy đi, giờ con chỉ ẹ cách làm ba lô lần trước đi.” Bà Mạc tìm món quà gặp mặt lần trước con dâu đưa ình. (cái ba lô á)

“Dạ.” Bàn Tử Lê cầm ba lô từ từ hướng dẫn, nhưng trong đầu chỉ toàn là chuyện bà Mạc muốn nhờ cô giúp đỡ.

Cô đi khuyên Mạc Hạo Cấp, thật sự có tác dụng sao?

Mạc Hạo Cấp tùy ý cầm quyển sách, nhưng lại không lật trang, thỉnh thoảng liếc mắt sang cô gái nhỏ bên cạnh, nhìn cô có vẻ rất phiền não, rõ ràng là con người thẳng thắn, rốt cuộc là chuyện gì đã làm vẻ mặt của cô khó xử như vậy?

“Này, Mạc Hạo Cấp ——”

Cuối cùng cũng chịu mở miệng, cô không thể chịu đựng lâu được đâu, anh nhếch miệng, không có phản ứng, chờ cô tự nói ra.

“Em có việc muốn hỏi anh, nếu như... tâm trạng anh không tốt, hôm nào chúng ta nói cũng được.”

“Có chuyện thì nói đi.” Thấy bộ dạng cô nơm nớp lo sợ, anh không khỏi buồn cười, vờ nhìn tài liệu trong laptop.

“Đầu tiên, anh có thể bỏ công việc xuống không?” Cô khó chịu thấy anh không chú ý đến mình, như vậy muốn cô làm sao mở miệng?

“Em nói, anh đang nghe.” Thật ra anh chỉ muốn thấy cô tức giận, công việc đã sớm bị anh bỏ qua một bên.

Thấy cô bĩu môi, lại nhíu mày, anh nhin cười, cảm thấy nét mặt của cô thật ngốc nghếch.

“Em hỏi anh, anh có bao giờ suy nghĩ về ý kiến của cha anh – trở về quản lý công ty?” Anh giương mắt nhìn cô, không nói lời nào.

“Anh có nghe rõ câu hỏi của em không vậy?” Tại sao anh không bao giờ để ý đến người khác?

“Em hy vọng anh trở về tiếp quản công ty sao?” Anh hỏi lại cô.

“Ừ.” Thật ra cô cũng không chắc chắn trong lòng mình nghĩ gì.

“Tại sao?” Anh đột nhiên cảm thấy trong lòng không thoải mái, anh tưởng rằng ít nhất còn có cô ủng hộ suy nghĩ của mình.

“Bởi vì... Bởi vì có thể kiếm rất nhiều tiền.” Điều đầu tiên cô nghĩ đến là lợi ích tối ưu nhất.

“Lại là tiền, trong đầu em, cảm nhận của anh so với tiền của em không có chút giá trị nào sao?” Giọng điệu của anh trở nên gay gắt.

Không ngờ rằng đến hôm nay, địa vị của anh trong lòng cô vẫn kém xa so với những tờ giấy không có sinh mệnh kia.

“Anh làm gì hung dữ như vậy? Em cũng chỉ nói đến lợi ích hàng đầu thôi mà.” Cô không nhận ra điều Mạc Hạo Cấp để ý, chỉ cảm thấy rất uất ức.

“Vì sao đột nhiên hỏi như vậy? Em lại nghe lời của ai? Hay là nhận tiền của người ta mới làm việc này? Cha của anh sao?” Anh lạnh lùng nghiêm mặt hỏi.

“Mẹ cũng chỉ muốn hai cha con anh hòa thuận.” Cô thật thà thẳng thắn chân thành nói, trong lòng cũng hi vọng cha con anh có thể chung sống hòa bình.

“Thì ra là mẹ.” Anh cười lạnh, “Mới có một buổi sáng, đã mua chuộc được em.”

“Mẹ không có mua chuộc em, anh nói chuyện dễ nghe một chút!” Cô tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Em thích kiếm tiền như vậy, công ty kia được em tiếp quản sẽ tốt lắm, để cho em muốn kiếm bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu.” Anh ôm laptop, đi đến phòng sách.

“Này!” Bànگ Tử Lê vội vàng đuổi theo, nhưng chưa kịp chạy vào phòng thì rầm một tiếng, bị bỏ lại ngoài cửa.

“Này, anh tức giận cái gì chứ? Mạc Hạo Cấp!” Cô tức giận đập cửa rầm rầm, nên tức giận là cô mới phải chứ? Không làm được gì cho bị anh giễu cợt một trận.

Cô đập cửa, gọi tên anh, nhưng chẳng ăn nhằm gì cả.

“Em mặc kệ anh!” Cô thật sự là gà mẹ mới có thể rơi vào kết cục này, cô đã nói rồi mà! Trong lòng Mạc Hạo Cấp cô chẳng có chút sức ảnh hưởng nào hết!

Lần sau gặp mẹ chồng, nhất định phải than thở với bà, đáng ghét!

* * *

Bực bội một lúc lâu, Bànگ Tử Lê quyết định đạp xe đi sửa sang lại vườn rau, sau khi làm xong, tâm trạng của cô cũng thoải mái hơn, nhân tiện nhổ được một củ cải trắng, mang về làm bữa tối.

Về đến nhà, cô vo gạo nấu cơm, bận rộn 30 phút, cô đến trước cửa phòng sách, cố sức gõ cửa. “Mạc Hạo Cấp, anh muốn thành tiên à? Đi ra ăn cơm đi!” Gọi lớn ngoài cửa.

Vài giây sau cánh cửa bật mở.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, rất rõ ràng, tâm trạng của Mạc Hạo Cấp vẫn còn rất tệ.

Mạc Hạo Cấp nhìn chăm chăm cô, chờ cô nói với mình điều gì đó — người bình thường sau lúc cãi nhau, khi giật mình thức tỉnh, giọng điệu cũng sẽ mềm mỏng hơn, dịu dàng bày tỏ thiện chí.

“Ăn cơm thôi!” Cô tức giận nói, quay đầu vào bếp, trầm nghĩ: chưa từng thấy người đàn ông nào thích giận đến vậy.

Khóe miệng Mạc Hạo Cấp khẽ nhếch, cô đúng là vô tư như thường mà.

Anh vào bếp, nhìn món ngon trên bàn, đây là cách cô thể hiện sự xin lỗi sao? Nhưng nhìn xem vẻ mặt của cô, một chút ăn năn cũng không có.

Anh ngồi vào bàn, thấy cô đưa cho anh một chén cơm trắng, rồi cứ thế ăn cơm, hoàn toàn không có ý nói chuyện với anh.

“Bàng Tử Lê.”

“Chuyện gì?” Cô bực dọc đáp lời.

“Nếu thật sự em hi vọng anh tiếp quản công ty, anh sẽ trở về.”

“Phải không?” Cô rất nghi ngờ, ý của những lời anh nói là bởi vì cô nên anh mới đồng ý trở về tiếp quản công ty sao?

Đùa à, cô không có quan trọng như vậy, nếu không thì tại sao hôm nay anh lại nổi giận với cô chứ?

“Rất ít người dám trực diện nghi ngờ lời nói của anh.” Anh càng buồn hơn là, với những lời bộc bạch thật lòng mình, cô không rơi nước mắt cảm động thì thôi đi, còn có vẻ mặt nghi ngờ như vậy nữa.

“Cho nên mới nói tính cách của anh cần phải sửa đổi.” Chưa ai dám nói ra sự thật, có thể thấy đồng nghiệp của anh tội nghiệp cỡ nào.

“Em muốn anh trở về tiếp quản công ty sao?” Anh cố nén giận hỏi lại lần nữa, cô nàng ngốc nghếch không biết phân biệt tốt xấu này, trước mặt cô, anh đã vô cùng cố gắng khống chế tâm trạng của mình, không nghĩ tới cô còn dám giáo huấn anh.

“Anh có thể không cần để ý tới ý kiến của em, mặc kệ chuyện nhà mấy người.” Cô mới nói chút ý kiến, mặt anh lại khó coi như vậy, còn nói chuyện hung dữ như vậy, lần sau cô sẽ không nhắc tới nữa.

Nhưng mà như vậy cũng đã chứng minh tình trạng kinh doanh của công ty anh nhất định có vấn đề, nếu không tại sao khi cô vừa nhắc tới tiền, anh lại giống như con nhím, toàn thân xù gai nhọn, nhưng cô đã gả cho anh rồi, chẳng lẽ có thể bỏ mặc anh sao?

Nếu anh sợ một khi cô biết được thu nhập của anh không nhiều mà bỏ đi, như vậy là anh đã quá coi thường cô rồi!

Tuy cô yêu tiền, nhưng cô cũng có máu, có nước mắt, có cảm tình chứ bộ!

Có điều trong vạn cái sai, vẫn nên trách ánh mắt của cô, không dừng lại để ý người đàn ông xấu tính này, tình yêu đúng là mù quáng mà.

“Hôm nay anh có cáu gắt một chút.” Biết rõ tính cô yêu tiền, anh còn vì thế mà nổi nóng, đúng là anh hơi quá đáng.

“Em biết.” Cô liếc nhìn anh, ai lại chẳng có lúc phát cáu? Sau này cô hung dữ hơn anh là được rồi.

Cô nàng thần kinh không ổn định này, nghe không hiểu là anh đang nói xin lỗi sao?

Một chút kỹ xảo đáp lại cũng không có, cô cũng không biết nói “Không sao” hoặc là “Em cũng có chỗ không đúng” ...đại loại sao? Thật sự là ngu ngốc.”Em không cảm thấy là mình cũng nên tự kiểm điểm lại sao?”

“Em đã tự kiểm điểm lại rồi, cho nên sau này em sẽ không xem vào chuyện của người khác nữa.” Cô tức giận nói, cảm giác mình thật xui xẻo, làm cho trong ngoài đều không được lòng người.

“Đến bây giờ em cũng không biết là anh giận cái gì sao?”

“Không phải anh giận vì em xen vào chuyện nhà anh sao?”

Anh giận cô vì cô coi trọng tiền hơn anh, giận cô vì cô hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của anh, giận cô vì với ai cô cũng đối xử như vậy... Mạc Hạo Cấp nhếch môi nhìn thẳng cô, lúc lâu sau mới nói: “Quên đi.”

“Kẻ quái dị.” Cô mắng một tiếng, mặc kệ anh.

Mạc Hạo Cấp bĩu môi, trên thế giới người không có tư cách nói lời này nhất chính là cô. “Em sẽ ăn nói thế nào với mẹ anh?”

Đúng rồi! Chút nữa cô quên mất, “Vậy anh thật sự không muốn tiếp quản công ty sao?”

“Đợi vài năm nữa!”

“Vậy là mấy năm?” Tuy nói là không muốn xen vào chuyện nhà của anh nữa, nhưng nếu bà Mạc có hỏi, cô cũng phải biết đường ăn nói mới được.

“Khoảng ba năm.” Sao lại hỏi cặn kẽ như vậy, không phải là cô vẫn còn nghĩ đến chuyện công ty chứ? Nghĩ đến khả năng này, anh lại nhíu mày.

“Ừ, em biết rồi, vậy anh ăn nhiều một chút, đừng lãng phí.” Cô gấp thức ăn cho anh.

Cô nàng này thật là không còn gì để nói, Mạc Hạo Cấp cảm thấy rất bức bối, nhìn người phụ nữ trước mặt, không biết cô đã nghĩ về cuộc hôn nhân của bọn họ như thế nào?

Bị ép buộc nên bắt buộc dĩ phải chấp nhận? Hay là nhất thời bị bề ngoài của anh hấp dẫn?

Kết hôn cũng một thời gian rồi, mặc dù cô đã không la hét đòi ly hôn nữa, nhưng trong lòng anh vẫn còn lo lắng, cô là người vô tâm, có gì nói đó, dám làm dám chịu, sẽ không giận dỗi, sẽ không nói vòng vo, ngược lại anh đã không ngừng so đo tình cảm của cô biểu đạt quá ít.

Anh chưa từng nghĩ rằng sẽ quen với loại con gái không dịu dàng, không biết làm nũng, càng không nghĩ tới khi thành vợ chồng, người không có cảm giác an toàn lại chính là anh!

10. Chương 10: End

Mạc Hạo Cấp tiếp quản công ty thì sẽ có tiền, nhưng anh không vui; Mạc Hạo Cấp không tiếp quản công ty, cuộc sống khó khăn, có lẽ sau này hai người cũng không vui vẻ.

Trong hai khó mà chọn một, tại sao chồng của cô lại cứng cổ đến như vậy, không bao giờ chịu hiểu đạo lý cúi đầu trước cuộc sống chứ?

Đình đoong —— đình đoong ——

“Mạc Hạo Cấp, đi mở cửa.” Bàn Tử Lê vô tư sai bảo.

Gọi cả buổi, không có người lên tiếng, cô đặt đồ thủ công lên bàn, vội chạy tới mở cửa.

“Tiểu Lê, mẹ đến thăm con.” Gương mặt bà Mạc rất vui vẻ, bà rất nhớ cô con dâu giỏi giang này.

Bàn Tử Lê mỉm cười, nhưng vừa nhìn thấy người đi phía sau bà Mạc, nụ cười trên môi cô chợt tắt.

“Chị hai, đã lâu không gặp.” Dụ Thiên Linh vẫy tay, ngọt ngào mỉm cười.

Sao mẹ có thể đi cùng với yêu nữ? Yêu nữ muốn từ từ thâm nhập cuộc sống Mạc Hạo Cấp nên quyết định ra tay với người lớn bên kia sao?

“Tiểu Lê, sắc mặt con tái nhợt, bị bệnh sao?” Bà Mạc lo lắng sờ sờ mặt cô, chỉ sợ con trai chăm sóc vợ không tốt.

“Không có gì, con quá ngạc nhiên thôi, hai người vào đi!”

“Nhìn mẹ nè, thấy con dâu vui quá mà quên giới thiệu, con bé là ——”

“Mẹ, mẹ không cần giới thiệu, con biết cô ấy.” Cô ta là Dụ Thiên Linh, hồ ly tinh xinh đẹp, là cây gai độc trong cuộc sông hôn nhân của cô!

“Thiên Linh, cháu đã tới đây tìm anh họ rồi sao?” Bà Mạc ngạc nhiên, cháu ngoại (con của chị/ em gái) công việc rất bận rộn, lấy đâu ra thời gian?

“Dạ là tháng trước ạ!” Dụ Thiên Linh cười ngọt ngào, “Khi đó chị hai đối với cháu rất tốt!”

“Chờ một chút... Xin hỏi anh họ mọi người nói tới là ai?” Mặt Bàn Tử Lê đầy vẻ nghi ngờ, chẳng lẽ anh họ của yêu nữ cũng từng ở đây?

“Tất nhiên là Hạo Cấp rồi!” Bà Mạc cười nói, Thiên Linh cũng chỉ có một anh họ mà thôi.

“Em... Em là em họ của Mạc Hạo Cấp?” Tay cô run run chỉ vào Dụ Thiên Linh.

“Anh Hạo Cấp không nói với chị sao?” Dụ Thiên Linh có vẻ rất ngạc nhiên.

“Không có...” Cô bắt đầu nhớ lại lúc trước ở chung, Dụ Thiên Linh đúng là chưa từng nói mình là em kết nghĩa của Mạc Hạo Cấp.

Nghĩ lại những hành vi ghen tỵ của mình, Bàn Tử Lê kiềm không được thàn than khóc, bản thân cô thật quá ngốc nghếch mà!

Làm sao bây giờ? Bây giờ cô cảm thấy rất có lỗi với Dụ Thiên Linh, Bàn Tử Lê đầy áy náy nhìn cô bé đáng yêu kia.

“Anh họ nhất định là muốn đùa với chị nên cố ý không nói đó.” Dụ Thiên Linh khẽ cười.

Đùa với cô? Sao cô lại không cảm thấy vui chút nào hết vậy?

Quên đi, tạm thời không nghĩ chuyện này, cô tiếp đãi khách quý quan trọng hơn, “Hai người sao lại rảnh tới chơi?”

“Dì nói muốn xem trang sức do chính tay chị làm, em cũng vừa vặn không có việc gì, tranh thủ lúc này cùng dì tới đây, có làm phiền chị không?” Cô bé ngọt ngào dịu dàng nói.

“Thiên Linh à, em đừng nói như vậy, hai người thích gì cứ chọn, chọn không đủ, chị sẽ làm tiếp.” Dụ Thiên Linh từ yêu nữ lập tức nâng lên thành em gái Thiên Linh rồi.

“Cám ơn, em sẽ không khách sáo đâu, đúng rồi, anh Hạo Cấp đâu?”

“Có lẽ là đọc sách rồi ngủ quên, hai người cứ ngồi ở đây.” Cô đến phòng ngủ, ôm rương gỗ nhỏ ra, sau đó cẩn thận đặt rương gỗ lên bàn, mở nắp. “Toàn bộ đều ở trong này.”

“Oa ~” Bà Mạc vuốt rương gỗ nhỏ. “Đây là mua ở đâu vậy?” Làm rất tinh xảo và dễ thương.

“Tự con làm.” Cô lấy những khúc gỗ người ta không cần, làm theo kiểu dáng trong sách. “Mẹ muốn học, con có thể dạy mẹ, nhưng phải tìm nguyên liệu trước.”

“Nguyên liệu đi mua là được.” Bà Mạc nhú mày, không nghĩ đây là chuyện phiền phức.

“Mẹ cũng có thể đi mua một rương gỗ nhỏ, cần gì phải tự tay làm?” Không phải trên cơ sở tiết kiệm tiền, DIY đối với cô mà nói, vốn dĩ không có niềm vui.

“Tiểu Lê, con thật sự thật là lợi hại, không tốn chút tiền, có thể tạo thành nhiều thứ xinh đẹp.” Xem ra con trai thật sự thay nhà mình cưới được một người vợ giỏi giang rồi.

“Dạ ~” Vợ chồng nhà họ Mạc, một người lúc nào cũng khen cô một động một người động chút lại nói lời tổn thương cô, đúng là thiên sứ và ác ma mà.

“Chị hai, thì ra chị có nhiều trang sức như vậy, khó trách ngày đó trên đường đi dạo thì không thấy chị chọn thứ gì, chị thật là khéo tay!” Cô cầm chiếc vòng bạc lên ngắm.

“Nếu thích thì cứ lấy.” Bàn Tử Lê rộng rãi nói.

“Đẹp quá à, thật khó chọn, sao chị lại có nhiều đồ trang sức như vậy?” Những vật trang sức này sáng lóng lánh, Dụ Thiên Linh nhìn không chớp mắt.

“Chị có bán trên mạng, mấy món này giá cũng không cao, em cứ lấy đi không sao.” Nói gì cũng phải đền bù cho sai lầm trước kia của cô.

“Chị hai thật là tốt.” Dụ Thiên Linh cười ngọt ngào.

A ~~ lại còn dễ thương như vậy, sẽ làm cô áy náy đến muốn tự sát đó.

Dụ Thiên Linh rõ ràng là cô gái gần gũi, là tại cô có thành kiến quá nặng, nên không thể nhìn thấy ưu điểm của đối phương.

Nhưng mà thành kiến của cô không phải là vì người đàn ông xấu xa kia đùa giỡn với cô? Rõ ràng anh ta có dụng ý không tốt, cô sẽ ghi nhớ.

* * *

“Mạc Hạo Cấp, anh thức dậy cho em!” Cô cầm gối không chút nể tình đánh vào người đàn ông kia.

Sau khi tiễn bà Mạc và em gái Thiên Linh của cô về, Bàn Tử Lê bước nhanh đến phòng ngủ, cầm gối, tức giận đẩy cửa phòng sách.

Mạc Hạo Cấp mở đôi mắt lim dim còn đang buồn ngủ, nhíu mày.”Chuyện gì vậy?” Anh gãi đầu, ánh mắt lười biếng mê hoặc.

“Dụ Thiên Linh là của em họ của anh.” Cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ em họ này.

“Em biết rồi?” Anh cười, còn tưởng là chuyện gì.

“Anh rảnh quá ha! Đùa giỡn em xoay vòng vòng luôn.” Cô cầm gối đánh anh.

“Khi đó em nói không có tình cảm với anh, anh nói Thiên Linh là em gái kết nghĩa của anh thì với em cũng đâu có gì khác nhau.” Anh miễn cưỡng nói.

“Nhưng mà anh không nên gạt em!” Cô mím môi, trừng mắt nhìn anh.

“Em khiến anh không biết được lòng em đang nghĩ gì, là em nên tự kiểm điểm lại, biết hay không?” Anh nắm cái gối của cô lại.

Cho nên anh ta cố ý làm cô ghen sao? Tính tình gì kỳ cục vậy.

“Anh là đồ thần kinh!” Cô đập cánh tay của anh, mình anh đã đủ khó chịu rồi, lại lợi dụng em gái kết nghĩa đến kiểm tra phản ứng của cô.

Khóe miệng của cô khẽ nhếch lên, sau đó kiềm không được bật cười.

“Cô nàng ngốc, cười cái gì? Nghe được lời của anh không đó?” Anh ôm lấy cô, để cô ngồi trên đùi của mình.

“Nghe được.” Có điều người cần kiểm điểm hẳn là anh rồi? Anh lại còn cưỡng từ đoạt lí nữa. (già mồm át lẽ phải)

“Công ty anh thế nào?” Cô vờ như đang tán gẫu.

“Rất tốt.”

“Có cần giúp đỡ gì không?” Thấy anh dùng hai chữ rất tốt, rõ ràng là không muốn cho cô biết tình hình kinh doanh của công ty mà.

“Em không cần đi khắp nơi làm việc là được rồi, đừng tưởng em lén mang mấy thứ thủ công về làm còn nghĩ rằng anh không biết.” Anh lo cô sẽ mệt mỏi, nhưng lại bị người phụ nữ này nói anh già trưởng.

“Tốt nhất anh nên chuẩn bị tâm lý, em và anh sẽ cùng nhau trải qua cuộc sống khó khăn này.” Cô bực dọc cắn tay anh, không nói coi như xong.

Anh nghe thấy trong cuộc sống khó khăn của cô có anh, đây có thể xem là lời tỏ tình của cô không? “Em muốn mưu sát chồng sao?” Anh nhéo mặt của cô.

“Em sẽ mua bảo hiểm cho anh trước, anh yên tâm.” Cô cười giòn tan.

“Tính toán tỉ mỉ quá ha.” Anh ngọt ngào hôn lên môi cô, khẽ rời ra, mỉm cười rất đẹp trai.

“Cười cái gì?” Cô giương mắt nhìn anh.

Anh nhìn vẻ mặt tươi vui của cô, trong lòng ngập tràn vui sướng, quên đi, cho dù cô không yêu nhiều như vậy cũng không sao, chỉ cần cô luôn bên cạnh anh, để anh có thể nhìn thấy cô, chung sống bên cô thì cũng đủ rồi.

Không kìm lòng được lại cúi đầu hôn lên môi cô, “Đầu em còn đau không? Có muốn uống cốc ca cao nóng không?” Hôm nay cô cứ la hét cái đầu như bị sét đánh đau nhức.

“Anh sẽ đi pha sao?”

“Đúng.”

Cô in một nụ hôn lên môi anh, trong lòng thở dài, anh cứ dịu dàng tấn công như thế này, khiến cô dường như càng lúc càng thích anh. “Em mát xa đầu anh.”

Cô điều chỉnh tư thế, giạng chân ngồi lên đùi của anh, xoay người đối diện với anh, nịnh nọt nắm lấy bờ vai của anh, “Ông chủ lớn à, dùng lực như vậy được chưa?” Trước hết tươi cười nói.

“Anh sẽ không cho tiền em đâu.” Ông chủ lớn báo trước.

“Hôm nay không nói chuyện tiền, chuyện buồn.”

Anh mỉm cười, cô nàng này càng lúc càng biết nói chuyện rồi.

“Nhưng mà vợ chồng nghèo trăm sự buồn bã, anh cảm thấy chúng ta có thể chịu được bao lâu?” Cô ngửa đầu hôn cằm anh, hôn mấy lần, xem có thể cho hôn nhân chống đỡ thêm mấy ngày nữa không.

“Em không cần nghĩ đến những chuyện vớ vẩn kia, tập trung hầu hạ anh là được rồi.” Mới cảm thấy cô nói dễ nghe, chưa được vài giây, cô lại trở thành người thực tế như cũ rồi.

Cô ôm cổ anh, cả người mềm mại chơi xấu trên người anh, cô thích kề sát vào anh, sau đó cảm nhận nhịp đập của tim anh, làm cho người ta cảm thấy yên tâm.

Ngoại trừ những lời nói bạo lực kia, anh đối với cô thật sự rất tốt, nhìn anh luôn vì yêu cầu của ông Mạc buồn phiền, cô cũng rất muốn giúp anh.

“Chuyện gì vậy?” Thấy cô lơ đãng. “Đầu còn đau không? Em ngủ một chút đi, sáng mai xin nghỉ, anh đưa em đi gặp bác sĩ.” Anh dịu dàng xoa xoa thái dương của cô.

Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, thật ra cô đã nghĩ được cách giải quyết, nhưng còn đang phân vân.

“Được không?” Giọng nói rất dịu dàng, dịu dàng quá.

Nêu gốc thì gốc luôn đi! Luôn sống khôn khéo như vậy cũng không thú vị, hai tay Bàn Tử Lê ôm lấy gương mặt của anh chân thành nói: “Anh không cần lo lắng chuyện quản lý công ty, em sẽ giúp anh.”

Bàn Tử Lê nhìn vẻ mặt nghi ngờ của chồng mình, trong lòng âm thầm quyết định.

“Xin chào, ông Mạc... Cha có ở nhà không?” Bàn Tử Lê đứng ngoài cửa, khách sáo nói với quản gia đang mở cửa.

“Mợ hai, xin mời vào.” Quản gia nhường lối đi, cho cô vào nhà.

Mợ hai... Cô nằm mơ cũng không nghĩ từ như vậy lại dành cho cô, không tự nhiên, “Bác cứ gọi cháu là Tử Lê được rồi!”

“Mợ hai chính là mợ hai.” Quản gia cố chấp.

“Dạ...” Cô đáp ứng nói, bác vui là tốt rồi.

“Xin hỏi mợ hai, cậu chủ không tới sao?” Quản gia vẫn nhìn xung quanh cô, không thấy bóng dáng của cậu chủ.

“Dạ... Anh ấy hôm nay có việc.” Cô đứng ở đại sảnh nói, gạt Mạc Hạo Cấp đi tới đây, chỉ thuận miệng nói hành tung cậu chủ nhà bác, không muốn cho quản gia biết được việc này.

“Mợ hai, mời ngồi, tôi phải đi báo cho ông chủ một tiếng.”

“Đã làm phiền rồi.” Bàn Tử Lê ngồi trên sofa bằng da trâu, bắn khoăn lo lắng cầm chặt túi xách.

Cô đã hạ quyết tâm, bây giờ không được phép lùi bước.

Năm phút trôi qua, quản gia từ phòng sách bước ra, “Mợ hai, ông chủ mời mợ vào.”

Bàn Tử Lê gật đầu với quản gia, lại căng thẳng và lo lắng nói với bác: “Xin hỏi một chút... Hôm nay tâm trạng của cha...”

“Tâm trạng của ông chủ hơi bất ổn, nhưng ông chủ có vẫn có thể nhận xét đúng đắn, mợ không cần lo lắng quá.”

Bàn Tử Lê hiểu biết gật đầu, cảm ơn quản gia, sau đó hít sâu một hơi đi vào phòng sách.

Cô đẩy cửa ra, thấy ông Mạc đang viết thư pháp, cô không dám lên tiếng quấy rầy, chỉ đứng một bên, nghiêm túc, mắt cũng không dám nhìn lung tung.

Ước chừng mười phút sau, ông Mạc mới đem bút lông đặt trên giá bút, nhìn thẳng vào Bàn Tử Lê. “Tìm tôi có việc gì?”

Người phụ nữ này không phải là muốn lợi dụng Hạo Cấp để vợ vét tài sản của ông chứ? Ông khinh thường nghĩ.

“Con... Con muốn nói với cha về chuyện của Hạo Cấp.” Cô không để ý vẻ mặt khó chịu của ông Mạc, kiên trì nói.

“Nó đồng ý trở về tiếp quản công ty?”

“Không phải.”

“Vậy không có gì để nói, cô về đi.” Ông không muốn lãng phí thời gian cho người phụ nữ ham làm giàu này.

“Van xin cha cho Hạo Cấp làm chuyện anh ấy muốn!” Cô chấp tay cầu xin ông.

“Cô là người tự mình là đúng, cô có biết phân biệt cái gì tốt, cái gì xấu không?” Nói cứ như ông là người cha độc ác lắm không bằng.

“Chỉ cần ba năm.” Cô vội vàng nói.

Mỗi lần chỉ cần nói đến chuyện ông Mạc muốn chồng cô tiếp quản công ty, cô có thể cảm nhận được phiền muộn trong lòng Mạc Hạo Cấp, cô muốn chia sẻ phiền muộn với anh nên mới đến đây.

“Cô lấy cái gì mà dám đặt điều kiện với tôi?” Cô ta cho rằng chỉ cần thêm hai chữ van xin, ông sẽ mềm lòng mà đồng ý sao?

Điều kiện gì? Đương nhiên là cô có chuẩn bị, nhưng đến khi cô già rồi nhớ lại chuyện này, nhất định sẽ cảm thấy mình rất điên rồ!

Bàn Tử Lê vội lấy từ túi xách ra ba, bốn sổ tiết kiệm, “Đây là số tiền lúc trước con vất vả kiếm được, có một trăm hai mươi vạn, con muốn dùng số tiền này mua ba năm của con trai cha.” Dù bất cứ giá nào, điên cũng điên rồi, chỉ cần cô cảm thấy đáng giá là tốt rồi.

Ông Mạc nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô, nói thật, ông nghĩ đến rất nhiều tình huống, nhưng không ngờ cô ta lại lấy tiền ra trao đổi!

“Cho dù con tôi kết hôn với cô, sau này tôi cũng sẽ không cho cô một xu.” Ông báo trước, miễn cho cô tưởng rằng là vợ của con trai ông thì từ đó có thể có được lợi ích gì.

“Con biết.” Cô vậy mà lại hi vọng ông mau mau nhận lấy số tiền kia, nếu là trước kia, bắt cô lấy ra một đồng xu cũng cảm thấy khó khăn.

“Dù sao tôi cũng không thiếu số tiền ấy.” Một trăm hai mươi vạn, ba năm của con ông đúng là không đáng bao nhiêu tiền.

“Cha có thể ra điều kiện, chỉ cần con làm được..., nhất định con sẽ làm.” Nếu có thể dùng sức mình giải quyết thì thật quá tốt rồi.

“Được lắm, cô ly hôn với Hạo Cấp, tôi sẽ cho nó thời gian ba năm.” Ông cũng đâu phải là khó nói chuyện.

Ly hôn...

Cô đoán đúng yêu cầu của ông Mạc nhưng lại không vui chút nào, từ khi biết được mình yêu thương Mạc Hạo Cấp, cô đã không còn nghĩ đến chuyện ly hôn, mà ông Mạc lại muốn dùng cách này để bắt cô rời khỏi chồng, ông Mạc này nhất định là người rất cố chấp.

“Sao hả?”

“Có thể ly hôn rồi kết hôn lại không?” Cô vừa nói ra lập tức tự coi thường mình, cô lại tự đem đường lui nói ra, không nghĩ rằng khi mình căng thẳng đầu óc lại ngơ ngáo như thế!

“Không được! Phải hoàn toàn cắt đứt quan hệ.” Ý của ông Mạc đã quyết định, sao có thể để đám trẻ lợi dụng chỗ sơ hở được.

“Hoàn toàn...” Đời này cũng không thể gặp lại sao?

“Cô về suy nghĩ đi!” Thấy ý chí của cô dao động, vốn tưởng rằng cô rất yêu thương con trai của ông!

“Nếu con đồng ý ly hôn, Hạo Cấp nhất định sẽ rất tức giận.” Cũng may cô có ý định cần hỏi qua trước, nhớ lại lúc trước muốn kết hôn với cô, anh phải khổ tâm vất vả dẫn cô vào bẫy, nếu cô dễ dàng đồng ý ly hôn, vậy tâm huyết lúc trước của anh chẳng phải phí công rồi sao.

Nhưng điều quan trọng là, cô cũng không muốn ly hôn...

“Cô rốt cuộc là lấy tự tin ở đâu ra?” Ông Mạc khinh bỉ cười.

“Không thể ly hôn, có điều kiện khác không? Con có thể làm rất nhiều chuyện, việc nặng nhọc thế nào cũng được.” Cô giơ cánh tay lên, cho ông thấy cơ bắp rắn chắc của cô, chứng minh lời mình nói không phải là giả.

“Đủ rồi.” Thật vô lý, ba năm của con ông sao lại có thể giống như hàng rào vật trong chợ.

Đột nhiên cửa bị đẩy ra, Bàn Tử Lê và ông Mạc cùng nhìn về phía người mới đến.

Bàn Tử Lê thấy sắc mặt của người đó, toàn thân đông cứng, rõ ràng cô đã rất cẩn thận mà...

“Bàn Tử Lê! Em ở đây làm gì?!” Mạc Hạo Cấp thở hổn hển nói, anh vừa nghe điện báo của quản gia, mới biết được cô nàng kia giấu mình chạy tới đây.

“Tán gẫu thôi...” Cô chột dạ cúi đầu, len lén nhìn quản gia ngoài cửa.

Chỉ thấy quản gia mỉm cười, sau đó không nhanh không chậm mở miệng nói: “Mợ hai đang nói chuyện với ông chủ, trả giá như thế nào có thể đổi lấy ba năm tự do của cậu chủ.” Ở ngoài cửa nghe lén rất lâu quản gia mới có thể bổ sung đúng lúc.

Ông Mạc nhìn Bàn Tử Lê, thì ra là tự ý tới đây, khó trách điều kiện đàm phán (thương lượng, bàn bạc) lại tệ hại như vậy, “Thật là biết nhường nhịn lẫn nhau ha, ngay cả chuyện này cũng để phụ nữ ra mặt xử lý.” Lời nói của ông Mạc tràn ngập ý trách móc.

Mạc Hạo Cấp bước nhanh đến trước mặt vợ, “Em ngẩng đầu lên.”

Bàn Tử Lê rụt cổ lại, từ từ ngẩng đầu, chờ bị mắng, lén sau lưng anh đến đàm phán, khó trách anh lại tức giận, ai... Vốn nghĩ sẽ âm thầm giải quyết việc này, đều do quản gia nhiều chuyện, cô thầm oán giận.

Cô hít sâu một hơi, “Anh muốn mắng thì cứ mắng đi ——”

Bàn Tử Lê đột nhiên bị kéo vào một vòng tay dịu dàng, chiếc cằm của người đàn ông tựa vào vai cô, giữ chặt lưng cô.

Gương mặt Bằng Tử Lê bị nhuộm màu hồng nhạt, người đàn ông này lại ở trước mặt cha mình mà ôm cô, rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì? Không sợ ông Mạc tức giận sao?

Có điều đây không phải ý muốn nói nếu so cô với ông ấy thì cô có vẻ quan trọng hơn? Cô thầm nghĩ, điều này chẳng phải đã chứng minh Mạc Hạo Cấp thương cô nhiều hơn so với tưởng tượng của cô sao?

“Không biết xấu hổ! Thật sự là không biết xấu hổ.” Ông Mạc bỏ đi, hiếm khi nhìn thấy con trai biểu lộ chân tình, hai tai hơi đỏ lên.

“Anh sẽ nói chuyện với cha sau, chúng ta về nhà trước đi.” Anh thì thầm bên tai cô, nhẹ nhàng buông cô ra, chuyển sang nắm tay cô.

“Phải bình tĩnh, không được nổi nóng nha?” Cô hơi lo lắng.

“Được.” Anh dịu dàng cười cam đoan.

Đã nói chuyện hai giờ rồi, vẫn chưa xong sao?

Bằng Tử Lê lo lắng ở ngoài phòng khách, muốn nghe lén xem anh nói những gì, lại sợ làm phiền cha con hai người nói chuyện, làm cô sốt ruột muốn chết.

Cuối cùng thì Mạc Hạo Cấp cũng cúp điện thoại, cô lập tức đi tới, không biết tâm trạng của anh ra sao, cô nôn nóng hỏi: “Như thế nào? Nói gì vậy? Không có cãi nhau chứ? Anh đã hứa với em sẽ bình tĩnh nói chuyện với cha.”

“Không có.” Anh nhìn thẳng vào cô, nhớ tới trong điện thoại cha nói mình và cô ấy ở chung với nhau, con người có vẻ tốt hơn, xem ra lúc trước cách anh nói chuyện thật sự rất tệ, Mạc Hạo Cấp tự giấu nghĩ.

“Là như thế nào?” Cô đánh anh, biết là cô tò mò rồi, lại còn không biết thẳng thắn nói hết cho cô nghe?

“Cha đồng ý cho anh thời gian ba năm.”

“Thật vậy sao?” Cô mừng rỡ, vui vẻ nhảy lên, sau đó nhìn vẻ mặt Mạc Hạo Cấp không có gì vui sướng, mặt cô lại ủ rũ, “Cha có điều kiện gì sao?”

“Cha nói muốn chúng ta ly hôn.”

“Anh... đồng ý rồi?” Trong lòng cô như có tia chớp xẹt qua, bắt đầu cảm thấy sống mũi cay cay, cô nghĩ rằng anh sẽ muốn ở bên cô.

“Không có.” Anh nhìn chằm chằm vào vẻ mặt như đưa đám của cô, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Vậy là?” Cô ngạc nhiên nhìn anh, cảm giác như đang phiêu lãng trên mây, lên cao xuống thấp chập chờn bất định.

“Cha cho anh một mục tiêu kinh doanh, trong một năm không đạt được, giao ước ba năm sẽ không còn.” Anh nhìn cô dần dần trợn to hai mắt, cảm xúc thay đổi theo lời anh nói, cô nàng ngốc như thế này thật đáng yêu.

“Vậy anh có thể chứ?”

“Anh cố hết sức là được.” Anh buồn cười nhìn bộ dạng lo lắng quá mức của cô, “Có điều..... Bây giờ anh muốn biết, tại sao em lại đi đàm phán với cha anh?”

“A?” Cô bị vấn đề của anh làm trở tay không kịp.

“A cái gì?” Anh nhéo mặt của cô, cô đúng là ngốc quá mà.

“Anh hỏi để làm gì?” Nếu như anh biết cô lấy tiền đi mua chuộc ông Mạc, bị giấu cọt còn chưa tính, nói không chừng sẽ bị anh dạy dỗ một trận, cô không muốn cho anh biết đâu!

“Anh không nên hỏi sao?”

Cô nhìn anh, “Anh thật sự muốn nghe?” Thấy anh gật đầu, “Được rồi! Khụ, anh hãy nghe cho kỹ, em không ngại vất vả khổ cực lê bước tới nhà họ Mạc, sau khi thận trọng bấm chuông cửa, quần gia đi ra mở cửa.”

Mạc Hạo Cấp nhượng mày, đợi cô nói xong.

“Nhưng bác quản gia thấy người đến là em, sợ bị cha anh khiển trách, chỉ có thể mời em về, lúc này trong lòng em nghĩ, hôm nay đặc biệt là vì anh mà tới cầu xin, sao có thể mới như vậy đã bị đánh bại!” Cô nghiêm túc nhìn về phía anh, “Cho nên em dùng thái độ chân thành tha thiết, nói rõ mục đích của em, quản gia nghe thể cảm động, trong lòng rất là cảm động, bác cố nén nước mắt mời em vào nhà ngồi, không chút do dự đi thông báo giùm em.”

“Sau đó thì sao?” Mới mở cửa đã có thể theo dõi nhiều như vậy, cô nàng này có thể còn khoắc lác nhiều hơn nữa.

“Sau đó em vào nhà, lo lắng chờ quản gia trả lời, trong lòng nghĩ ——”

“Em muốn nói anh nghe điều này sao?” Anh liếc mắt xem thường, cắt ngang kịch bản của cô.

“Em nói nhanh một chút là được rồi.” Cô liếc xéo anh, nói tiếp, “Em đã vượt qua kiên nhẫn của người thường... Được rồi ~~ Em sẽ nói trọng tâm.” Trùng cái gì mà trùng? “Sau khi em vào phòng sách, nói rõ mục đích, dùng thái độ tại thương ngôn thương (trên thương trường nói chuyện làm ăn), nói với cha cho anh cơ hội ba năm, đương nhiên cũng nói rõ với cha tình cảnh hồi hận lúc già nua.”

“Cha cứ như vậy bị em làm cảm động?” Anh cố gắng không bật cười.

“Đương nhiên cha sẽ không dễ dàng bị em làm cảm động như vậy.” Cô dùng ngón trỏ, “Em vừa đâm vừa xoa, dốc hết sức bình sinh, làm cho ông xúc động, giây phút nóng lòng còn quý xuống vì anh, van xin cha cha anh một cơ hội, cho nên em là ân nhân của anh, phải nhớ kĩ đó.” Cô vỗ vỗ vai anh như đang ban ơn.

Đáy mắt anh có tia vui vẻ, cô nàng này, nói chuyện lại thêm thất nhiều như vậy.

“Này, nói chuyện với anh đó! Giả bộ đẹp trai cái gì?” Anh nhìn cô chằm chằm, khiến cô cảm thấy không được tự nhiên.

Anh nhìn cô, thấy cô thô lỗ gọi này này này, cách biểu lộ tình cảm của cô nàng này đúng là không giống người bình thường.

“Anh không thấy là anh nên tỏ lòng cảm ơn, nghĩ cách trả ơn thực tế một chút?” Cô có lòng tốt đề nghị.

“Anh yêu em.” Anh chậm rãi nói ra lời từ tận đáy lòng.

Bàng Tử Lê quái dị nhìn anh nói: “Bởi vì em đã quý xuống vì anh sao?” Mặc dù cô cảm động trước lời yêu của anh, nhưng lại hồi hận vừa rồi khoắc lác, nếu anh biết sự thật không phải như vậy, rút lại lời vừa nói thì làm sao bây giờ?

“Không phải, chỉ là bởi vì anh yêu em.” Anh khẽ cười, hiểu được sự lo lắng của cô.

“Em biết mà.” Cô cười vui vẻ, cô rất có sức quyến rũ mà, quả nhiên cô là cô gái tốt ưu tú nhất, khó trách anh lại yêu cô.

“Anh biết tính tình của anh không tốt, anh sẽ từ từ sửa.” Anh khàn giọng hứa với cô.

“Anh biết là tốt rồi, đúng là động một chút thì anh lại hung dữ với em, nhéo mặt em, cũng may em khoan dung độ lượng ——” A ~~ Miệng lại bị nụ hôn nhiệt tình ngăn chặn.

“Anh hi vọng em yêu anh nhiều một chút.” Anh buông cô ra, khàn khàn nói.

“Em suy nghĩ một chút...!” Mặt cô ửng hồng, có vẻ rất đáng yêu.

“Trong lòng em anh phải là quan trọng nhất.” Anh ngang ngược yêu cầu.

“Em cố gắng hết sức là được.” Anh thật sự rất yêu cô, quyết định điên cuồng lúc trước của cô không hề sai, cô vui như mở cờ trong bụng nghĩ.

“Đúng rồi.” Anh cố nén cười, nghiêm túc nói: “Cha muốn anh nói với em, là con dâu của nhà họ Mạc, đi làm nhiều năm như vậy, gửi ngân hàng có một trăm hai mươi vạn, ông muốn em tự xét lại.”

“... Cho nên, anh cũng biết rồi?” Cô trừng mắt nhìn anh, xấu hổ hỏi.

“Đúng, anh biết em yêu anh nhiều thế nào.” Anh cười, lần nữa hôn lên cánh môi ngọt ngào của vợ yêu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-chu-dinh-doat>